

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

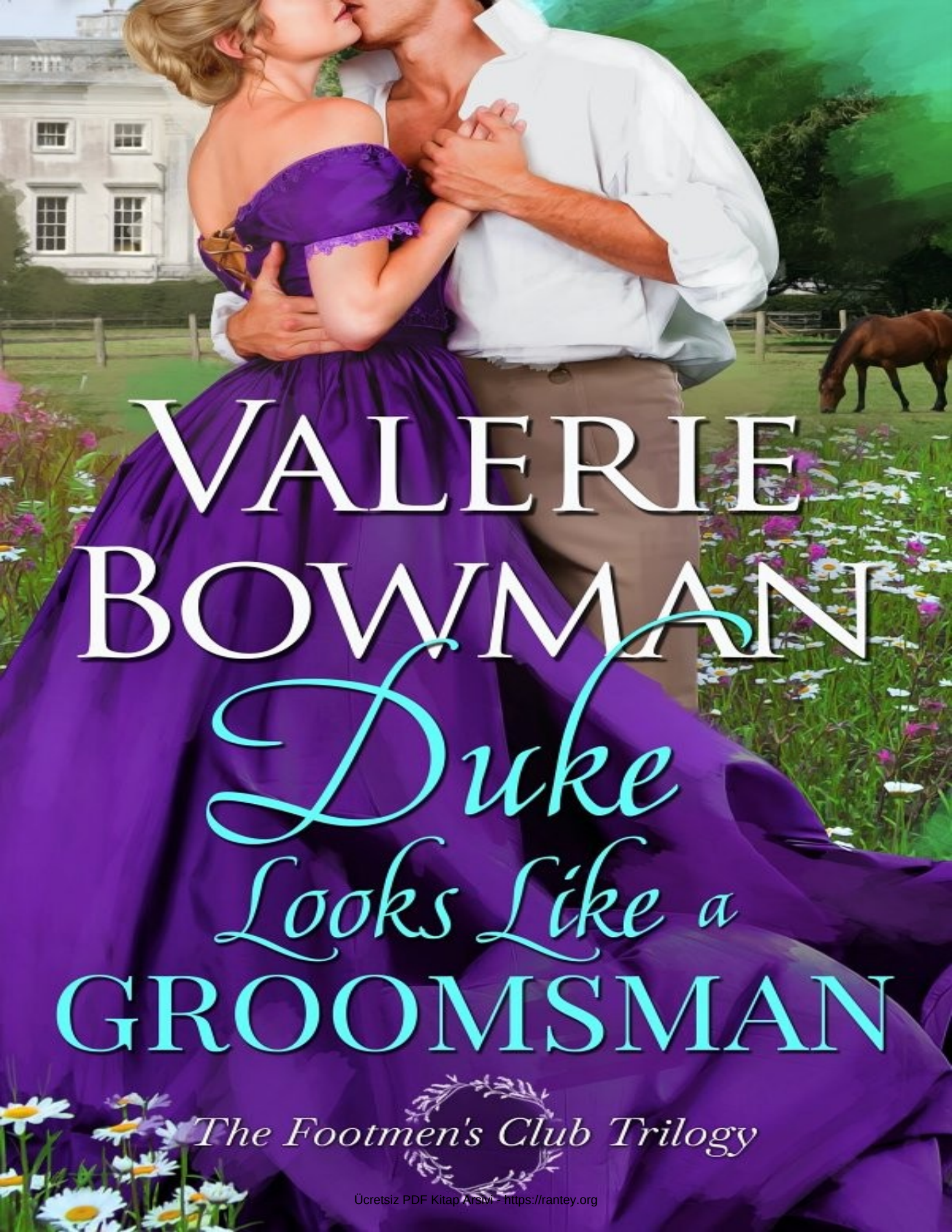
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VALERIE
BOWMAN
Duke
Looks Like a
GROOMSMAN

The Footmen's Club Trilogy

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

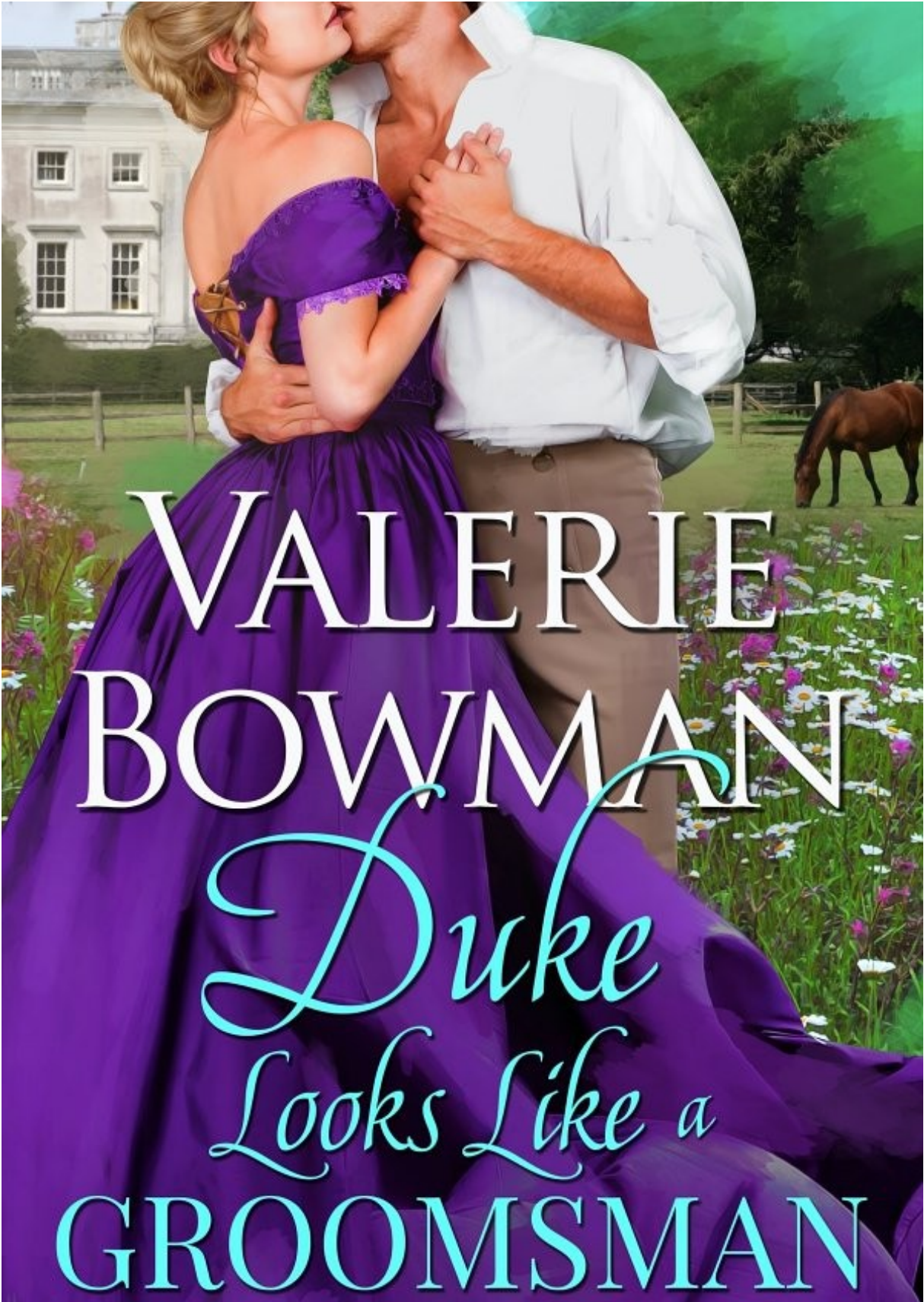
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DÜK SAĞDIÇ GIBI GÖRÜNÜYOR.

VALERIE BOWMAN

J UNE THIRD ENTERPRISES, LLC

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Duke Looks Like a Groomsman, telif hakkı © 2020 June Third Enterprises, LLC'ye aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Basılı baskı ISBN: 978-0-9893758-7-0 Dijital

baskı ISBN: 978-0-9893758-4-9

Kitap Kapağı Tasarımı © Lyndsey Llewellyn at Llewellyn Designs.

Her gün özlediğim arkadaşım Vickie Lambert için.

*Kolon Kanseri Koalisyonu: Kolon Kanseri Kâr Amacı
Gütmeyen coloncancercoalition.org*

Sağdıç gibi davranıyor.

Worthington Dükü Rhys Sheffield, tüm yüceliğine rağmen sezonun ev partisinde kendini hizmetçi olarak tanıtabileceğine dair arkadaşlarıyla korkunç bir meblağa bahse *girmiştir*. Ancak zeki eski aşkı gelip de Rhys'i ahırda sağdıç gibi davranırken tanıyınca, bunun nişanlarını bozduğu için ona borcunu ödemek için mükemmel bir fırsat olduğunu fark eder.

O müstakbel gelin.

Güzel Leydi Julianna Montgomery, ev partisinde koca arayışında *olmayan* tek genç kadın olabilir. Bir markıyla mutlu mesut nişanlıdır ve neredeyse iki yıl önce Worthington Dükü tarafından duygusuzca fırlatılıp atılmasının acısını hatırlamamaktadır.

uzun yıllar önce -şimdiye kadar.

Tüm bahisler kapandı

Rhys her yerde görünüyor, kaslarını esnetiyor, güneşin altında çalışıyor ve Julianna onu hiç bu kadar çekici bulmamıştı. Kendine özgü cazibesiyle, sırrını saklaması için onu ikna eder. Ama Julianna onun bir onur bahsini kazanmaya kararlı olduğunu öğrenince, kendi oyununu oynamaktan kendini alamaz. Önümüzdeki iki haftayı Rhys'i her fırsatta baştan çıkararak ve ona kendini kaybettirerek geçirecektir.

değerli bir bahis. Bu süreçte kalbini kaybetmek zorunda kalsa bile...

THE PLAYERS

Lucas Drake, Kendall Kontu

Koyu kahverengi saçlı, yeşil gözlü, eski donanma kahramanı, kontes yapmak için bir leydi bulması gereken konta dönüştü. Arkadaşları ona yardım etmek için çılgınca bir komplo hazırlar.

Rhys Sheffield, Worthington Dükü

(diğer adıyla Worth)

Siyah saçlı, koyu mavi gözlü, şeytana pabucunu ters giydiren, atları çok seven bir kumarbaz. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı olan bu adamın, karşısına mükemmel bir fırsat çıktığında intikam almaya kararlı olabilecek bir kadınla geçmişi vardır.

Beaumont Bellham, Bellingham Markisi

(diğer adıyla Bell)

Sarı saçlı, açık mavi gözlü, dünyasındaki her şeyi kontrol eden biri. Bell, İçişleri Bakanlığı için çalışan bir casustur ve hiçbir şey dikkatinden kaçmaz, ta ki en beklenmedik yerlerde eşiyle karşılaşana kadar.

Bayan Frances Wharton, Baron Winfield'ın kızı.

Kahverengi saçlı ve gözlü, yoksulların hakları için savaşmaya kararlı, küçük bir çeyizi var, çok okuyor ve annesine göre çok titiz. Frances, fikrini değiştirebilecek bir uşakla tanışana kadar evliliğe ilgi duymamaktadır.

Leydi Julianna Montgomery, Montlake Dükü'nün kızı

Sarı saçlı, açık yeşil gözlü Leydi Julianna muhteşem, zengin ve mükemmel bir aileden geliyor. Bir zamanlar sezonun en iyi avı olarak görülüyordu,

Murdock Markisi ile mutlu bir nişanlılık dönemi geçiriyor. Ama eski aşkı Worth'u bir ev partisinde ahırda seyis gibi davranırken bulur, Kendisini terk ettiği için ona borcunu ödemek için mükemmel bir fırsat olduğuna karar verir.

Ewan Fairchild, Viscount Clayton

Kendall, Worth ve Bell'in iyi arkadaşı ve meşhur yazlık ev partisinin ev sahibi. Ahırına gizlice girmeye çalışırken bacağını kırduğında tanıştığı gerçek aşkı Theodora ile evli.

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki

Bölüm Onüçüncü

Bölüm

Ondördüncü

Bölüm Onbeşinci

Bölüm Onaltıncı

Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu Bölüm

Yirmi Birinci Bölüm

Yirmi İkinci Bölüm

Yirmi Üçüncü Bölüm

Yirmi Dördüncü

Bölüm Yirmi Beşinci

Bölüm Yirmi Altıncı

Bölüm Yirmi Yedi

Bölüm Yirmi

Sekizinci Bölüm

Yirmi Dokuzuncu

Bölüm Otuzuncu

Bölüm Otuz Birinci

Bölüm Otuz İkinci

Bölüm Otuz Üçüncü

Bölüm

Bölüm Otuz Dört Bölüm

Otuz Beş Bölüm Otuz

Altı Bölüm Otuz Yedi

Ayrıca Valerie Bowman

Yazar Hakkında

İletişimde Kalalım

AUTHOR'S NOTE

Uşak Kulübü Üçlemesi, Kendall Kontu (1. kitap, *Uşak ve Ben*), Worthington Dükü (2. kitap, *Dük Sağdıç Gibi Görünüyor*) ve Bellingham Markisi'nin (3. kitap, *Beni Seven Uşak*) hikâyelerinden oluşmaktadır.

Her kitabın önsözü, her kahramanın bakış açısından yazılmış aynı sahnedir. İçiniz rahat olsun, önsöz dışında başka hiçbir içerik veya sahne tekrarlanmamıştır.

Eğer diğer kitapları okumadıysanız, önsöz Footmen's Club'ın kökenini anlamınıza yardımcı olacaktır. Diğer kitapları okuduysanız, önsöz size o kitabın kahramanı hakkında biraz daha fikir verecektir.

Okuduğunuz için teşekkürler!

Valerie

PROLOJE

Londra, Temmuz
1814

R Sheffield, Worthington Dükü, güzel bir akşam geçiriyordu. Doğru, bütün akşamları güzeldi, çünkü genellikle arkadaşlarıyla içki içer ve sonra Hollister'a giderdi.

Genellikle birkaç saat içinde küçük bir servet kaybettiği oyun cehennemi. Bu gece, Curious Goat Inn'de arkadaşlarıyla içki içmenin tadını çıkarıyordu. Mayfair'in dışında, Kendall, Bell ve Clayton'la birlikte *tonun* diğer üyeleri tarafından incelenmeden özgürce içip konuşabilecekleri nezih bir yerdi. Curious Goat, St James's Caddesi'ndeki kibirli beyefendilerin kulüplerinden herhangi birine tercih edilirdi.

Müesseseye girmeden hemen önce, arkadaşları onun eski haline dönmesine ne kadar sevindiklerini haykırmışlardı. Kısa bir süre öncesine kadar tamamen farklı biriydi. Baş ağrıları düzenli bir hatırlatıcıydı. Ama bu, düşünmekten hoşlanmadığı, her fırsatta aklının bir köşesine ittiği bir şeydi.

Rhys güzel bir barmene gecenin üçüncü birasını sipariş ederken, Kendall hiç beklenmedik bir anda, "Sanırım bir eş bulmamın zamanı geldi," diye geveledi.

Üçünün de, kendisinin, Bell'in ve Clayton'ın kafaları hemen Kendall'a döndü. Sanki aklını kaçırmış gibi adama baktılar.

Kelimeleri asla şaşırmayan Rhys önce sesini buldu. Yüzünü buruşturdu, nefesini içine çekti, başını şiddetle salladı ve "Bir eş mi? Yüce Tanrım, dostum! Bu kadar... *kalıcı* bir şey için acele etmeye gerek yok."

Kendall iyi bir adamdı. Oxford'u birlikte terk ettikten sonra Kendall, Majestelerinin Kraliyet Donanması'nda Komodor olmuştu. Ama eski kont olan babası tarafından kendisine bir görev hediye edilmemişti. Hayır. Kendall kışını yırtarak çalışmıştı. Daha çalışkan ya da daha sadık kimse yoktu. Ama zavallı sersem aslında bir eş istiyordu. Kendall, sadakatsiz Leydi Emily Foswell ile yaptığı son evlilik girişiminden sonra bunu daha iyi bilmeliydi. Onun kaçışını unutmuş muydu?

Kendall, Rhys'e, "Artık gençleşmiyoruz," diye karşılık verdi.

"Tam tersine," diye cevap verdi Rhys, "dokuz yirmi yaşlarında birer yavruyuz. Ben doğduğumda babam *ellisini* geçmişti."

Babası (kendisinden çok daha genç olan) annesiyle yuva kurmadan ve Rhys'i doğurmadan önce on yıllarca bekâr kalmıştı. Elbette varisini doğurduktan sonra babası bekâr hayatına devam etmeye karar vermiş, Rhys'in boyun eğen annesini de bolca bulduğu kendi eğlenceleriyle baş başa bırakmıştı. Sonuç olarak Rhys çoğunlukla hizmetçiler, mürebbiyeler ve özel öğretmenler tarafından büyütülmüştü.

Babası Rhys'in nasıl geliştiğini görmek, oğlunun unvanının büyüklüğünü anladığından emin olmak ve Rhys'in kadınlar hakkında doğru olduğundan ciddi şekilde şüphe ettiği tavsiyelerde bulunmak için ara sıra dükalığa geri dönüyordu.

Rhys'in bir hanımefendiye teklifte bulunmaya çok yaklaştığı bir seferde kesinlikle yardımcı olmamıştı. Söz konusu hanımefendinin onunla sadece unvanı için ilgilendiğini keşfederek kıl payı kurtulduğu bir kader. *Bu* da eline geçen her fırsatta aklının bir köşesine ittiği bir başka şeydi.

Bell, daha doğrusu Bellingham Markisi Beaumont Bellham, Kendall'la konuşan bir sonraki kişiydi. Bell bekâr olabilirdi ama adam aslında İçişleri Bakanlığı'ndaki casusluk göreviyle evliydi. Aptal herif Fransa'ya karşı savaşta asker olarak yer alabilmek için unvanından feragat etmeyi bile denemişti. Tanrı'ya şükür, bu isteği geri çevrilmişti.

Bunun yerine kendisine İçişleri Bakanlığı'nda, çoğu zaman yeterince güvende olduğu bir iş teklif edilmişti. Gerçi Bell daha önce bazı tehlikeli görevlerde bulunmuştu ve Rhys bunu biliyordu.

Bell zeki, açık sözlü ve azimliydı. Adamın bir hatası varsa, o da Tanrı aşkına, çok fazla çalışmasıydı. Marki'nin rahatlamaya Rhys'in tanıdığı herkesten daha çok ihtiyacı vardı ve Rhys bunu ona yeterince sık söylemişti. Ne var ki Bell, böyle sağlam bir tavsiyeyi dinlemek yerine Rhys'e zamanını oyun oynayarak ve kadın peşinde koşarak geçirmek yerine dürüst bir iş günü geçirmeyi deneyebileceğini söylemeye çalıştı. *Böyle* bir tavsiyeye kimin ihtiyacı vardı ki?

Bell gözlerini Kendall'a dikti ve "Hazır olduğuna emin misin? Üzerinden sadece iki yıl geçti..." Bell sesinin kesilmesine izin verdi ama hepsi onun Leydi Emily'den bahsettiğini biliyordu. Kendall'ın yüzündeki ifade ona bu işin peşini bırakmasını söylüyordu.

Sonunda Clayton haykırdı: "Tanrıya şükürler olsun. Artık boynunda papazın ilmiği olan tek kişi ben olmayana kadar bekleyemeyeceğim."

Rhys buna güldü. Clayton yakın zamanda bacaklarına pranga vurdurmuştu. Bilerek. Vikont bilimi ve bir şeyler yaratmayı severdi. Son derece zengindi, henüz bir yabancıyla tanışmamıştı ve Parlamento'nun aktif bir üyesiydi. Herkesin ilk evleneceğini düşündüğü son kişiydi. Ama Rhys bile evliliğin bu adama uygun görüldüğünü kabul etmek zorundaydı. Clayton balayından yeni dönmüştü ve karısı Theodora'ya hâlâ derin bir aşkla bağlı görünüyordu. Kim bilebilirdi ki? Belki de aşk her şeye rağmen bir şeydi. En azından bazı beyler için.

Rhys kupasından bir yudum aldı ve üç arkadaşına göz gezdirdi. Dördü de Eton'da delikanlı olarak tanışmış ve ne olursa olsun birbirlerinden ayrılmamışlardı. Her biri gruplarında benzersiz bir rol oynuyordu.

Bugünlerde Kendall'ın dikkati Parlamento'dan geçirmeye çalıştığı yasa tasarısıyla meşguldü. İstihdam Yasası, ağabeyinin veremden ölmeden ve kontluğu Kendall'a bırakmadan önce sponsorluğunu yaptığı bir yasa tasarısıydı.

Bell, İspanya'daki Bidassoa'da İngiliz ordusuna ihanet eden bir hainin peşine düşmeyi kafasına takmıştı ve Clayton her zamanki gibi en iyi yaptığı iki şey olan partilere ev sahipliği yapmak ve siyasetle uğraşmakla meşguldü.

Rhys aralarındaki en umursamaz şeytan olduğunun farkındaydı. İçki içmeye, kumar oynamaya ve kadın peşinde koşmaya devam etti. Ne de olsa *tonların* Worthington Dükü'nden beklediği buydu ve ondan aldıkları da buydu. O, mülklerinin ayrıntılarından çok kendi zevkleriyle ilgilenmek için zaman harcayan uzun bir dükler silsilesinden biriydi. Ne de olsa avukatlar bunun için vardı ve Rhys'in iyi bir avukatı vardı. Hatta neredeyse her gün onunla buluşup mülklerinin nasıl işlediğine dair sıkıcı detayları dinliyordu. Ondan daha ne yapması istenebilirdi ki? Ne de olsa hayat yaşamak içindi, insanın kafasını sıkıcı bir rakamlar kitabının içinde tutması için değil. Ya da herhangi bir kitabın. Bell okumadığı için onunla ne kadar dalga geçerse geçsin, Rhys *her şeyin* daha eğlenceli olduğuna inanmaya devam ediyordu.

Rhys'in rakamlardan anlayan bir kafası vardı ama bunu mülklerini yönetmek yerine kumar masasında kullanıyordu. Ancak çoğu zaman kumar masasında kadehleri fazla kaçırıyor ve kaybediyordu. Ama önemli değil. Bugün kaybedilen yarın kolaylıkla tekrar kazanılabilirdi. Kumar oynamanın güzelliği de buydu. Her zaman ikinci bir şans vardı. Evliliğin aksine.

Eğer biri kötü bir evlilik yaparsa, ömür boyu sıkışıp kalırdı. Ve öğrendiği gibi, bazı kadınlar en büyük balığı yakalamak isteyen entrikacı yalancılardan başka bir şey değildi. Ve onların dünyasında, ışıltılı *beau monde*,..

En büyük balık, en iyi unvana sahip adam demekti. Kraliyet dışında dükten daha iyi bir unvan yoktu elbette. *Bu*, Rhys'in daha yürümeye başladığı andan itibaren babası tarafından kafasına kazınmıştı. Rhys, özellikle de konu adil seks olduğunda dikkatli olmak zorundaydı.

Ve öyleydi de. Ya da öyle sanıyordu.

Kendall'ın aksine, en azından Rhys neredeyse aşık olduğu kadına *teklifte* bulunmamıştı. Yine de Rhys, Kendall'ın hatırı için Leydi Emily Foswell'den hep şüphelenmişti. Kadın Kendall'ı görmekten hiç memnun görünmemişti. Ve düğünlerinin arifesinde onu bir baron için başından savdığında Rhys çok öfkelenmişti. Kendall'ın kendisinden bile daha öfkeliydi.

O sırada Donanma'da ikinci oğul olan Kendall bu haberi bir tür boyun eğmiş mutsuzlukla karşılamıştı ama Rhys, Rhys kadını bulup ona sadakatin önemi ve açgözlülüğün ihaneti üzerine bir konuşma yapmaya hazırды. Kimseye herhangi bir konuda ders vermesi gerektiğinden değil ama Kendall'ın buna hakkı vardı.

Rhys'i teselli eden tek şey, Leydi Emily'nin hayatının geri kalanını bir baron için müstakbel bir kontu istemeden gözden çıkardığını bilerek yaşamak zorunda kalmasıydı. Ha.

"Ben tamamen ciddiylim," diye devam etti Kendall. "Kontluğu güvence altına almaya çalışmalıyım. Korkarım ki İstihdam Yasası ile çok fazla meşgul oldum. Bir gelin bulmak için bu kadar uzun süre beklemekle hata ettim."

Rhys homurdanarak, "İstihdam Yasası'yla fazla meşgul olduğun konusunda sana kesinlikle katılmıyorum," diye cevap verdi. "'Takıntılı' desek daha doğru olur."

Kendall omuz silkti. "Lordlar sonbahar oturumuna kadar oylamayı ertelediğine göre, ihtiyacım olan desteği toplamak için daha fazla zamanım var. Ben de ciddi bir şekilde eş arama işine başlayabilirim."

"Parlamentoda oy kullanma zahmetine hiç girmedim," diye cevap verdi Rhys. "Saatler umurumda değil. Ve tüm o tartışmalar düpedüz yorucu."

Bell ona kuşkululu bir bakış attı ve başını salladı. "Tanrı sizi koltuğunuzla ya da ülkenin k a r ş ı karşıya olduğu sorunlarla ilgilenmekten korusun."

Rhys onlara en çekici sırıtışını verdi. Bell'in sırtını sıvazlayarak, "Sizin bu işin üstesinden gelebileceğinize tamamen eminim," dedi.

"Kardeşimin tasarısı için oylama zamanı geldiğinde," diye devam etti Kendall, sözlerini Rhys'e hitaben, "kasabadaki evine gidip seni yatağından kendim kaldıracam."

Bell ve Clayton'ın kahkahaları oturdukları oyuğu dolduruyordu. Arkadaşları Rhys'in sabahları erken kalkmasını gerektirecek her şeyden hoşlanmadığını bilirlerdi.

Denediğini görmek isterim. Ama Rhys bu düşünceyi kendine saklamaya karar verdi.

Rhys iç çekerek, "Böyle tatsız şeylerden bahsetmeyelim," diye cevap verdi. "Bir gelin bulmaktan söz etmiştin Kendall. Bu çok daha ilginç. Şimdi, kaç yaşındaydın sen?" Sandalyesinde geriye doğru itildi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak gözlerini konta dikti.

Rhys de en az diğerleri kadar onların birkaç ay dışında aynı yaşta olduklarını biliyordu. Kaç yaşında olduklarını unutmuş gibi davranmayı severdi. *Yaş, anlamı olmayan bir sayıdır.* Babasının sık sık kullandığı bir sözdü bu.

Kendall kaşlarını kaldırdı. "Seninle aynı yaştayım, ihtiyar."

"Peki o zaman," dedi Rhys. "Bana kalırsa bir eş bulmak için bolca vaktin var."

Kendall iyi huylu bir sırıtışla, "*Kendi* unvanını güvence altına almayı hiç umursamamış bir adam için bunu söylemek kolay," diye karşılık verdi.

Rhys bu gülümsemeye kendi şeytani gülümsemesiyle karşılık verdi. "Bu konuda seninle tartışamam." Döndü ve masaya bir tur daha bira sipariş ederken barmene sadece kadınlar için sakladığı, daha da çekici gülümsemesini verdi.

"Evet, eğer ciddi ciddi bir eş arıyorsan Kendall, sezon yeni bitti," diye araya girdi Clayton. "Görünüşe göre şansınızı kaçırdınız. Önümüzdeki hafta Parlamento kapanır kapanmaz tüm *ton* ülkeye çekilmek üzere."

"Farkındayım," diye cevap verdi Kendall başını sallayarak. "Sezon tüylerimi diken diken ediyor. Zengin bir koca kapma umuduyla en iyi davranışlarını sergilemeye hevesli cilveli hizmetçiler ve çanta gözlü annelerle dolu. Bu şekilde bir eş bulmak istemiyorum."

"Başka nasıl bir tane bulmayı düşünüyorsun?" Bell'in gözleri kısılmıştı. Rhys, Marki'nin bir şeylerin peşinde olduğunu anlayabiliyordu.

"Tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum." Kendall bir içki daha aldı. "Ama bu kez beni ben olduğum için seven bir kadın bulmaya niyetliyim."

İşte oradaydı. Kendall'ın Leydi Emily fiyaskosuna verdiği tek izin. En azından dersini almıştı. Elbette Rhys'in 'beni ben olduğum için seven' bir kadını nasıl bulacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu ona imkânsız gibi geliyordu ama en azından doğru tavır buydu. Tanrı'ya şükür arkadaşı sonunda mantıklı düşünmeye başlamıştı.

"Evet!" Rhys yumruğunu masaya vurdu, sesi öfkeyle doluydu. "Sanırım hepimiz Leydi Emily'nin alçakların en alçağı olduğu konusunda hemfikiriz. Yaptığının hiçbir mazereti yok, daha iyi bir unvana sahip başka bir adam için bir adamı fırlatıp atıyor. Bana kalırsa o artık yok."

"Leydi Emily hakkında konuşmasak *olmaz* mı lütfen?" Kendall inledi ve bir eliyle yüzünü kapattı.

Barmen içkilerle birlikte yeniden ortaya çıktı ve Rhys'in gülümsemesi de yeniden belirdi. "Gelmeye devam et, Aşkım," dedi ona, Kendall'a dönmeden önce ve ekledi, "Sadece seni kendin için seven bir kadın istiyorsan, Sezon'un ve onun saçmalıklarının gitmen gereken son yer olduğunu söylüyorum."

Kendall iç çekerek, "Evet," dedi ve Rhys'i selamlamak için kupasını havaya kaldırdı. "Bunu daha önce söylememiş miydim? Sezon ve onun şenlikleri

Gitmeliyim, bu yüzden son iki sezondur çiçek hastalığı gibi bundan kaçındım."

"*Bu* yüzden mi Almack'taki sıkıcı balolara katılmadın?" Rhys sırtarak cevap verdi. "Ben de ılık çay ve havadan sudan konuşmalar olduğunu sanıyordum. Bu yüzden onlardan uzak duruyorum."

"Onlardan uzak duruyorsun çünkü konyak servis etmiyorlar ve bunu hepimiz biliyoruz," dedi Bell, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sabit bir şekilde Rhys'e bakarak.

Rhys arkadaşına göz kırptı. Bunu inkâr edecek değildi. "Bu ve Hollister'ın vereceği bankayı bana vermeyecekler."

Kendall çenesini kaşdı ve gözlerini kupasına dikti. "Keşke buranın hanımları benim bir kont olduğumu bilmeselerdi, bir eş bulma şansım çok daha yüksek olurdu," diye homurdandı.

Rhys'in kahkahası meyhanenin tavanındaki ahşap kirişleri çatlattı. "*Bunu* görmek için para verirdim. *Gerçek aşkı* bulmak için sıradan bir adam gibi giyinmiş bir kont. Şiirsel bir havası var, değil mi?"

Clayton da güldü ve başını iki yana salladı, Bell'in kurnaz, kısık gözlü bakışları daha da yoğunlaştı. "O *kadar* da uçuk bir fikir değil." Başını yana doğru eğdi.

"Ne değil?" Kendall sordu.

"Bir eş bulmak için halktan biriymiş gibi davranma fikri," diye yanıtladı Bell.

Rhys Bell'in sırtına bir tokat attı. "Delirdin mi sen? Sen daha *içmek*."

Tabii ki Bell içmiyordu. Adam hiç içmezdi. Onunla ilgili en sinir bozucu şey. Markiz aklının kontrolünü elinde tutmayı tercih ederdi ve bunu herkes bilirdi. Genellikle ayık olduğu için diğer üçünün karıştığı her türlü kavganın dışında kalan hep o olmuştu.

Bell öne doğru eğildi ve Kendall'a baktı. "Doğru koşullar sağlandığında işe yarayabilir, biliyor musun?"

"Sıradan biriymişim gibi davranmak mı?" Kendall gözlerini kırıştırarak cevap verdi. "Nasıl olduğunu anlamıyorum."

Clayton, "*Ton*'daki herkes onu tanıyor," diye belirtti. "Bunu nasıl başarabilir ki?"

Hmm. Bell gerçekten ciddi miydi? Rhys dikkatle arkadaşına baktı. Ciddiydi, değil mi? Bu ilginç olabilirdi. *Oldukça* ilginç, gerçekten.

"Maske takmasını ya da görünüşünü değiştirmesini mi öneriyorsun?" Rhys tıpkı Bell gibi gözlerini kısarak sordu. Bu gerçekten işe yarayabilir miydi?

Kendall, Rhys ve Bell arasında bir ileri bir geri baktı. "İkiniz de ciddi olamazsınız. Clayton haklı. Bu iş nasıl yürür ki?"

"Hayır, kostüm değil." Bell sözlerini Rhys'e yöneltti. "Ben daha çok doğru... durum gibi bir şey düşünüyordum."

"Ne gibi?" Rhys iki kelimeyi de uzatarak cevap verdi. O da öne doğru eğildi.

"Siz ikiniz beni korkutuyorsunuz, biliyor musunuz?" Kendall cevap verdi. "Sanki bu gülünç fikrin işe yarayabileceği bir yol bulmaya çalışıyormuşsunuz gibi görünüyorsunuz."

Bell, Rhys'e, "Ev partisi gibi," diye cevap verdi, kendi çenesini okşuyor ve Kendall'ın endişesini tamamen görmezden geliyordu.

Rhys başını eğdi, gözleri hâlâ kısıktı. "Bir ev partisi, evet. Ne demek istediğinizi anlıyorum."

"Ama bu *herhangi bir* ev partisi olamazdı elbette," diye devam etti Bell. "Deneyin içinde olan biri tarafından verilmiş olması gerekirdi."

"Deney' mi?" Clayton canlandı. "Deney yapmaktan daha çok hoşlandığım çok az şey vardır ve ben de tam şu anda yıllık kır evi partimin davetiyelerini göndermek üzereyim."

"Deney' mi?" Kendall gözlerini kırıştırarak tekrarladı.

Bell parmaklarını şıklattı. "Senin ev partin mükemmel olur Clayton."

"Bekle. Bekle. Bekle. Bekle. Bekle. Bekle. Bekle. Bekle." Bell ve Rhys'in arasında oturan Kendall iki eliyle omuzlarını itti. Belli ki ciddi olduklarından endişelenmeye başlamıştı. Ve *oldukça* ciddiydiler. "Bir ev partisi kimliğimi değiştirmeyecek. *Ton*'un hanımları bir ev partisinde kim olduğumu yine de bileceklerdir."

"İyi bir noktaya değindi," diye yanıtladı Clayton, boğazına biraz daha bira tıkıştırarak. Mantıklı olmaya çalışmak Clayton'a kalmıştı. Adam Bell ve Rhys'in sahip olduğu hayal gücüne sahip değildi. Zavallı adam.

"Sadece bu sezonun çıkış yapan kızlarını davet ederseniz olmaz," diye cevap verdi Bell, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Ve eğer doğru koşulları yaratırsanız olmaz."

Kendall derin bir nefes aldı ve elindeki bardağı uzanamayacağı bir yere itti. "Hanımlar beni tanımıyor olabilir ama bazılarının anneleri tanıyor. İçlerinden birden fazlası ilk kez sahneye çıkan büyük kızıyla mahkemeye çıktı bile."

"İşte bu noktada doğru *koşullar* devreye giriyor," diye cevap verdi Bell, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, dudaklarında hâlâ yarım bir gülümseme vardı.

Rhys çenesindeki bir günlük kirli sakalı kaşdı ve Bell'inkinden daha geniş bir gülümseme yaydı. "Tanrım, sanırım bir şeylerin peşindesin."

"Eğer düşündüğünüz buysa maske takmayı reddediyorum. Bu kesinlikle ortaçağdan kalma bir şey," dedi Kendall başını sallayarak.

"Maske değil," diye yanıtladı Bell. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir şeyler planlarken sık sık yaptığı bir hareketle alt dudağını karıştırdı.

"Ya da bir kostüm," diye devam etti Kendall. Kupasını daha uzağa itti. Muhtemelen iyi bir önlem için. Zavallı adamın ayılmaya çalıştığına şüphe yoktu. Ha.

"Kostüm değil... tam olarak." Bell, Rhys ile olumlu bir şekilde çapkınca sırtıttı.

Rhys başını sallayarak, "Tanrım, bunu izlerken çok iyi vakit geçireceğim," dedi.

"Neyi izliyorsun?" Clayton'ın burnu şaşkınlıkla kırmıştı. "Artık ikinizin de neden bahsettiğini anlamıyorum."

Bell hâlâ sırtarak, "Kendall'ın hizmetçi gibi davranmasından bahsediyorum," diye cevap verdi.

Kendall gözlerini kırıştırdı. "Bir hizmetçi mi?"

Rhys başını sallayarak, "Evet, mükemmel," diye ekledi.

Kendall ona döndü ve aklını kaçırmış gibi baktı. "Mükemmel mi? Ben mi?"

Hizmetçi olmak mı? Bunun neresi mükemmel?"

"Bu yine de kadınların annelerinin onu tanıması sorununu çözmiyor. Bir hizmetçi gibi giyinmiş olsa bile," diye belirtti Clayton.

"Ah, ama öyle," diye yanıtladı Bell. "İşin güzelliği de burada. Çoğu insan hizmetkârlara bakmaz. İhtiyaç duyduklarının ve istediklerinin ötesindeki şeylerin çoğuna dikkat etmezler. Bir casus olarak aldığım eğitim bana insanların ayrıntıları fark etmedeki başarısızlığı hakkında çok şey öğretti. Bahse girerim ki, hizmetkâr gibi giyinen ve hizmetkârların görevlerini yerine getiren Kendall'a o *tonluk* hanımlardan biri bile iki kez bakmayacaktır. Ne de olsa cübbe, diz pantolonu ve pudralı peruk giyiyor olacak."

Rhys uzun siyah saçlarını parmaklarıyla alnından süpürürken, "Ve bir hizmetçinin bir leydinin gerçekte nasıl davrandığını keşfetmek için özellikle mükemmel bir konumda olması gibi bir avantajı da var," diye ekledi. "Potansiyel bir damada hitap ederken en iyi, bir hizmetkâra hitap ederken ise en kötü halinde olduğuna bahse girerim. Tanrı biliyor ya, bunu annemden defalarca gördüm."

"İkiniz de gerçekten delisiniz, bunu biliyor musunuz?" Kendall olumlu anlamda telaşlanmış görünerek cevap verdi.

Clayton kravatını çekiştirerek, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Ama bana oldukça eğlenceli geliyor. Yaklaşan ev partimi böyle bir deney için bir mekan olarak sunmaya tamamen istekliyim."

Kendall, "O zaman sen de çıldırmışsın," dedi.

Bell dikkatini Kendall'a çevirerek, "Bunu bir düşün," dedi. "Size tam olarak istediğiniz şeyi verme potansiyeline sahip. Sizin izlediğinizi bilmedikleri zaman nasıl davranacaklarını tam olarak bilen en yeni sosyete kızlarına engelsiz bir bakış."

Kendall gözlerini Marki'ye dikti. "Bu plandaki sorunu görmemeniz gerçekten endişe verici."

Bell omuz silkti. "Ne sorunu? Risk çok büyük değil. Eğer biri sizi tanırsa, o kişiden basitçe birlikte oynamasını isteyeceğiz. Şüphesiz onlar da oyundan keyif alacaklardır."

"Ya hoşlandığım bir kadın bulursam?" Kendall cevap verdi. "Cübbemi çıkarıp kendimi kont ilan etmem ve onun bana deliler gibi aşık olmasını beklemem mi gerekiyor?"

"Hiç de değil," dedi Bell. "Ben sadece bu genç hanımları hizmetçilere nasıl davrandıklarına bakarak *tanımanızı* öneriyorum. En iyi huylu olanların nazik ve hoş olacağından şüphem yok. Birkaç aday bulduğunuzda, gelecek sezon kime kur yapacağınızı bileceksiniz."

Kendall başını yavaşça salladı. Sonunda fincanını göğsüne doğru geri çekti. Belki de bu fikir hoşuna gitmeye başlamıştı. "Müstakbel eşimi bir uşağa nasıl davrandığına bakarak seçmemi mi öneriyorsun?"

Bell kaşlarını kaldırdı. "Leydi Emily hizmetkârlara nasıl davranırdı?" Sonraki sözleri yavaş ve kasıtlıydı.

Kendall çenesini sıktı.

Rhys dudaklarını büzdü. İşte *bu* iyi bir noktaydı. Bell her zaman ne söyleyeceğini çok iyi bilirdi. Leydi Emily bir iki kez bir hizmetçiye terslemişti. Hepsi buna şahit olmuştu.

Bell, "Yüzünüzdeki ifadeden ne demek istediğimi anladığınızı görüyorum," dedi.

Kendall bir an düşünmüş gibi göründü. Rhys, yüzünde beliren ifadeden bu teklifin faydalarını görmeye başladığını anlayabiliyordu.

Plan. Olmak zorundaydı. Adamın bir e e ihtiya ı vardı. G venebilece in birini daha iyi nasıl bulabilirsin?

Bell bir kez daha omuz silkerek, "Bunu seninle yapmaya hazırım," dedi.

"Ne?" Rhys kaşlarını birbirine vurdu. "Bunu neden yapasın ki?" Bell omuzlarını dikle tirdi ve sandalyesine geri oturdu. "      Bidassoa haininin peşine d  memi    olasılıktan birine indirgedim."

"     leri Bakanlığı için peşinde olduğun adam mı?" Rhys sesini alçaltarak açıkladı.

"Kesinlikle  yle," diye cevap verdi Bell. "Ve eğer Clayton bu    adamı ev partisine davet ederse, ben de onlara göz kulak olmak için bir hizmetçi gibi davranaca ım."

Rhys başını geriye attı ve güldü. "Ba ından beri başka bir amacın olduğunu bilmeliydim Bell. Majestelerinin i i aklından hiç çıkmıyor.  erken bile."

Bell'in sırtı ı genişledi. "Neden bu fırsatı bir yerine iki faydalı u ra  için kullanmayalım?  tiraf edeyim, Kendall bize e  aradığını söylemeden önce de bu planı d     yordum ama ikimize de faydası olacaksa, ne ala. Ancak gerçekten hizmetkâr gibi davranmamız gerekecek. Misafirleri beklememiz ve hizmetkârların yapması gereken tüm i leri yapmamız gerekecek."

"Hmm.  atımın altında casusluk yapılması fikri oldukça hoşuma gidiyor." Clayton uzun bir bira fi ısı daha aldı. "Bütün meseleye biraz entrika katıyor. Ve asker olmadığım ya da Majestelerine başka türlü hizmet etmedi im için, bu hileye evet demenin benim görevim olduğunu hissediyorum. Deneye olan sevgimden bahsetmiyorum bile. Yapacak mısın Kendall?"

Kendall kupasını dudaklarına götürdü ve bo alttı. Sonra elinin tersiyle ağzını sildi. " imdi Bell bunu benimle yapıyor, nasıl reddedebilirim?"

Rhys barmen kızıdan yeni bir bardak bira daha aldı ve bahşışı için havaya bir bozuk para attı. Dikkatini tekrar sohbete vermeden önce ona çapkınca bir sırıtış attı. "Ben kendi adıma, böyle bir durumun nasıl sonuçlanacağını görmekle o kadar ilgileniyorum ki, sadece gösteriyi izlemek için katılmakla kalmayacağım, aynı zamanda ikinizin bunu başarıp başaramayacağına dair sonuca da büyük bir meblağ yatıracağım. Benimle bahse girmek ister misiniz?" İkisine de en rekabetçi bakışlarını yöneltti.

Bell gözlerini devirdi. "Senin için her şey bir bahistir Worth."

"Belki, ama kabul etmelisin ki bu özellikle cazip bir bahis." Rhys çenesini Marki'ye doğru kaldırdı. "İkinizin de bir hafta içinde keskin gözlü bir anne tarafından ifşa edileceğine dair beş yüz pound."

"Bu bahsi kabul ediyorum!" Clayton parmağıyla havayı işaret ederek açıkladı. "Sanırım misafir olarak katılacaksın Worthington."

Kendall'ın kahkahası Rhys'in cevabını böldü. "Tabii ki misafir olarak katılıyor. Dostumuz Worth burada *asla* bir uşak gibi davranamaz." Başını düke doğru sempatik bir şekilde salladı. "Korkarım başkalarına hizmet ederek bir gece bile dayanamazsın."

Rhys kendini toparladı ve omuzlarını dikleştirdi. "Buna alındım. Eğer siz ikiniz bunu yapabiliyorsanız, ben de yapabilirim."

Clayton yanaklarına hava üfledi ve Rhys'in bakışlarını tam olarak karşılayamadan başını salladı. "Hmm. Buna katıldığımdan pek emin değilim, eski dostum."

Rhys kollarını göğsünde kavuşturdu ve arkadaşına ters ters baktı. "Gerçekten bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Clayton biraz mahcup bir ifadeyle, "Hayır," diye itiraf etti. "Eğer gerçekten bir hizmetçi rolünü üstlenip gerçek ev işleri yapmak zorunda kalırsan olmaz. Hayır."

Rhys'in bakışları Bell'e kaydı. "Benim de yapamayacağımı mı düşünüyorsun?" Arkadaşları onun hakkında gerçekten böyle mi düşünüyordu? Yaşaması gereken bir şöhreti olduğunu biliyordu ama onun iki hafta kadar bir süre hizmetçi olarak çalışabileceğini düşünmüyorlar mıydı?

Bell başını salladı. "Hiç şansım yok. Özür dilerim majesteleri, ama siz

başkalarını beklemeye çok alışkınsınız."

"Ama ben nasıl düzgün yapılacağını böyle biliyorum," diye karşılık verdi Rhys, tamamen hoşnutsuz bir şekilde.

Kendall homurdandı. "Korkarım bir servisi görmek ve gerçekten *servis* atmak tamamen farklı iki şey."

Rhys'in gözleri büyüdü. *Şu ikiyüzlü*. "Tanrı aşkına, sen lanet olası bir kontsun. Neden hizmet edebileceğini *sanıyorsun*?"

"Bir kont olabilirim ama ağır işlere yabancı değilim. Donanmada yıllarca meşe sakızı toplamak ve peksimet kurtlarını temizlemek gibi işler yaptım. Ve bu iki görev, diğer bazı görevlerime kıyasla çok keyifliydi," diye yanıtladı Kendall.

Rhys avucunu masanın üstüne vurdu. Fincanlar zıpladı. "Güzel. *Bin* sterline göre ben de iki hafta boyunca hizmetçi olarak kalabilirim. Ya da en azından ikinizden daha uzun süre dayanabilirim."

"Şimdi kim kızıyor?" Clayton kaşlarını Rhys'e doğru sallayarak sordu.

"Çok ciddiylim." Rhys'in çenesi kilitlenmişti. Eğer bir şeyse, rekabetçiydi ve hiçbir zaman birinin bir şeyi yapamayacağına inandığı zamanki kadar rekabetçi *olmamıştı*. Bu düşünce onu öfkelenmişti. Yaptığı son şey de olsa bu bahsi kazanacaktı. "*Bin* pound, beyler. Kim bahse giriyor?"

"Yapacağım," diye seslendi üçü de bir ağızdan.

CHAPTER ONE

*Vikont Clayton'ın Kır Malikanesi,
Devon, Ağustos 1814*

Tanrı'ya şükür sonunda evden kaçabilmişti. Clayton'ın kahyası Bayan Cotswold, istediği zaman korkutucu bir kadın olabiliyordu ve görünüşe göre Zaman.

Yaşlı kadın, üç asilzadenin Clayton'ın evinde hizmet etmeye uygun olmalarını sağlamakla görevlendirilmişti. Eğitimlerine Londra'da başlamış ve burada, taşrada devam etmişti. Rhys hizmetçi gibi davranırken nasıl sıkı bir disiplin ve gözetim altında olacağını bilseydi, Clayton'ın deyimiyle 'deneye' katılmakta bu kadar acele etmeyebilirdi. Ama bahse girmişti ve Bayan Cotswold olsun ya da olmasın, bahisten asla geri adım atmazdı. Ayrıca Rhys'in *bu* bahse yatırdığı para, Medusa Clayton'ın hizmetçisi olarak işe alınsa bile geri adım atamayacağı anlamına geliyordu.

Küçük deneylerine isim bile vermişlerdi. *Footmen's Club*. Kendall bulmuştu. Kulağa hoş geliyordu ama hepsi uşak olmayacaktı. Londra'da kıyafetlerini giyerken Rhys arkadaşlarına sağdıç olmak istediğini söylemişti.

yerine. Kendall başlangıçta bu fikre sıcak bakmamıştı, ta ki Bell ona uşak olmak istediğini söyleyene kadar. Görünüşe göre, uşaklık markizi izlemesi gereken adamlara daha yakın hale getirecekti.

Bell uşak olabiliyorsa, Rhys de sağdıç olabilirdi. Kendall isteksizce kabul etmişti. Ayrıca Rhys'in gerçekten iyi olabileceği tek rolde hizmet etmesine izin vermeleri çok sportmence bir davranıştı. Atlar ve ahırlar uzun zamandır her malikânede en sevdiği yerlerdi. Ve Clayton'ın ahırları özellikle güzeldi.

Ancak Rhys, Bayan Cotswold'un dırdırından bıkmıştı ve sonunda doğrudan amiri olan ahır müdürü Bay Hereford ile çalışmak üzere ahıra kaçtı.

Bay Hereford onu bulduğunda Rhys yeni kıyafetlerini giymiş, içine giysilerini ve birkaç ihtiyacını doldurduğu çantasını taşıyarak etrafta dolaşıyordu.

"Bay Worthy, sanırım?" Yaşlı adam bir adım öne çıktı ve elini sıkmayı teklif etti.

Rhys kıkırdarak, "Şimdilik adı bu," diye cevap verdi ve kendi elini uzattı.

Ahır şefini hemen sevmişti. Pırıl pırıl mavi gözleri ve hazır gülümsemesiyle orta yaşlı Bay Hereford, Rhys'e Bayan Cotswold'dan çok daha az sıkıntı verecek gibi görünüyordu. Belli ki doğru işi seçmişti.

"Sanırım Lord Clayton niyetimden sizi haberdar etti?" Rhys sonra sordu.

Bay Hereford başını salladı. "Gerçekten de öyle, Yer Grace."

Rhys başını sallayarak, "Hayır, hayır, bunların hiçbiri olmayacak," diye cevap verdi. "Burada olduğum sürece Bay Worthy olacağım ve başka kimse olmayacağım. Ne *lord*, ne *majesteleri*, ne de dükalıktan bahsetmek yok, lütfen."

"Elbette, elbette, Yer Gra-" Bay Hereford kendini tuttu ve gülümsedi. "Bay Worthy."

"Özellikle ahırda misafirlerden biri olduğunda önemli olacak. Bazıları benim kim olduğumu biliyor olabilir, bu yüzden bir süre ortalıkta görünmezsem nedenini bilirsiniz."

"Anlaşıldı," diye yanıtladı Bay Hereford.

"Ama bana diğer sağdıçlar gibi davranmanızı istiyorum. Herkes gibi ben de ev işlerimi yapacağım ve buralara yardım edeceğim. Hatta bu konuda ısrar ediyorum."

"Evet, lor-" Bay Hereford'dan bir gülümseme daha.

Rhys sırtında taşıdığı çantayı kaldırdı. "Bir bavul bile getirmedi. Sadece içinde birkaç parça eşya olan bu çantayı. Bana uyuyacağım yeri gösterme nezaketini gösterirseniz, çantamı boşaltacağım."

"Burada mı uyuyacaksınız, Bay Worthy?" diye sordu ahır şefi, biraz şaşkın görünüyordu.

"Evet, elbette," diye yanıtladı Rhys. "Diğer seyisler nerede uyuyor?"

Bay Hereford merdiveni işaret etti. "Yukarıda. Herhangi bir açık rıhtım iş görür sanırım."

"Teşekkür ederim, Bay Hereford. Birazdan döneceğim ve bana hangi işlerden sorumlu olmam gerektiğini gösterebilirsiniz."

Bay Hereford başını salladı ve gitmek için döndü. Ama Rhys'in merdivene ulaşmasına fırsat kalmadan geri dönüp ona baktı. "Size bir soru daha sorabilir miyim majesteleri? Bay Worthy?"

"Elbette," diye yanıtladı Rhys.

"Lord Clayton söylemedi ve geri kalanımız da bilmek için can atıyoruz. Bunu tam olarak neden yapıyorsunuz?"

"Tahmin edemiyor musunuz Bay Hereford?" Rhys gülerken cevap verdi. "Bir iddiamız var. Oldukça yüklü bir paraya bahse girdik."

Bay Hereford tekrar başını salladı ve güldü. "Haklısınız. Tahmin etmeliydim."

"Şimdi size bir soru sorabilir miyim?" Rhys cevap verdi. "Elbette," diye cevap verdi ahır şefi dostça.

"Bu ev partisini verdiğinizde konukların çoğu ahıra geliyor mu? Özellikle de sosyeteye yeni katılanlar?"

Bay Hereford bir parmağını çenesine vurarak, "Pek fazla diyemem," diye cevap verdi. "Ama genellikle atları çay ve dedikodudan daha çok seven bir ya da iki kişi vardır."

Rhys başını salladı ve merdivenleri çıkmak için döndü. Böyle bir *kadın* tanıyordu ama bu ev partisinde olmayacağı kesindi. En azından öyle olmamasını umuyordu.

CHAPTER TWO

Julianna Montgomery, Vikont Clayton'ın malikânesinin ikinci katındaki yatak odasından masalara doğru bakıyordu. Kendisi ve kız kardeşi Mary bir odaya, Mama da bitişikteki odaya yerleştirilmişti. Ev partisi için daha bu sabah gelmişlerdi.

Annem de 'dinlenmeleri' konusunda ısrar etmişti.

Julianna dinlenmekten her zaman hoşlanmamıştı. Çok sıkıcıydı. Dışarıda ata binmeyi tercih ederdi. Parmaklarını pencerenin serin camında gezdirdi ve Lord Clayton'ın arazisinin arkasındaki bahçelere ve çayırlara baktı.

Clayton'ın ahırları *tonla* meşhurdu. Julianna dışarı çıkıp onları görmek için sabırsızlanıyordu. Eğer dedikodulara inanılacak olursa, atlarından ikisi ünlü Godolphin Arap atlarının soyundan geliyordu. Godolphin soyundan geldiğini bildiği diğer tek asilzade... Ugh. İğrenç, korkunç, yalancı Worthington Dükü, aynı zamanda İğrenç olarak da bilinir.

Julianna onu düşündüğü için kendini azarlayarak başını salladı. Onu düşünmeye değmezdi. Buna geçen Sezonun başında karar vermişti - öhöm-*üçüncü* Sezonu. Üçüncü Sezonunda nişanlanmamasının nedeninin Tiksindirilebilir olduğu gerçeği hâlâ burun deliklerinin alevlenmesine neden oluyordu. Eğer bu

aşâğılık, yalancı, samimiyetsiz... Hayır! Bu yardımcı olmuyordu. Hakaretler hâlâ onu düşünmek olarak sayılıyordu ve o bunu yapmayı *reddetti*.

Detestable düşüncelerine girmeden önce ne düşünüyordu? Oh, evet, atlar. Arap atları. Annesi ve Mary'ye bu kır gezisinde eşlik etmeyi kabul etmesinin tek nedeni onlardı. Bir de Mary'nin Julianna'dan bir eş bulması için yardım istemiş olmasıydı. Julianna'nın artık kendine bir eş aramasına gerek yoktu, çünkü artık *tonun* en uygun erkeğiyle nişanlıydı. Çok teşekkür ederim.

Pekâlâ, belki de Murdock Markisi en uygun *üçüncü* kişiydi. Aslında Worthington Dükü *en* uygun kişiydi, ama o bir düzenbaz ve alçaktı ve yardım etmiyordu!

İkinci en uygun beyefendi Bellingham Markisi'ydi ama o da sayılmıyordu. Bir sebepten ötürü, evliliğe en ufak bir ilgi duymadığını ifade etmiş bir bekârdı. Diğer bir neden de, İçişleri Bakanlığı için çalıştığı ve işine çok bağlı olduğu söylentileriydi. Ama bu diğer iki şey doğru olmasa bile, Bellingham Markisi Detestable'ın en yakın arkadaşıydı ve sadece *bu* bile onu Julianna için tamamen kabul edilemez kılıyordu. Julianna *o iğrenç adamla* hiçbir şey yapmak istemiyordu.

İlk sezonunu onun peşinden koşarak, ikinci sezonunu ise ona kur yaparak geçirmişti. *Ton*'daki herkes ikisinin nişanlanmasının yakın olduğuna ikna olmuştu. Hatta gazetede bile ima edilmişti. *The Times*, Tanrı aşkına. Dük, Julianna'nın ikinci sezonunun bitiminden hemen önce, yani bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce aniden taşraya gittiğinde, Worthington'ın ona teklifte bulunmamakla kalmayıp aralarındaki ilişkiyi tamamen kesmesi Julianna da dahil olmak üzere herkes için bir şok olmuştu.

Aslında ondan en son, ayrılışından aylar sonra kötü yazılmış bir mektupla haber almıştı; bu mektupta fikrinin değiştiğine dair çok az ayrıntı vardı ve onu bir daha ne zaman görebileceğinden hiç söz edilmiyordu.

Üçüncü Sezonunun ilk yarısının büyük bir bölümünü her kalabalığın ve konuk listesinin içinde onu arayarak geçirmişti. Ancak sezonun yarısı bittiğinde annesi, sağ olsun, onu oturtup bir *konuşma* yapmıştı. Julianna'nın başından beri ihtiyacı olan konuşmayı. Annesi Julianna'ya hayatta iki seçeneği olduğunu hatırlatmıştı. Oturup Worthington'ın yeniden ortaya çıkmasını bekleyebilir ya da gerçek bir Montgomery gibi davranıp bir *sonraki* en uygun eşi bulma işine girişebilirdi.

"O senin düşüncelerine değmez," demişti annem konuşma sırasında ve Julianna'ya önümüzdeki haftalarda defalarca tekrarlayacağı yeni ilahisini söylemişti. "En güzel aylarını onun için harcaman bir yana."

Julianna o gece yatağına Worthington Dükü'nün müstakbel niyetiyle gitmiş olabilirdi ama ertesi sabah Murdock Markisi'nin kararlı ve müstakbel niyetiyle uyanmıştı. Murdock yakışıklı, zengin ve çekiciydi. Detestable kadar yakışıklı, zengin ve çekici olmaması kimin umurundaydı ki?

Julianna hedefine muhteşem bir şekilde ulaşmıştı. Üçüncü Sezonu henüz dörtte üçünü doldurmamışken Murdock'la eşleşmeyi garantilemiş ve gazeteler Worthington'ın bir şekilde elinden kaçmasına izin vererek bir *sonraki en iyi* bekârı bulduğunu ima ettiğinde sadece biraz üzüntü duymuştu.

Elbette bu onu rahatsız ediyordu ama Murdock bundan hiç bahsetmemişti, o halde ne önemi vardı? Gerçekten de her şey oldukça derli toplu olmuştu. Beklediğinden çok daha az sorun çıkmıştı. İşin en iyi yanı, artık resmen nişanlı olduğuna ve düğününün önümüzdeki baharda yapılacağına göre, bu ev partisinde rahatlayabilir ve Mary'nin bir eş bulmasına yardım etmenin yanı sıra istediği kadar ata binebilirdi.

Umut verici bir ilk sezonun ardından, küçük kız kardeşi hâlâ bir teklif almamıştı; Julianna'nın söz hakkı olsaydı bu hata çabucak düzeltilecekti. Ancak, her şeyin bir sırası vardı.

Julianna odanın karşısındaki yatakta yatan kız kardeşine baktı. Kız kardeşinin sarı saçları yastığın üzerinde dalgalanıyordu. Ela gözleri kapalıydı. Evet, Mary usulca uyuyordu ve annesi de muhtemelen kitap okuyordu. Arapları bulmak için mükemmel bir fırsattı.

Ayrıca Mary için uygun bir beyefendi aramaya daha sonra, belki de bu akşamki yemekte vakit bulabilirdi. Lord Clayton'la yakın arkadaş olmalarına rağmen Worthington Dükü, Clayton'ın yaz sonu ev partisine hiç katılmamıştı. Julianna gelmeyi kabul etmeden önce bu konuyu araştırmıştı elbette. Anlaşılan, Detestable sosyeteye yeni giren kızlar ve anneleriyle dolu partileri pek umursamıyordu. Onun için her şey daha iyi.

Julianna karanlık yatak odasına göz gezdirdi. Mary'nin göğsü uyurken aldığı her nefesle inip kalkıyordu. Julianna'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sanırım ahıra gideceğim," diye fısıldadı kendi kendine. "Ve bir binek bulmaya çalışacağım."

CHAPTER THREE

A Ahırda durup Alabaster'ı daha önceki sürüşünden sonra ovarken Rhys'in yüzünü bir sırtış kapladı. Önce yeni bir *fayton* alacaktı. Sonra da belki onu çekecek bir dizi uyumlu gri araba. Yeni bir gardırop iyi olurdu. Ve Kent'teki mülkünde birkaç şey yapmak istiyordu.

Evet. Rhys'in bahisten kazandığı para gerçekten de hoş karşılanırdı. Ama parayı harcamaktan daha iyisi parayı *kazanmak* olurdu. Bu kısım her zaman onun favorisiydi. Elbette nazik davranacak, arkadaşlarına iyi bir gösteri yaptıklarını söyleyecekti. Sonra da onlardan her bir kuruşu alırdı. Son olarak, kazandığı parayla biraz spor yapmak için Hollister'a giderdi. Dedikodu paçavralarını hayal kırıklığına uğratmamalıydı.

Alabaster toynaklarını yere vurdu ve kişnedi. Rhys atın başını okşadı ve kulağına yumuşak bir sesle konuştu. Clayton Rhys'e sağdıçların mecbur kalmadıkça ata *binmediklerini* söylediğinde Rhys gönülsüzce kabul etmişti. Ya da en azından öyle görünmüştü. Ama Rhys'in Clayton'ın güzel Arap atlarından birinin huzuruna çıkıp da ata binmemesi için çok az neden vardı. Ayrıca Clayton'ın bilmediği bir şeyin ona zarar vermesi pek olası değildi, öyle değil mi? Rhys'in Bay Hereford'la bu konuda zaten bir anlaşması vardı. Bay Hereford gerçekten de mükemmel bir ahır müdürüydü.

Ayrıca diğ er tüm sağdıçların, seyislerin ve arabacıların Rhys'in Worthington Dükü olduğunu bilmelerinin de bir zararı yoktu. Elbette onlara söylemişti. Bahis söylememesini gerektirmiyordu. Sağdıç olmadığını anlamaması gereken tek kişi partideki konuklar, özellikle de genç hanımlardı ve bundan kaçınmak yeterince kolay olacaktı. Bütün gün buradaydı ve henüz ahırlarda bir tane bile genç bayan görmemişti ve genç bayanlar sabahtan beri geliyordu.

Aslında oldukça güvenliydi. Ev bir sürü sosyete ye yeni girmiş kızla doluydu. Şımartılmış, refakatçisi olan genç bir kadının tek başına ahıra gitme ihtimali çok azdı. Yüzünü buruşturdu. Böyle bir şey yapan sadece bir genç kız tanımıştı ve o genç kızın da burada olması pek olası değildi. Ne de olsa evlenmek üzere nişanlanmıştı. Artık bir koca aramıyordu. Aslında, geleceğ in Murdock Markizesi olacaktı.

Rhys çenesini sıktı. Onu düşündüğünde hep çenesini sıkardı. İtiraf etmeliydi ki, kendisi için iyi olanı yapmıştı. Düşes olamadıysa, *Times*'in yazdığı gibi bir sonraki en iyi eşleşmeyi yapmıştı. Rhys'in dudağında bir kaş çatma belirdi. Güzel ama entrikacı Leydi Julianna Montgomery'ye teklif götürmeye ne kadar yaklaştığını düşünmek midesini bulandırırıyordu.

Ama Leydi Julianna'dan ne kadar iğreniyorsa, Rhys *kendinden* o kadar iğreniyordu. O pislige aşık olduğunu sanan aptalın tekiydi.

Aşk mı? Ha. Hayatı boyunca bu duygunun var olmadığını biliyordu. Babası ona yeterince söylememiş miydi? Yine de aylar önce Julianna'ya kur yapmak ona hiç hissetmediğ i şeyleri hissettirmişti.

Çağrıldığı zaman gitmiş olması iyi bir şeydi. Ona bir teklifte bulunmanın eşiğine gelmişti. Aslında kazadan sonra, her şey için çok geç olduktan sonra uşağ ı ona *Times*'in o meşum nüshasını okumuşt u. John ona gazete okuma alışkanlığı edinmişti.

her gün. Güzeller güzeli Leydi Julianna Montgomery'nin hikâyesini ve son gözde dükü elinden kaçırdıktan sonra gözünü Murdock'a dikmek zorunda kalışını anlatırdı.

Rhys o gün neredeyse kusacaktı. John'a yalnız kalması gerektiğini bahane etmişti ve az kalsın klozetine kusacaktı. Kendini toparlaması ve kararlılığını pekiştirmesi birkaç dakikasını almıştı. Leydi Julianna mükemmel bir oyuncuydu, başka bir şey değil ve asil olmak ve bir kez olsun doğru şeyi yapmak için duyduğu lanet olası arzu - ironik bir şekilde ona ilham verdiği arzu - o baharda ayrılmadan önce ona teklifte bulunmasını engellemişti.

Ve onun için bir *sonraki* teklif söz konusu bile değildi. Ya da en azından yakın zamana kadar öyleydi. Ama ona bir nezaket göstermişti. Gidip kendini başkasıyla nişanlamıştı. Murdock aktrisi alabilirdi. Rhys bekâr kalmayı tercih ederdi.

Bay Hereford'un sesi ahırın girişinden, "Evet leydim," diye yankılandı. "Arap atlarından biri hemen şurada. Eminim en yeni seyisimiz Bay Worthy onu size göstermekten mutluluk duyacaktır."

Rhys atın yan tarafını son bir kez okşarken gülümsedi. Bay Hereford belli ki Rhys'in ev partisindeki genç hanımlardan birinin geldiğini duyması için sesini yükseltmişti. İlk gösterisinin zamanı gelmişti. Sadece refakatçisi her kimse onu tanımamasını umuyordu. Ne olursa olsun, Kendall ve Bell kadar iyi rol yapabiliyordu.

Rhys boğazını temizledi, omuzlarını dikleştirdi ve en çekici ve şeytani gülümsemesini takındı. Bu genç bayanı kendinden geçireceği kesin olan bir gülümsemeydi bu. Ahırdan çıkıp onu selamlamak için atın arkasından dolandı.

Onu görür görmez yüzündeki cazibenin ve şeytaniliğin kaybolduğunu hissetti. Zümrüt yeşili binici kıyafeti ve koyu kahverengi deri çizmeleriyle, elinde bir kırbaçla ona doğru yürüdü. Her şeyden

Leydi Julianna Montgomery'n i n burada ne işi vardı? O sosyete ye yeni giren biri değildi!

CHAPTER FOUR

Julianna, sağdıç Arap atını ona doğru getirdiğinde yürümeyi bıraktı. Adamın yüzü etkileyici atın uzak tarafında gizlenmişti. "İşte burada," diye seslendi ahır sahibi. "Alabaster."

Julianna bakışlarının atı dolaşmasına izin verdi. Yüksek ibiği, zarif sırtı, ince böğürleri, güzel ve güçlü bacakları, muhteşem toynakları. "Oh, şuna bakın," diye haykırdı, ellerini ve kırıntıyı göğsünde kavuşturarak. "Muhteşem, değil mi?"

"Evet," dedi atın diğer tarafından kibirli, derin ve biraz tanıdık gelen bir ses. "Ve at da fena değil."

Julianna gözlerini kırptırdı, sonra da gözlerini kıstı. Adamı doğru mu duymuştu? Bir sağdıç için söylenebilecek onca küstah, kibirli ve uygunsuz şey varken. Yine de sesteki bir şey ensesindeki derinin karıncalanmasına neden oldu. Bu sesi tanıyordu.

Yutkundu. Sertçe. Çok şükür. *Onun* burada ne işi vardı?

Rhys Sheffield atın diğer tarafından çıkarken Julianna derin ve güven verici bir nefes aldı. Derin bir selam verdi. "Leydim."

Julianna tekrar gözlerini kırptırdı. Bu da neydi böyle? Neden bir... sağdıç gibi giyinmişti ki? Başını yana eğdi, sanki o ya da kendisi aklını kaçırmış gibi ona bakıyordu. Kesinlikle biri aklını kaçırmıştı.

"Leydi Julianna," dedi ahır sorumlusu. "Bu Alabaster." Atı işaret etti. "Ve bu da en yeni seyisimiz Bay Worthy." Adamı işaret etti. Seyis gözlerini sağa sola çevirdi ve yakasını çekti, oldukça rahatsız görünüyordu. Belli ki adam, yanlarında duran dükün kutsanmış bir seyis olduğunu bir an bile düşünmemişti. Burada tam olarak neler oluyordu?

Julianna tam ağzını açıp tüm bunların gülünçlüğü hakkında bir şeyler söyleyecekti ki Rhys onunla göz göze geldi, sanki ona sessiz olmasını söylercesine başını hafifçe salladı ve, "Memnun oldum leydim. *Tamamen* hizmetinizdeyim. *En ufak bir* dileğiniz benim için emirdir."

Julianna'nın nefesinin boğazında düğümlenmesine neden olan şey, adamın bu iki kelimeyi vurgulama şekliydi; bu sırada omurgasından aşağıya doğru bir endişe -düşünmeye cesaret edemiyor muydu, heyecan? Ağzını kapattı. Tekrar ahır yöneticisine dönerek yüzünü inceledi ama ironinin tüm izleri kaybolmuştu. Bakışları iki adam arasında gidip gelerek onları inceledi.

Rhys'in kobalt mavisi gözlerindeki sessiz yalvarışı açıkça görüyordu, en azından şimdilik ona ayak uydurması için yalvarıyordu. Burada ters giden bir şeyler vardı. Önemli bir şey ama eğer içgüdüleri yanılmıyorsa, Rhys Sheffield'a bir hizmetçi gibi davranmak gibi paha biçilmez bir fırsat yakalamak üzereydi.

Julianna kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturdu. Bakışlarını ona dikti ve botlarının ucundan başının tepesine kadar bir aşağı bir yukarı süzdü. Lanet olsun ona. Adam onu son gördüğünde olduğu kadar yakışıklıydı. Siyah saçlarındaki hafif kırlar ve gözlerinin köşelerindeki birkaç yeni kırışıklıkla belki de daha da yakışıklıydı. Aynı derecede fit, uzun boylu ve oh-bu-yardımcı-olmuyordu.

Ne tür bir oyun oynuyordu? Ona güvenmiyordu. Bir an için bile. Ama merakı hayal kırıklığının önüne geçmişti. Onunla birlikte oynayacaktı. Şimdilik. Oh, evet, oynayacaktı. Engel olamadığı bir sırtış yayıldı

dudaklarını araladı. Bir elini kulağının arkasına götürerek duyma sorunu varmış gibi yaptı.

"Neydi o, iyi adamım?" Rhys'in gözlerine bakarken hem sana işkence edeceğim hem de bundan zevk almayı planlıyorum mesajını doğru miktarda verdiğini umuyordu. "İsteklerimle ilgili bir şey mi?"

Tekrar eğildi. Sesi geldiğinde, keşfetmek istemediği eski bir duyguyla içinin titremesine neden olan derin bir tınısı vardı. "En ufak bir dileğiniz bile benim için emirdir leydim." Adam tekrar doğrulurken, gözlerinde belirgin bir ışıltı gördü. Ve her nasılsa, tüm cümlenin kulağa *müstehcen* gelmesini sağlamayı başarmıştı.

Bir şeylerin peşindeydi. Neyin peşindeydi?

Şaşırt onu. Eskisi kadar cesur, kibirli ve kendinden emindi ve eskiden olduğu *her şeye* sahipti. Onu nasıl çekici bulmuştu ki? Çok iyi bulmuştu. Yakışıklı olduğu kesindi ama tavırları arzulanan bir şey değildi ve kendine bu kadar aşık bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştı. İğrenç!

Onun yakışıklı suratını tokatlamak isterdi ama bu umursadığı anlamına gelirdi ve kesinlikle umursamıyordu. Artık umurunda değildi. Yeni bir eş bulmuştu. Daha iyi bir eş. Belki bir dükle değil ama tutarlı ve dürüst biriyle. Rhys Sheffield'a hiç benzemeyen biriyle.

Julianna'nın cevap vermesine fırsat kalmadan ahır sorumlusu nefesinin altından görevine dönmekle ilgili bir şeyler mırıldandı ve ceketinin kuyruğu arkasından sallanarak başka bir yöne doğru yola koyuldu.

Ve böylece ahır sorumlusu gitmiş, Julianna'yı o güne kadar gördüğü en güzel atın ve (hayret) en güzel adamın yanında bırakmıştı. Bir yıl, üç ay, iki hafta ve dört günden beri ilk kez Rhys Sheffield ile yalnızdı.

CHAPTER FIVE

Rhys hızlı bir karar vermek zorunda kalmıştı. Ya kaçacak ve ilk günkü bahsini kaybetme riskini alacaktı -kötü biçim, bu -Ya da şansını deneyip Julianna'nın onu tanıması riskini göze alabilirdi.

İlk seçenek anında başarısızlık demektir. İkincisi en azından ona bir mücadele şansı verecekti ve o her zaman bir mücadele şansının hayranı olmuştu.

Julianna'nın, görünüşüyle ilgili o espriyi yapana kadar, giyim tarzından dolayı onu tanımayacağına dair en ufak bir umudu bile yoktu. Kahretsin. Kendine engel olamıyordu. Ona mükemmel bir fırsat vermişti. Omurgası sertleşmişti. Belli ki onun sesini hatırlıyordu. Bu ilginçti. Ya da en azından artık onu umursuyor olsaydı ilginç olabilirdi. Ayrıca Arapların da farkındaydı. Bu da ilginçti ama tamamen farklı bir nedenden ötürü. Kadın atlarını tanıyordu.

Bakışlarının, kahverengi, deri binici çizmelerinin uçlarından, açık yeşil gözlerinin muhteşem rengini ortaya çıkaran zümrüt kadife şapkasının tepesine kadar onun şeklini almasına izin verdi. Bir zamanlar içinde kaybolduğu gözler. Bir zamanlar geleceğini gördüğü gözler.

Geçen yıl kesinlikle onun güzelliğini azaltmaya hizmet etmemişti. Her zamanki gibi çok güzeldi. Sivri burnu, esmer pembe dudakları ve uzun kirpikleri. Uzun boylu, söğüt gibi ve sarışındı, bir sanat eseri. Altın gibi bir kalbi olan bir sanat eseri. Onu tekrar görmek fiziksel olarak acı veriyordu. Bağıracağına inen bir yumruk gibi. O

Dişlerinin arasından hava emdi ve ardından en çekici gülümsemesini takındı. Ne de olsa çekici olmamak için bir neden yoktu. Bununla tanınıyordu. Eğer çekici olmasaydı, sanki -Tanrı korusun- umurundaymış gibi görünecekti.

Muhtemelen ondan nefret ediyordu. İyi bir sebepten dolayı. Bu his tamamen karşılıklıydı. Ama ona karşı samimi olmamak için hiçbir neden yoktu. Özellikle de şu anda açıkça üstünlük ondayken. Bahsi kazanmasının ya da kaybetmesinin anahtarı onun elindeydi. Ve kaybetmeyi göze alamazdı.

Konuşurken sesi alçaktı. Tam olarak fısıltı sayılmazdı ama kimsenin duymayacağından emin olmak için yeterince alçaktı. "Uzun zaman oldu *Rhys* ama en son konuştuğumuzda dük olduğuna yemin edebilirim." Çenesini kibirle kaldırdı.

"Ve son konuştuğumuzda senin de oldukça farklı biri olduğuna yemin edebilirdim; ya da en azından öyle göründüğüne."

"Bu da ne demek oluyor?" Gözleri öfkeyle parladı.

Hemen bir hata yaptığını fark etti. Lanet olsun. Soğukkanlı kalması ve bu alışverişe duygularını karıştırmaması gerekiyordu. "Yok bir şey."

"Demek şimdi de sağdıç oldun?" diye devam etti, kirpiklerini ona tatlı tatlı kırıştırmak.

"Evet, hala sadakatsiz misin?" dememek için yanağının içini ısırdı. Onun yerine, "Geçici olarak, evet." dedi.

"Bana ne oynadığını söylemek ister misin?" Sarı kaşlarını ona doğru kaldırdı.

"Zamanı gelince anlatacağım leydim, ama önce, sakıncası yoksa, anlatırken yalnız kalabilmemiz için size ahırdan kadar eşlik etmek istiyorum."

Ona ihtiyatla baktı ve sonra ata göz attı. "Alabaster'a binmeyi çok isterim."

"Tabii ki yaparsın." Ona sıkı bir gülümseme verdi. "İzninizle onu tekrar eyerleyeceğim."

Rhys atı ahıra geri götürdü ve birkaç dakikasını battaniyeyi giyip kolanı bağlamakla geçirdi. Bir atın nasıl düzgün eyerleneceği konusunda Bay Hereford'un talimatlarına ihtiyacı yoktu. Bir düğ olabilirdi ama konu atların doğru bakımı olduğunda beceriksiz değildi.

Uşığı gibi takım elbise fırçalamayı ya da uşakları gibi uygun kâsedan servis yapmayı bilmiyor olabilirdi ama ahırları çok iyi biliyordu. Babasının malikânesindeki ahırlar, çocukken en sevdiği sığınak olmuştu. Worthington Malikânesi'ne gittiğinde hâlâ en sevdiği yeri.

Kolanını Alabaster'ın ortasına sıkıştırırken Rhys'in dikkati Julianna'yı düşünmekle dağıldı. Onun burada ne işi vardı? Ve neden Clayton ona burada olacağını söylemeyi uygun görmemişti? Bu bir dikkatsizlikten daha fazlasıydı. Adamı bir daha gördüğünde Clayton'a söyleyecek birkaç sözü olacaktı.

Rhys atı eyerle hazırlamayı bitirdi ve Julianna'nın durduğu yere geri getirdi.

"Annen nerede?" diye sordu olabildiğince etkilenmemiş bir ses tonuyla.

"Mary ile dinleniyorum. Gizlice kaçtım."

"Kulağa doğru geliyor." Bunun için onu kınamamalıydı. Ona kur yaptığında hoşuna giden şeylerden biri de buydu. Çayını yudumlamaktan ve vals yapmaktan daha eğlenceli şeyler yapmak için gizlice kaçmak konusunda ürkek ve utangaç davranacak türden bir genç kadın değildi.

Uygunsuz bir şey yaptıklarından değil. Çalışma odasındaki o zaman hariç, ama o da çabucak bitmiş ve ikisi de tamamen giyinik kalmıştı. Çoğunlukla.

Rhys, Julianna'nın kalkmasına yardım etmek için Alabaster'ın yanına geldi. Eğildi ve parmaklarını birbirine geçirerek ona sıçraması için bir adım verdi. Julianna hiç tereddüt etmeden küçük çizmeli ayağını onun ellerinin üzerine koydu ve hızlı, akıcı bir hareketle ayağa kalktı, yan eyerin boynuzu dizinin altındaydı.

Onun her zaman iyi bir binici olduğunu isteksizce de olsa kabul etmek zorundaydı. Kur yaptıkları dönemde onda hoşuna giden bir başka şey de buydu.

Onun kalkmasına yardım ederken parfümünün kokusu burun deliklerine çarpmıştı. Leylak kokusunun çağrıştırdığı anılar çenesini sıkmasına neden olmuştu. Eskiden onu sertleştiren bir buketti bu. Bu kez, onu sadece kızdırmıştı.

Birkaç dakika sonra, Clayton'ın ahırından daha az heybetli bir iğdiş olan kendi bineğine bindi. Kadına binadan önden gitmesini işaret etti.

Onu arkadan izledi. Eşsiz bir ata binen eşsiz bir kadın. Alabaster'ın üzerinde mükemmel bir şekilde dik oturuyordu. O bile itiraf etmek zorundaydı, iyi bir çift olmuşlardı. Bu sırada Rhys ona neden sağdıç gibi davrandığını anlatmak için bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Elbette sessiz kalması için ona para teklif etmeyi planlıyordu. Bahisten kazandığı paranın bir kısmını ona ödemek için kullanacaktı. Ama onu, sorular soracağını bilecek kadar iyi tanıyordu ve inandırıcı cevaplarla hazır olsa iyi olurdu.

Ahır ve çitleri geçer geçmez, "Ağaç sınırına kadar at sürüp geri dönmek ister misin?" diye sordu. Ahırdan ne kadar uzak olurlarsa, duyulmama şansları o kadar artardı. Elbette bir refakatçi olmadan onunla dışarı çıkmamalıydı ama o genç bir hanıma kur yapan bir dük değildi. Bir ev misafirine gezintide eşlik eden bir sağdıçtı. Aslında bu şekilde çok daha kabul edilebilirdi.

Omzunun üzerinden ona güvenmediğini açıkça gösteren bir bakış fırlattı.

"Yol boyunca ahırların tam görüş alanında olacağız," diyerek onun endişesini yatıştırmaya çalıştı.

"Pekala. Orada görüşürüz." Eğildi, topuğuna bir tekme attı ve görkemli Arap atını hızla yola çıkardı.

Rhys, kız yola çıkmadan önce onun kendisine bir yarış için meydan okuduğunu ancak fark etmişti. Ona yetişmek için hemen kendi bineğini harekete geçirdi. İçinde

İyi bir atçı olmasının yanı sıra rekabetçiydi de. Onun bu yönünü hatırlıyordu. Onun bu yönüne bayılırdı. Bazıları onun fazlasıyla rekabetçi olduğunu söylerdi ve Julianna'nın etrafında olmak onu hiçbir zaman diğer genç kadınlarla geçirdiği zaman kadar sıkımadı.

İster kart oyunu oynasınlar, ister Hyde Park'taki bir gölette taş sektirsınlar ya da at sırtında birbirleriyle yarışsınlar, Julianna elinden gelenin en iyisini yapmış ve hiçbir zaman cinsiyetini harçlık için bir neden olarak kullanmaya çalışmamıştı. Onu bir ya da iki kez yenmeyi başarmıştı ve bu belki de en heyecan verici olanıydı. Geri adım atmayan, onun kadar rekabetçi ve erkekliğini yatıştırmak için kaybetmeye çalışmayan bir kadın. Onun gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Ya da en azından onun kendisiyle sadece düklüğü için ilgilendiğini fark edene kadar tanışmadığını sanıyordu. Muhtemelen bunca zamandır rol yapıyordu. Şimdi rol mü yapıyordu? Artık bir nedeni yoktu.

Rhys, onun arkasından ağaçlara doğru dörtlüye giderken kızın formuna hayran kalmaktan kendini alamadı. Kendine güvenerek ata biniyor ve dizginlere hâkim oluyordu. Tarzı, atlar üzerinde yılların deneyimine sahip olduğunu gösteriyordu. Ona kur yaparken en sevdikleri konulardan biri at eti üzerine konuşmak olmuştu.

Kahretsin. Neden kur yapmalarını düşünüp duruyordu ki? Geçmişte kaldı. Köprü'nün altından çok sular akmıştı. Artık onun için hiçbir şey ifade etmiyordu ve onun için hiçbir şey ifade etmediğini çok iyi biliyordu, öyleyse neden kafası birdenbire bu anılarla dolmuştu?

Ağaç hizasına kadar onu geçmediyse ne olayım. Adam hatırı sayılır bir mesafe kat etmeyi başarmış olsa da, kadın çok daha iyi bir ata biniyordu. Elbette, daha az deneyimli bir binici yine de ona yenilirdi. İstemeye istemeye de olsa onun kazanmayı hak ettiğini kabul etmek zorunda kaldı.

Julianna, Alabaster'ı ağaçların önünden geçen çit boyunca yumuşak bir tırısı yavaşlattığı anda, "Ben kazandım," diye duyurdu.

"Ne kazandın?" Şeytan ona bunu söyledi. Şeytan ona sık sık bir şeyler söyletiyordu.

"Yarış," diye cevap verdi, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle.

"Oh, yarışıyor muyduk?" diye sordu toplayabildiği en soğukkanlı sesle.

"Bilmiyormuş gibi davranma," dedi sinsi bir sırıtışla. Hatırladığı bir şeydi bu. Gözlerini kaçırmak istemesine neden olan bir sırıtış.

"Pekala, sen kazandın. Benim kaybım ne olacak?" İşte yine o şeytan. Sinsi piç.

Julianna'nın atı durdu ve çit direklerini kullanarak attan indi. Alabaster'ı yavaşça yürütmeye devam etti, bir yandan da onun böğrünü okşuyor ve güzel atla nazıkçe konuşuyordu. Rhys de attan indi ve kısa süre sonra her iki atı da çit direklerinden birine bağladı. Sonra Julianna'nın yüzüne döndü.

Yeşil gözleri eğlence ve muhtemelen gurur karışımıyla parladı. "Bence senin cezan neden yeni bir meslek edinmeye karar verdiğini söylemek olmalı."

Rhys uzun saçlarını parmaklarıyla yüzünden uzaklaştırdı. Açıkça iki seçeneği vardı. Ona yalan söyleyebilir ya da gerçeği anlatabilirdi. Julianna zeki ve kurnazdı. Ona yalan söylemek ve neden sağdıç gibi davrandığına dair aptalca bir hikâyeye inandırmaya çalışmak zaman kaybı olurdu. Hayır, Julianna'nın kendisine yardım etmesini sağlamanın en uygun yolu, ona bu işten ne çıkarı olduğunu açıklamaktı.

"Sırrı saklamamı istiyorum," dedi. İşte. Yay boyunca bir lob. Sadece tepkisini görmek için.

Kaşları çatıldı. "Sağdıç gibi davrandığın bir sır mı?"

"Şey, herkese değil. Diğer sağdıçlar ve ahır müdürü biliyor."

"Peki ya arabacılar?" diye sordu önlenemez bir sırıtışla.

Ellerini kalçalarının üzerine koyarak, "*Tüm* hizmetkârlar bunun farkında," diye açıkladı.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona ihtiyatla baktı. "Lord Clayton'ın bilmediğini düşünemiyorum."

Rhys başını iki yana eğerek, "Elbette biliyor," diye cevap verdi.

"O zaman bunu tam olarak kimden saklamaya çalışıyorsun?" Yüzüne hoş bir gülümseme yerleştirdi ve kara kirpiklerini tekrar kırıştırdı.

"Konuklar," diye duyurdu Rhys.

"Misafirler mi?" Kaşları kalktı ve yüzünden şüphecilik damladı. "Neden misafirler?"

Bir nefes verdi. "Karmaşık ve önemli değil. Şöyle diyelim, eğer bana ayak uydurursan ve kim olduğumu kimseye söylemezsen bunu senin için değerli kılacağım."

"Harcadığım zamana değer mi?" Gözlerini kıstı ve ona doğru bir adım attı. "İtiraf etmeliyim ki. Neyin 'zamanıma degeceğini' düşündüğünü duymak için *sabırsızlanıyorum*."

Mümkün olduğunca soğukkanlı görünmeye çalışarak yakındaki bir ağaca yaslandı. "Para, tabii ki."

Bunun üzerine yüksek sesle güldü, kolları iki yanına düştü. "Sessizliğim için bana *ödeme* yapmayı mı teklif ediyorsun?"

Tek omzunu silkti. "Red mi ediyorsun?"

Kırbacı parmaklarının arasına aldı. "Reddedip reddetmediğimi bilmiyorum. Öncelikle, neden sağdıç gibi davrandığını öğrenmek istiyorum, özellikle de ahırdaki diğerleri senin kim olduğunu zaten biliyorken. Hepsine de ödeme yaptın mı?"

Rhys buna gülümsemek zorunda kaldı. "Hayır, bu sırrı işverenleri Clayton'a iyilik olsun diye saklıyorlar."

Kendini ağaçtan aşağı itti ve ona sırtıttı.

"Pekâlâ. Diğer konukların seni sağdıç sanmasını tam olarak neden istiyorsun?" diye sordu tatlı bir sesle, eldivenli avucunun içine kırbacı hafifçe vurarak.

Rhys onun önünde volta atıyordu. Her şeyi olduğundan daha da gülünç hale getirecek bir tarzı vardı. "Gerçekten önemli mi?"

Julianna omuz silkti. "Belki de değil, ama benden yardım istiyorsunuz, bu yüzden bilmeye hakkım varmış gibi hissediyorum."

Bir elini çit direğine dayadı. "Ne kadar istiyorsun?" Sözcükler kastettiğinden çok daha sert çıkmıştı.

Kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar ödemeye hazırsınız?"

"Çekingen davranma, Julianna. Bu sana yakışmıyor. Sessizliğini koruman için ne kadar para gerekecek? Beni hiç görmemiş gibi davranman için? Ev partisinin geri kalanında sadece Bay Worthy adında bir sağdıçmışım gibi davranman için?"

Alabaster'a doğru geri döndü ve onun böğrünü okşadı. "Gerçekten ciddisin, değil mi?"

Rhys elini havaya kaldırdı. "Tabii ki ciddiylim." Lanet olsun. Kızın öfkesini ateşlemesine izin veriyordu. Derin bir nefes alması gerekiyordu.

Dönüp ona baktı, gözleri kocaman olmuştu. "Sessizliğim için bana *ödeme* yapabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Parayı tercih ettiğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu, ellerini tekrar kalçalarına koyarak. Sabrı hızla tükenmeye başlamıştı.

Mükemmel dudaklarında sinsi bir gülümseme kıvrıldı. "Oh, evet, aslında var."

CHAPTER SIX

A Julianna o akşam yemek masasında annesi ve kız kardeşinin arasında otururken, o öğleden sonra Worthington'la ağaçların dibinde yaptığı konuşmadan başka bir şey düşünemiyordu. Eğer biri

Bir gece önce ona bugün Rhys Sheffield'la onca insan arasında en çılgın tartışmayı yapacağını söyleselerdi buna inanmazdı.

Ama şimdi kızarmış kazı iştahsız bir şekilde tabağının etrafında döndürüyor, Worthington denen şeytanın ahırda sağdıç gibi davranarak ne yaptığından başka bir şey düşünemiyordu.

Adam ona para teklif etme cüretini göstermişti. *Neredeyse* yine gülecekti. Sanki ondan istediği şey paraydı. Pek sayılmazdı. Paraya ihtiyacı yoktu. Hiçbir şey istemiyordu. Babası zengindi ve o da *tonun* en zengin adamlarından biriyle evlenmek üzereydi. Hayır. Hayır. Rhys Sheffield'dan *para* istemiyordu.

İntikam istiyordu.

Elbette bunu ona ağzından kaçırmamıştı. Akılsız değildi. Ona, neden sağdıç gibi davrandığını tam olarak anlatması karşılığında sırrını saklayacağını söylemişti. Ve mutlak gerçek dışında hiçbir şeyin işe yaramayacağını açıkça belirtmişti. Adamın doğruyu söyleyip söylemediğini ayırt edebilme yeteneğine tamamen güveniyordu. İki nedenden dolayı. Birincisi,

İnsanları okumakta her zaman iyiydi ve ikincisi, pek de usta bir yalancı değildi.

Bu istekten hiç memnun olmamıştı. Bunun yerine sessiz kalması için ona fahiş bir miktar para teklif etmişti. Ama bu teklif, adamın sırrını saklamak için ne kadar çaresiz olduğunu ona göstermekten başka bir işe yaramamış, bu da kadının sırrı öğrenme isteğini daha da artırmıştı. Para onun için çok az şey ifade ediyordu. İntikam her şey demekti. Kalbini binlerce küçük parçaya ayıran adamdan intikam almak. *Bunun* bir bedeli yoktu. Ve eğer adamın neden bir hizmetkâr gibi davrandığını öğrenebilirse, onun amaçlarını engelleyebilir ve böylece intikamını alabilirdi. Uzun zamandır beklediği intikamını.

Julianna yemek odasındaki şöminenin üzerinde asılı duran Leydi Clayton'ın portresine dalgın dalgın bakarken aklı aylar öncesine gitti. Rhys'i en son gördüğü zamana.

Rhys'le verandada buluşmak için Cranberry'lerin balosundan kaçtığında alışılmadık derecede serin bir Mayıs gecesi idi. Menekşe rengi, yüksek belli, kolları ve etekleri minik çiçeklerle işlenmiş bir elbise giymişti. Daha önceki dansları sırasında Rhys ona burada buluşmayı teklif etmişti ve beklemek zorunda kaldığı bir saat boyunca zaman sonsuz bir yavaşlıkla ilerliyor gibiydi.

Serin havaya doğru koştu, beklentiden neredeyse nefesi kesilmişti. Rhys orada, korkulukların yanında duruyordu. Bir eli yeleğinin cebindeydi. Siyah, ince bir gece kıyafeti giymiş, başında bembeyaz bir kravat vardı. Siyah saçları geriye doğru taranmıştı ve lacivert gözleri ay ışığında parılıyordu. O kadar yakışıklı görünüyordu ki, kendini onun kollarına atmak istedi. Bunun yerine, hızını yavaşlatmak ve ona doğru zarifçe ilerlemek için kendini zorladı. Neyse ki yalnızdılar.

"Rhys," diye nefes aldı adam onun ellerini tutup k e n d i n e çekerken.

"Julianna," diye cevap verdi, bir elini onun kalçasına koyarak.

Bir akşam yemeği sırasında gizlice Rhys'in çalışma odasına girdiği ve Rhys'in onu orada bulduğu gecedен beri birbirlerine Hristiyan isimleriyle hitap etmeye başlamışlardı. O gece kendini Rhys'in kollarına atmıştı ve Rhys çok ileri gitmeden karşılaşmalarını sonlandıran kişi olmak zorunda kalmıştı.

"Gitmeden önce seni görme şansım olduğu için mutluyum," diye nefes aldı.

Julianna'nın yüzünü bir kaş çatma ifadesi kapladı. "Gitmek mi?" Başını iki yana salladı. Adam nereye gidiyordu? Neden gidiyordu?

"Evet, ne yazık ki yarın annemi ziyaret etmek için taşraya gitmem gerekiyor." Adamın eli kadının kalçasından ayrıldı.

"Anlıyorum," diye yanıtladı Julianna. Adamın gideceğini duyunca hayal kırıklığına uğramıştı ama uzun süre uzak kalmayacağı kesindi.

"Mümkün olduğunca çabuk döneceğime söz veriyorum," dedi gözlerinde samimiyetle.

Küçük menekşe rengi saten retikülünü açtı ve bir mendil çıkardı. Parfüm olarak kullandığı leylak suyundan sıktığı bir mendildi bu. "Al bunu," dedi ve mendili ona uzattı. "Beni hatırlamak için."

Elindeki kumaş parçasını aldı ve sıkıca tutup burnuna götürdükten sonra ceketinin cebine soktu. "Julianna, tatlı Julianna, seni nasıl unutabilirim ki?"

Bunlar ona söylediği son sözler olmuştu. Yanağına dokunmuş ve sanki hatırlamak için onu inceliyormuş gibi bakışlarının yüzünde gezinmesine izin vermişti. Birkaç dakika sonra onu balkonda tek başına bırakmıştı.

Onun geri dönmeye niyeti olmadığına dair hiçbir fikri yoktu. Onu bir aptal gibi inandırmış, hatta sanki geri dönmeye niyeti yokmuş gibi onun mübarek mendilini almıştı.

onu hatırlamak için saklamak gibi bir niyeti yoktu. Tanrım, o bir haydut, bir alçaktı. İğrençti.

Bir hafta geçti ve sonra iki hafta. Toplum içinde mutlu ve kaygısız *görüntüsünü* korumak için elinden geleni yapmıştı ama adamdan haber alamadıkça, onun geri döneceğine inanması daha da zorlaşıyordu.

Sonunda, Sezon sona erdikten ve ailesiyle birlikte babasının kır evine gittikten sonra Worthington'dan bir mektup almıştı. Kötü yazılmış ve belirsizdi. Mektubun içeriği Worthington'ı son gördüğündeki davranışlarıyla tamamen uyumsuzdu.

Kızın, tanışmaları hakkında kendisinden daha fazla düşünmemiş olmasını umduğuna dair saçma sapan bir şey yazdı. Yalanlar, hepsi. İncitici yalanlar. Ama onun acısını görmesine asla izin vermeyeceğine yemin etmişti.

İyi. Belki de bir sonraki sezon onu aramıştır. Belki de katıldığı her etkinlikte gözlerini ondan ayırmamıştır. Ama o geri dönmemişti. Sanki ortadan kaybolmuş gibiydi. Aslında, Clayton'ın ahırında bu öğleden sonraya kadar onu bir daha görmemişti.

Evet, Worthington Dükü onu derinden yaralamıştı ve o da aynı zararı ona vermek niyetindeydi. Rhys'in neden sağdıçmış gibi davrandığını öğrenebilirse, bütün bu olayda üstünlüğü ele geçirecek ve bunu kendi lehine kullanabilecekti. Belli ki sağdıç rolü yapmaya devam edecekti. Ona işkence edebileceği yarım düzine yol düşünmüştü bile. Aynı zamanda eğlenceli olan bir intikamdan daha iyi ne olabilirdi ki?

Bu öğleden sonra, sağdıçlardan birinin dışarı çıkıp konuklardan birinin Alabaster'ı görmek istediğini haber vermesiyle bölünmüşlerdi. Ama Rhys ona yarın aynı saatte aynı yerde buluşmalarını ve cevabını vereceğini fısıldamayı başarmıştı. Oynadığı oyun hakkında ona gerçeği söyleyip söylemeyeceğiyle ilgili cevabını. Julianna'ya göre adamın ona gerçeği söylemekten başka seçeneği yoktu. Para onu etkilemeyecekti. Sadece gerçeği söyleyecekti.

Yemek salonuna şöyle bir göz gezdirdi. Salon konuşup gülen konuklarla doluydu ama nedense kendini yapayalnız hissediyordu. Rhys şu anda neredeydi? Dışarıda, ahırda mı? Bir saman yığınının üzerinde mi uyuyordu? Bu düşünceye neredeyse homurdanacaktı. Herhalde geceleri orada geçirmiyordu. Yoksa geçiriyor muydu? Bunun tam olarak neyin peşinde olduğuna bağlı olduğunu düşündü. Her neredeyse, umuyordu ki tamamen huzursuzdu ve onu huzursuz eden de *kendisiydi*. Ne de olsa oyun adil bir oyundu.

Mary ona duymadığı bir şey söyledi ve Julianna gülümseyip başını sallamak için elinden geleni yaptı. Masadaki tüm genç bayanlara şöyle bir baktı. Hepsi aynı amaç için buradaydı. Bir koca bulmak için. Konuk listesinin neredeyse tamamının geçtiğimiz sezon ilk kez görücüye çıkan ve hâlâ nişanlanmamış genç kızlardan oluşması dikkatinden kaçmamıştı. Tabii ki, sevgilisi Mary de onlardan biriydi.

Ayrıca davetli listesinde uygun erkek bulunmaması da Julianna'nın gözünden kaçmamıştı. Bu ve ülkenin en kötü şöhretli düklerinden birinin ahırlarda sağdıç kılığında dolaştığı gerçeği göz önüne alındığında, Julianna bunun sıradan bir ev partisi olmadığına ikna olmuştu. Sıradan bir ev partisi hiç değildi.

Masayı incelerken Bayan Frances Wharton'a rastladı. Julianna genç kadınla geçen sezonun etkinliklerinden birinde kısaca tanışmıştı ama pek konuşma fırsatı bulamamışlardı. Bu gece zavallı kadın, Sör Reginald Francis'in Prens Naip ile olan dostluğu hakkında durmadan konuşmasını dinlemekten sıkılmış görünüyordu. Sör Reginald insanın sinirlerini tamamen bozabiliyordu. Bayan Wharton'ın iyiliği için Sör Reginald'ın kendisine teklifte bulunmayı düşünmediğini umuyordu.

Şövalyeye olan yakınlığı bir yana, Julianna Bayan Wharton'a karşı bir kıskançlık duydu. Normal bir genç kadın olmak biraz özgürleştirici olmalıydı. O ve Mary normalden başka bir şey olmak üzere yetiştirilmişlerdi. Doğduğu günden beri, en azından hatırlayabildiği kadarıyla, Julianna büyüklük için işaretlenmişti (annesinin sözleri).

Bir dükün kızı için büyüklük, mümkün olan en uygun eşle en avantajlı eşleşmeyi yapmak anlamına geliyordu. Bayan Wharton olmak çok mu basitti? Sadece normal bir ailesi olan güzel bir kız. En iyi eşleşmeyi yapması beklenen, en büyük çeyize ve en iyi bağlantılara sahip 'eşsiz' - Julianna bu kelimedenden nefret ederdi- biri olmak yerine.

Julianna nefesini dışarı verdi. Bir beyefendiyle basitçe konuşma, onun arkadaşlığından gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığına karar verme özgürlüğüne hiç sahip olmamıştı. Tanrı korusun. Hayır, herhangi bir odadaki en uygun erkeğe doğru yönlendirilmiş ve onu baştan çıkarmak için görünüşünü ve tavırlarını kullanması söylenmişti. Hayatı boyunca herkesin ona söylediği tek şey ne kadar güzel olduğuydu. Onun hakkında konuşmak istediğini düşünen tek kişi, reşit olduğunda nasıl bir eş olacağı idi.

Rhys'le tanıştığında, evet, odadaki en uygun erkek oydu. Güçlü, unvanlı ve yakışıklıydı ama onun arkadaşlığından gerçekten hoşlanmıştı. Aslında kısa ve tatlı bir süre için görevini yerine getirmenin yanı sıra aşkı da bulduğuna inanmıştı.

İhanetine katlanmayı daha da acı verici kılan da buydu. Kız aptalca bir şekilde ona aşık olurken, o sadece onunla bir oyun oynuyordu. Şüphesiz her sezon sosyeteye yeni katılan kızlarla oynadığı oyunun aynısını. Adam acımasızdı, saf ve basit.

Julianna kazı tabağın etrafında itmeyi bıraktı ve çatalıyla bıçağını yere bıraktı. Artık açmış gibi davranacak hali kalmamıştı. İştahsızlığının yemek arkadaşlarıyla pek ilgisi yoktu ve her şey yarın Worthington'la tekrar yüzleşeceği ve kazanan tarafın kendisi olacağı gerçeğiyle ilgiliydi.

Bir uşağın hâlâ dolu olan tabağını çıkarmasına izin verirken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Uşak tabağı göğsüne doğru çekerken başını kaldırıp baktı.

Bir dakika bekleyin! Uşak kılığındaki Kendall Kontu muydu?

CHAPTER SEVEN

Wo gelirken? Rhys botuyla çitin yanındaki toprağı tekmeledi ve onuncu kez ileri geri volta attı. Eğer öyleyse, kesinlikle acele etmiyordu. Daha iyi bilmeliydi.

Julianna Montgomery'ye güvenmektense. Bildiğı tek şey, Julianna'nın eve dönüp diğer genç hanımlara Worthington Dükü'nün ahırda sağdıçlık yaptığı gibi skandal haberler verdiği idi.

Uykusuz geçen bir gecenin ardından Rhys bu sabah kütüphanede Clayton'la konuşmuş, hizmetkârlıktaki ilk günlerini konuşmak üzere tüm arkadaşlarıyla bir araya gelmişti. Clayton ona Montlake Düşesi ve kızı Mary'nin Julianna'yı da yanlarında getireceklerini son dakikaya kadar bilmediğine dair bir bahane uydurmuştu. Rhys bunun mantıklı olduğunu düşündü.

Hâlâ volta atarken eldivenlerini bacağına öyle sert vurdu ki, bir yara izi bırakacağından emindi.

Lanet olsun. Eğer kız gelmezse, arkadaşlarıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı ve bahsi kötü zamanlama ve konuk listesine talihsiz bir son dakika eklemesi nedeniyle kaybettiğı gerçeğıyle yüzleşecekti. Dörtnala koşma sesi dikkatini çektiğinde tekrar döndü. Julianna'nın çayırdaki dörtnala kendisine doğru geldiğini görmek için döndü. Çabası yüzünden yanakları kızarmıştı ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Eldivenlerini hâlâ avucunun içinde tutuyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kadın yaklaşırken ona ters ters baktı. Hiç şüphesiz ona alarmı çoktan çaldığını söylemek için sabırsızlanıyordu.

Onun yakınında durdu, hızlı ve zahmetsizce attan indi ve dizginleri ona attı.

"Sen sağdıçsın, değil mi?" diye sordu utangaç bir gülümsemeyle, adam ona şaşkın bir bakış atınca.

Rhys dizginleri aldı ve atı kendi bineğinin yanındaki çite bağladı. Sonra kollarını tekrar göğsünün üzerinde kavuşturdu ve burnunun ucuyla ona baktı. "Eee?"

"Peki, ne?" Kadın gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Bugün safir mavisi bir binici kıyafeti giymişti ve yüzünde hiç pişmanlık duymayan bir sevinç ifadesi vardı. "Buraya ne karar verdiğini söylemen için geldiğimi sanıyordum."

Rhys kaşlarını çatı. "Ne hakkında karar verdim?"

Dudaklarını büzdü. "Hadi ama, sen benden yaşlısın ama *o kadar* da yaşlı değilsin. Dün bana gerçeği söylemek isteyip istemediğine karar vermen gerektiğini söylemiştin."

"Öncelikle haklısın, o kadar yaşlı değilim ve ikincisi, sana gerçeği söylemekten başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Para istemediğini söylemiştin. Fikrini mi değiştirdin?"

Julianna'nın yüzündeki gülümsemenin genişlemesi mümkün olsaydı, genişlerdi. "Hayır. Fikrimi değiştirmedim. Para istemiyorum. Bana neden Clayton'ın ahırlarında gizlice dolaşıp sağdıç gibi davrandığını söylemeni istiyorum."

"Lanet olsun. İhtiyacınız olan bir miktar para yok mu?" diye homurdandı.

Ona sıkı bir gülümseme verdi. "Hayır. Beni satın alamazsın Rhys." Sesi sert ve kararlıydı.

Rhys yine nefesinin altından küfretti. "Peki. Eğer sana söylersem, diğer konuklardan hiçbirine söylemeyeceğine söz vereceksin -hayır, *yemin edeceksin*-. Annen ve kız kardeşin de dahil."

"Söz veriyorum." Kız ona güzel bir gülümseme verdi.

"Tamam." Lanet olsun. Ona tam olarak güvenmiyordu ama çok az seçeneği vardı. Adımlarını hızlandırdı ve sonra tekrar onunla yüzleşmek için döndü. "Gerçek şu ki, arkadaşlarımla bir bahse girdim."

Kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi?" Başını iki yana salladı. "Tahmin etmeliydim."

"Para istemek için artık çok geç." Ona attığı bakışta alaycılık vardı.

Gözlerini devirdi. "Bu bahsi kiminle yaptın?" "Clayton, Kendall ve Bellingham."

"Kendall, ha?" Dudaklarının köşesinde bir gülümseme belirdi.

Rhys ensesini kaşıdı. "Bu biraz Kendall'ın fikriydi," diye itiraf etti.

Julianna'nın gözlerinde bir parıltı belirdi. "*Bu* yüzden mi dün gece yemek masasının etrafında uşak gibi davranıyordu?"

Rhys'in gözleri büyüdü ve irkildi. "Onu gördün mü?"

"Elbette onu gördüm. Ben kör değilim. Bilmek istediğim şey, Tanrı aşkına siz ikiniz neyin peşindesiniz?"

Rhys başını salladı ve yüzünde gerçeği aradı. "Bir şey söyledin mi? Kimseye söyledin mi?"

Julianna kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Tabii ki hayır. İkinizin neden hizmetkâr gibi davranmaya çalıştığınızı öğrenmekle fazlasıyla ilgileniyorum."

Rhys iç çekerek, "*Üçümüz*," diye cevap verdi. Bütün komployu da anlatabilirdi. Zaten çok şey biliyordu.

"Bellingham da mı yapıyor?" Kaşlarını kaldırdı.

"Evet," diye yanıtladı Rhys. "Lord Copperpot'a uşaklık ediyor."

Yine gözlerini devirdi. "Tabii ki öyle. Pekâlâ, devam edin," diye başını sallayarak devam etti. "Bana üçünüzün neden hizmetkâr gibi davrandığınızı anlatın."

Rhys bir eliyle saçlarını geriye itti. "Eğer bilmen gerekiyorsa, bu ev partisi boyunca hizmetçi gibi davranamayacağımıza dair birbirimizle iyi bir miktar üzerine bahse girdik."

"İki hafta mı?" diye nefes aldı. "Bu gerçekten de yüce bir hedef." "Belki de."

"Öğrenilmeden mi demek istiyorsun?" diye sordu.

Adam başını salladı. "Evet, bu da işin bir parçası."

"Diğer kısmı ne?" Gözleri sanki doğruyu söylediğine inanmıyormuş gibi ona dikilmişti.

"İnandırıcı olmalı ve gerçekten hizmetkâr olarak görevlerimizi yerine getirmeliyiz. Partinin sakinleri bizim gerçekte kim olduğumuzu öğrenmemeli."

Dudaklarını kısaca birbirine bastırdı. "Ama bilmeme rağmen henüz kaybetmedin?"

"Bu doğru. Bizi tanıyacak ve güvenmek zorunda kalacağımız en az bir ya da iki kişi olmasını bekliyorduk."

Çok mutlu görünüyordu. "Ben ilk miyim?"

"Bildiğim kadarıyla. Ve umarım sonuncusu olur," diye neredeyse hırıliyordu.

"Ah, hadi ama Rhys, hepinizin hizmetçi olarak geçebileceğine ve kimsenin sizi tanımayacağına gerçekten inanmıyordun, değil mi?"

Cevap vermeyince bir an durup düşündü ve ardından, "İzin verin tahmin edeyim. Bu fikir hepinizin aklına içerken geldi."

Yüzündeki hoşnutsuz ifade ona haklı olduğunu söylemiş olmalıydı. Yüksek sesle güldü. "Sen yaptın, değil mi? Sarhoştun ve aklına bu plan geldi. Clayton ve hanımını ikna etmeyi nasıl başardın?"

Rhys burun kemiğini sıktı. Baş zınlıyordu. Kendini bu duruma sokmayı nasıl başarmıştı? "Clayton bizimle birlikteydi. Theodora'yı nasıl ikna ettiğini ise hiç bilmiyorum."

"Ve hepiniz bunu yapıyor musunuz?" diye sordu.

"Clayton değil tabii ki. Ev sahibi rolünü oynayacak birine ihtiyacımız vardı."

Julianna başını salladı. "Bunu başarabileceğini nasıl düşün d ü n ?
Kendall herkesin görebileceği şekilde yemek odasında duruyordu."

Rhys başını yana eğdi. "Onu tanıyan başka biri var mı?"

"Fark ettiğimden değil," diye yanıtladı Julianna, "Diğerlerinin onun kim olduğunu anlamasını bekleyerek etrafa bakınıp durdum, ama kimse anlamadı."

"Evet, Bellingham'ın anlatmak istediği de buydu. Hizmetkârlar genellikle hizmet ettikleri kişiler tarafından göz ardı edilirler."

Julianna bir an için sessizce bu düşünceyi düşünmüş gibi göründü. "Seni hemen fark ettim," dedi sonunda. Hayal mi görüyordu, yoksa sesi mi tutulmuştu?

"Fark ediliyorum," diye yanıtladı pişmanlık duymayan bir sırtışıla. Kadın dudaklarını büzdü.

"Görüyorum ki sen de hâlâ kibirlisin."

"Tercih ettiğim kelime *özgüven*. Ve oldukça ciddiym, Clayton'ın beni ahıra tıkmasının nedenlerinden biri de daha az fark edilmem içindi."

"Dur tahmin edeyim, seni ahıra tıkmasının bir diğer nedeni de, senin asla yetkin bir uşak ya da düzgün bir uşağın görevlerini yerine getiremeyeceğinden emin olması mı?" Sözlerini yılmayan bir gülümsemeyele bitirdi.

Rhys gözlerini ona dikti. Onda hoşlanmadığı başka ne varsa, çok zekiydi. Planları ve onu çevreleyen ayrıntılar hakkında çok şey tahmin edebilmişti. Sadece onun güvenilir olduğunu umabilirdi. En azından bu konuda. Çünkü sözünü tutacağına dair ona güvenmekten başka çaresi yoktu.

Kırpıcının ucuyla yanağına dokundu. "Davetli listesi şimdi mantıklı geliyor sanırım. Konukların çoğu sosyeteye yeni giren kızlar ve anneleri. Sanırım çoğunun sizi tanımadığından emin olmak için seçilmişler."

"Kesinlikle."

"Bence hepiniz delisiniz," dedi ve dönüp bineğine doğru yürüdü. "Ayrıca öğrenilmeme ihtimalinizin de olmadığını düşünüyorum."

Rhys derin bir nefes verdi. "Her ne olursa olsun, sana gerçeği söyledim. Üçümüz için de bu sırrı saklayacağına söz verir misin?"

"Söz verdim zaten," diye cevap verdi Julianna, atının sırtına kolayca çıkmak için çit direğini kullanarak.

Rhys rahat bir nefes aldı. "Teşekkür ederim." Çenesinin bir an için göğsüne düşmesine izin verdi. Kolayca kurtuluyordu. Kadın sırrı saklayacağına söz vermişti, o da kazancını saklayabilirdi. Kadının gerçekten de iyi biri olduğunu ummaya cesaret edebilir miydi?

Julianna dizginleri topladı ve atı ona doğru çevirdi. "Sırrını saklayacağıma söz verdim," dedi. "Kendini bir hizmetçi gibi göstermeye çalışmanı izlerken her anından zevk almayacağıma asla söz vermedim. Sana kendim hakkında emirler vermek de dahil."

CHAPTER EIGHT

S Julianna daha yeni başlamışken o çoktan eğlenmeye başlamıştı bile. Rhys, Julianna'ya ahıra kadar eşlik ettikten sonra, Julianna hemen ondan çeşitli işler yapmasını istemeye başladı.

Yanında getirdiği sevgili atını işaret ederek, "Violet'in ovalanmaya ihtiyacı var," dedi.

Rhys eğilerek, "Nasıl isterseniz leydim," dedi. Kısa süreliğine ayrıldı ve iki kova su taşıyarak geri döndü. Birini içmesi için Violet'in önüne koydu, diğerini ise süngerle atı ovma için kullandı. Bunu yaparken Violet'la sakinleştirici bir tonda konuştu.

Julianna onun kısrağa ne söylediğini bilmeyi çok isterken buldu kendini. Dün onu gördüğünden beri söylediği her şeyden daha nazikti. Violet'i, güzel koyu yelesi de dahil olmak üzere yumuşakça fırçalayarak bitirdi. Atlarla arası iyiydi, ona hak veriyordu.

İşini bitirdiğinde yana çekildi, eğildi ve "Ne düşünüyorsunuz leydim?" dedi.

Julianna bir at olmayı hiç bu kadar istemediğini düşünüyordu ama bunu yüksek sesle söyleyecek değildi. Bunun yerine çenesini kaldırdı ve "Şimdi Violet'in ahırının temizlenmesi gerekiyor" dedi.

Kaşlarını kaldırdı, sonra ahırdaki samanlara baktı. "Bana temiz göründü leydim. Aslında bu sabah temizledim."

Bununla alay etti, onun bir ahırını nasıl temizleyeceğini bildiğinden oldukça şüpheliydi. Övünmesinin doğru olduğunu kanıtlaması için ona meydan okuyacaktı. "Her ne olursa olsun, ahırın tekrar temizlenmesini istiyorum, lütfen." Otoriter görünmek için elinden geleni yaptı.

Julianna birkaç adım öteden Rhys'in bir el arabasını Violet'in ahırına doğru itmesini, ahırın girintilerinden bir yerden bir yaba toplamasını ve oldukça şaşırtıcı bulduğu bir hevesle işine koyulmasını izledi.

Sadece birkaç dakika sonra alnından ter damladı ve gömleği geniş göğsüne yapışarak kaslarını ve düz karnını ortaya çıkardı. Julianna binici kıyafetinin yakasını çekiştirdi. Bugün hava mevsim normallerinin dışında sıcaktı, değil mi?

Rhys ne durdu ne de başını kaldırıp baktı. El arabasına çatal çatal saman doldurdu. Ahır çeyrek saatten kısa bir sürede temizlendi. Ve belki de en şaşırtıcı olanı, bütün bunları hiç şikâyet etmeden yapmış olmasıydı. Kirli içeriği ahırın başka bir bölümüne götürdü ve bir el arabası dolusu taze samanla geri döndü, ardından Violet'in ahırına dökmeye ve yine dirgen kullanarak kalın, temiz bir tabaka halinde yaymaya devam etti.

İşini bitirdiğinde yabayı kaldırdı ve eldivenli elini üzerine koydu. "Hoşunuza gitti mi leydim?" diye sordu en cana yakın ses tonuyla.

Julianna cevap vermeden önce çenesini ahırın zemininden kaldırmak zorunda kaldı. Kibirli bir şekilde burnunu kaldırarak ahıra doğru yürüdü ve sanki kendisi ahır şefiymiş gibi onun yaptığı işi inceledi. "İşe yarar," diye cevap verdi, içten içe onun kendi ahırındaki sağdıçlardan daha iyi bir iş çıkardığını düşünüyordu.

Ancak, bir sonraki görevini icat etmek zorunda kalmadan önce onun el işini incelemesi uzun sürmedi. Adamın ahırını bu kadar iyi temizlemesinden etkilenmiş olabilirdi ama sonuçta sadece iki işi tamamlamıştı. Onu işi bırakmaya zorlamayı ve bu işten vazgeçmesini sağlamayı günlük işi haline getirmeye niyetliydi.

bahsi. Onun için bu kadar önemli görünen bahisten vazgeçmesi için birkaç ev işi daha yapması gerekeceğinden şüpheleniyordu.

"Violet'in beslenmesi gerekiyor," diye ağzından kaçırdı.

"Memnuniyetle, leydim," diye cevap verdi, eğilerek.

"Neydi o?" Bir elini kulağının arkasına götürdü. Adamın ona leydim demesine bayılırdı. Ona bunu tekrarlatmaya bayılırdı. Ahırdaki diğer hizmetkârların onun ağır işittiğine inandıklarından emindi ama o hiç umursamıyordu. Rhys Sheffield'ın önünde eğilmesini sağlamak paha biçilemezdi ve bunun her anının tadını çıkarmaya niyetliydi.

Rhys başka bir şey söylemeden el arabasını tekrar alıp gitti, bu kez daha fazla saman ve bir torba tahılla döndü. Hemen Violet'in yalağını doldurmaya koyuldu.

Ancak Julianna'nın hesaba katmadığı şey, onun gömleğini çıkararak samanı yayacağıydı. Giysiyi iki eliyle başının üzerine çekti ve ahır kapısının üstüne fırlattı. Kadın, adamın ince bir ter tabakası altında esneyen kaslarını izlemek zorunda kaldı. Ağzı kurudu.

Rhys'in vücudu sanki bir usta tarafından yontulmuş gibiydi. Ve o çalışırken tezgâhın diğer tarafından ona bakmak zorunda kalmak düşüncelerini düpedüz bozuyordu. Bu onu rahatsız ediyordu. Bunu sırf iğrenç olmak için yapıyordu. Bunu biliyordu.

Çok iyi. İğrenç *biriydi*. Onun kötü görüldüğünü hiç söylememişti. Aslında, görünüşü onun hakkında en az sakıncalı olan şeydi. Yine de bunu başka bir canlıya yüksek sesle itiraf etmeden önce ölürdü.

Adamın parıldayan kaslarını görünce mendilini çıkarıp alnını sildi. Adam gömleksiz kaldığı sürece öfkesi oldukça azaldı.

"Çok fazla tahıl," diye tersledi.

Eğildi.

"Çok fazla saman var," diye açıkladı.

Tekrar eğildi.

Sırada "Şu saman parçası kirli görünüyor" vardı.

Oradan ayrıldı ve yepyeni, tertemiz bir saman balyası getirip yine gömleksiz bir şekilde attı. Julianna onun kaslarına bakmaktan kurtulmak için arkasını dönüp duvarı inceliyormuş gibi yapmak zorunda kaldı.

"Sırada ne var leydim?" Adamın sesi kadının arkasını dönmesine neden oldu.

Sırada ne var? *Sırada ne var?* "Violet elma istiyor, Bay Worthy. Ona bir tane verir misiniz? Gömleğiniz *üzerinizdeyken*, lütfen."

Sırtışı düpedüz çapkıncaydı. Onu etkilediğini biliyordu. Yüzündeki kibirli ifadeden bunu anlayabiliyordu. "Benim için zevkti leydim," dedi Rhys, ahırın arka odalarından birine çekilmeden önce ona çoğunlukla çekici bir şekilde gülümseyerek. Birkaç dakika sonra temiz bir gömlek giymiş ve elinde iki elmayla geri döndü.

Tekrar eğildi. "Belki siz de bir elma istersiniz diye düşündüm leydim."

Kaşlarını kaldırdı. "At elması mı?"

"Sadece bir elma." Sesini alçalttı. "Ama belki de benden sana yediririm."

Sırıttı. Bu kanıtlıyordu. Ona ulaşmıştı. Güzel. "Bana haksızlık etme," diye fısıldadı.

Diğer sağdıçlardan biri yanlarından geçti. Adam şapkasını çıkardı ve Rhys'e sırtıttı. "İyi günler Bay Worthy."

Julianna gözlerini kısarak adama baktı. Hayal mi görüyordu yoksa hizmetçi Worthington'ı gördüğüne gerçekten *memnun* mu görünüyordu?

Rhys adama el sallayarak, "İyi günler Oswald," diye karşılık verdi.

"Dişin nasıl?"

Oswald çenesini ovuşturdu. "Önerdiğin lapayı karıştırdığımdan beri yağmur gibi yağıyor."

"Haftanın geri kalanında da kullanmayı unutma," diye yanıtladı Rhys.

"Dişin iyileşmiş olsa bile."

"Kesinlikle yapacağım, Yer Gr-" Oswald boğazını temizlemeden ve şöyle demeden önce birkaç dakika boyunca boğulma nöbeti geçirdi. "Kesinlikle yapacağım, *Bay Worthy*."

Adam yoluna devam etti ve Julianna ellerini kalçalarına koyarak Rhys'e başını salladı. Hizmetkârların hiçbiri ona 'Bay Worthy' diye hitap etmeyi unutmuyordu. Onun gerçek kimliğinin farkında olduğunu bilip bilmediklerini merak etti.

Oswald gözden kaybolduktan sonra Rhys'e, "Onlara da ödeme yapıyor musun?" diye sordu.

Rhys başını yana eğdi ve sırttı. "Bir kuruş bile değil."

"Senden hoşlanıyormuş gibi yapmaları için onlara para bile vermiyor musun?" diye karşı çıktı. Rhys ona alaycı bir bakış attı. Sonra yüzü ciddileşti.

"Hayır, bazı genç hanımların aksine, arkadaşlığım yerine paramla ilgilenmiyorlar."

Julianna dehşet içinde arkasına yaslandı. "Bununla ne demek istiyorsun?" "Belli değil mi?" diye cevap verdi, sesi küçümseme doluydu.

Gözlerini kırıştırdı. Tabii ki çok açıktı. Belli ki geçmişte parası sayesinde ona dostça davrandığına inanıyordu. Ama hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamazdı.

Sanki *ona* yanlış yapan kendisiymiş gibi davranma cüretini gösterecek kadar iğrenç biri miydi? "Benim için açık olan tek şey, kibirli erkeklerin aslında istemedikleri kadınlara kur yapabildiklerini dünyaya kanıtlama ihtiyacı duymaları."

Rhys cevap vermek için ağzını açmıştı ki en genç seyislerden biri koşarak yanına geldi.

"Bay Worthy, Bay Worthy," dedi genç adam şapkasını çıkararak ve Julianna'yı selamlayarak. "Bu sabah o kısırağı eğitirken dediğinizi yaptım ve bilemezsiniz, hemen alıştı. Artık otlağın etrafında beni takip etmeyi reddetmiyor."

Rhys ocuğa sırtarak, "Mükemmel," diye cevap verdi. "Bunu duyduğuma sevindim Martin. İyi çalışmaya devam et."

Kulaktan kulağa sırtan ocuk hızla oradan ayrıldı ve Julianna dönüp Rhys'e baktı, onu şüphe ve şaşkınlık karışımı bir bakışla süzüyordu.

"Ne?" Rhys onun dikkatini açıkça fark ederek sordu.

"Ben sadece... Sanırım insanlarla aran ne kadar iyi olduğunu hiç fark etmemiştim. İtiraf etmeliyim ki hem atlarla hem de insanlarla iyi anlaşıyorsun."

Mükemmel beyaz dişlerini gösteren bir sırtış yüzüne yayıldı. "Neden, Leydi Julianna, bu bir iltifat mı?"

Omuz silkti. "Sanırım öyle."

"Gerçekten ciddi olduğuna inanmayı seçeceğim," dedi kıkırdayarak.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Yine sahte bir arkadaş olduğunu ya da en azından geçmişte ona sahte iltifatlar ettiğini ima ediyordu. Rhys'in aralarındaki anlaşmazlıkta haksızlığa uğrayan tarafın *kendisi* olduğunu düşünmesi tam Rhys'e göreydi. Kırılmak ve ondan hoşlanmamak için her türlü nedeni olan oydu, tam tersi değil. Aralarında olanları arpıtmasına izin vermeyi reddetti.

Sonunda tezgâhın duvarına doğru yürüdü, kollarını duvarın üzerinde kavuşturdu, eğildi ve "Sizin için başka ne yapabilirim leydim?" dedi.

Julianna kabul etmek zorundaydı ki, sabah boyunca ona emirler yağdırırken, adam bunu sineye çekmişti. Hatta onun her talebini yerine getirirken yüzünde son derece sakın bir ifade tutmayı bile başarmıştı. Ama o şımartılmış bir aristokrattı, bir seysis değil. Öfkesini ateşlemenin bir yolu olmalıydı. Keşke onu ileden ıkarabilseydi. Özellikle de Bay Hereford etraftayken.

Ancak şu anda sıcaktan bunalmış, yorgun ve sinirliydi. Bir yemeğe ve düşünmek için bir şansa ihtiyacı vardı. Annesinin muhtemelen şimdiye kadar onu arıyor olmasından bahsetmiyorum bile. Julianna'nın planını daha kesin bir şekilde formüle etmek için zamana ihtiyacı vardı. Ahıra dönecek ve onu kıracaktı. Sadece daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

"Şimdi eve dönüyorum, Bay Worthy," dedi ve ona sıkı bir gülümseme verdi.

"Bu kadar çabuk mu, leydim?" dedi, gülümsemesi yapmacıktı.

Gözlerini ona dikti. "Merak etme. Geri döneceğim." Bunun bir tehdit gibi görünmesini umuyordu.

"Sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı.

Kirpiklerini ona tatlı tatlı kırıştırdı. "Aslında yarın sabah döneceğim. Kız kardeşimi ve beni göle götürmeni istiyorum." Durakladı ve gülümsemesi daha da yoğunlaştı. "Şafaktan hemen sonra."

Mükemmel çekiciliğe sahip *dış görünüşü* bir an için dağıldı ve yerine geniş bir gülümseme yerleşti. Sabahları erken kalkmaktan nefret ederdi. Bunu ona bir kez söylemişti.

"Dört gözle bekliyorum leydim." Gülümsemesi neredeyse melek gibiydi. Bu kadar sahte olmasının ona acı verdiğini umuyordu.

Birkaç dakika sonra Julianna malikâneye geri dönerken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Onu henüz pes ettirememiş olabilirdi ama en son ne zaman bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu. En azından yalan söylediğini ve onu kandırdığını ima ettiği zamana kadar. *Bu* çıldırtıcıydı.

Yine de bugünün sürprizlerle dolu olduğunu kabul etmek zorundaydı. Rhys pes etmemekle kalmamış, ondan yapmasını istediği işleri yapmakta tereddüt bile etmemişti. Aslına bakılırsa, hepsini büyük bir ustalıkla yapmıştı. Neredeyse... etkilenmişti. Kim bilebilirdi ki? Görünüşe göre Worthington Dükü gerektiğinde çok çalışabiliyordu.

Sadece bu da değil, aynı zamanda çekiciydi - geçen yıl kendi aleyhine öğrendiği gibi sadece genç kadınlara karşı değil, görünüşe göre çekiciliği hizmetkârlara da uzanıyordu. Ya onu selamlıyorlar ve ondan gerçekten hoşlanmış görünüyorlardı ya da yardımları için teşekkür etmek üzere onu aramaya gelecek kadar ileri gidiyorlardı. Bu gerçekten insanın aklını başından alıyordu.

Çok iyiydi. Hizmetçiler onu sevmişti. Belki de kendilerinden biriymiş gibi davranması onları eğlendirdiği içindi. Hizmetçilere izin vermeyi reddetti.

Clayton'ın seyislerine dostça davranması, onun ülkeden dönüp dönmeyeceğini merak ederek yaşadığı aylarca süren işkenceyi ve ona o korkunç mektubu gönderdikten sonra katlandığı *aylarca* süren üzüntüyü unutturdu.

İşte. Rhys Sheffield bir daha gerçekten sevimli görüldüğünde hatırlaması gereken anı buydu. Adam biraz çekici olabilir ve istendiğinde bir ahırda birkaç görevi yerine getirebilirdi ama yenilgiyi kabul edecek değildi. Ayrıca, herkes bir sabah çalışmaya katlanabilirdi. Yarın işleri onun için daha kötü hale getirdiğinden emin olmalıydı. Çok daha kötüsünü.

CHAPTER NINE

Rhys saman dolu küçük şiltenin üzerinde yan yattı. Uyuyordu. Ya da daha doğrusu ahırların üstündeki ranzasında uyumaya *çalışıyordu*. Başı zonkluyordu ve

son derece rahatsızdı ama şu anda kaldığı yer için kendisinden başka kimseyi suçlayamazdı. Diğer seyislerle birlikte burada uyumakta ısrar eden kendisiydi.

Kendall diğer uşaklarla birlikte malikânenin dördüncü katında uyuyordu. Bell de oradaydı. En azından onların yatakları vardı. Onun tek sahip olduğu yerdeki bu hasırdı. Ama Rhys daha iyi bir uyku düzenini kabul ederek bahsi kazanma konusunda üstünlük sağladığını söylemelerine izin vermeyecekti.

Saman dolu döşek, her zaman üzerinde uyuduğu kuş tüyü döşeklerin yumuşaklığından çok uzak olabilirdi ama idare ederdi. Bu geceki şilte at kıcı gibi koksa ve saman parçaları aklına gelebilecek her yerine batsa bile.

Ama onu uyanık tutan şey rahatsızlık değildi. En azından fiziksel rahatsızlık değildi. Hayır. Uyanıktı çünkü Julianna'yı düşünmeden edemiyordu. Sırrını saklamayı kabul etmişti ama bunu yapmak için bir nedeni olduğunu bilmesi gerekirdi. Para onu ilgilendirmiyordu. İntikam peşinde olduğundan şüpheleniyordu. Ve onu rahatsız eden de buydu. Düşündüğü bu değildi.

onu vazgeçirebileceğini ve bahsi kaybettirebileceğini, ancak geçen yıl aralarında yaşanan olayda haksızlığa uğrayan tarafın kendisi olduğunu düşündüğünü söyledi.

Sadece unvan takıntılı değildi, aynı zamanda onun gerçekten hatalı olduğunu düşündüğünde tamamen çılgına dönüyordu. Evet, aslında onu bir kenara atmıştı ama bunu yapmak için her türlü nedeni vardı. Bu durum, ikisinden birinin hatalı olduğunu düşündüğü için ne kadar haklı olduğunu gösteriyordu.

Sırt üstü döndü ve nefesini dışarı verdi. Karşı koymanın faydası yoktu. Bu gece fazla uyuyamayacaktı. Şafağa muhtemelen sadece birkaç saat vardı. Julianna'nın sırf ona işkence etmek için şafağı seçtiğine şüphe yoktu. Yüzünü buruşturdu. Ona sabahın erken saatleriyle hiç arkadaş olmadıklarını söylediğini hatırlıyor gibiydi. Ama bir sabah erken kalkmak onu durdurmayacaktı. Ona fırlattığı her şeye dayanabilirdi. Ona kendisini pes ettirme zevkini tattırmayı reddediyordu.

Ve bu sadece o değildi. Arkadaşları da onu hizmetkârlığın ağır işlerine dayanamadığı için azarlamışlardı. Kimsenin, görünüşe göre boynunda bir dükün unvanı asılı olan sarhoş, kumarbaz bir serseri olmaktan başka bir değeri olduğuna inanmaması onu kızdırıyordu. Gazeteler hep böyle yazmamış mıydı? Onların haklı olduklarını düşünmelerini sağlamak onu her zaman gizliden gizliye memnun etmemiş miydi? O halde şimdi neden canını sıkıyordu?

En kötüsü de Julianna'nın onu sevdiğine inanmaması gerektiğini bilmesiydi. Babasının sözleri kafasının içinde gürleyerek başının daha da ağrımasına neden oldu. *"Kadınlar oyalanmaktan başka bir şey değildir. Hoş bir oyalanma. Bazen. Ama şehveti aşkla karıştırma. Bu aptalca bir hatadır. Bir gelin seçme zamanı geldiğinde, onu aile soyağacına göre seçin, başka hiçbir şeye göre değil. Şehvet metresler içindir."*

Babası onunla bu özel bilgeliği paylaştığında Rhys on dört yaşındaydı. Bunu yıllar süren benzer konuşmalar izlemişti. Babası son nefesini verene kadar öğüt vermeye devam etmişti. Rhys, yirmi altı yaşındayken, yaşlı adamın ölüm döşeginde yanında oturmuş, kuru-

Babası veda tavsiyesini paylaşırken gözleri yaşlı ve metanetliydi. "Bir gelin alma zamanı geldiğinde, oğlum, bu hayatının en önemli iş kararı olacak. Sakın hata yapma."

Ve Rhys öyle olmadığını düşünüyordu. Aslında Julianna'nın yalanlarına ve flörtlerine kanmıştı. Ama Julianna onu bir anda fırlatıp atmaya hazırды. Ve eğer nefret ettiğı bir şey varsa, o da sadece para ve unvan peşinde koşan bir kadındı. Sadakat son derece önemliydi. Sadık bir eşten daha azına tahammül edemezdi.

Kendall'ın Leydi Emily ile yaşadığı deneyim onu çok etkilemişti. Kendall Leydi Emily'yi gerçekten sevmişti, tüm arkadaşları bunu biliyordu. O lanet olasıca herife sırlıklam açıktı ve düğünlerinden günler önce ona mektup yazarak daha iyi bir teklif aldığını ve onu terk ettiğini söylemişti. Tanrı aşkına, onun bunu anlamasını bekliyordu. Kendall'ın kalbi kırılmıştı.

Ama Rhys haberi duyduğunda kalbi katılaşmıştı. Daha iyisini hak eden biri varsa, o da Kendall'dı. Ve şimdi lanet olası aptal, gerçek bir gelin bulmak için giyinip kuşanmak ve rol yapmak zorunda kalmıştı. Bu çok gülünçtü.

Belki Rhys avukatına onun için eşini seçtirirdi. En azından umurundaymış gibi davranmak zorunda kalmazdı, o da öyle. Gerçi bu geri dönüşü olmayan adımı atmadan önce eğlenmek için önünde yıllar vardı.

Julianna ile papazın ilmeğini kendi boynuna geçirmeye ne kadar yaklaştığını düşününce bu da onu öfkeliendiren bir başka şeydi. Aslında sekiz ve yirmi yaşlarında evlenmeyi düşünmüştü. Geçen yıl büyük bir korku yaşadığı doğruydu ama bir şekilde bunu atlatmıştı. Elli yaşın, varisinin babası olmayı düşünmek için daha uygun bir yaş olacağını düşünerek yetiştirilmişti. Worthington düklerinin hepsi uzun ömürlüydü ve son üçü varislerini kendi orta yaşlarından sonra doğurmuştu. Rhys'in de aynı şeyi yapmaya niyeti vardı. Ta ki Leydi Julianna'yla tanışana ve onun aklını başından alana kadar. O bir aktris, kendisi ise bir aptaldı.

Ve bugün ona yaptırdığı işler onu hayal kırıklığına uğratıp işi bırakmak istemesine neden olmak şöyle dursun, hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez kendisini işe yarar hissetmesini sağlamıştı.

Tekrar şiltenin üzerine savruldu ve sertçe yan tarafına çökerek boğazından bir *oompf* çıkardı. Lanet olsun bu rahatsız yatağa, lanet olsun bu bahse ve lanet olsun ortaya çıkıp kazanmasını çok daha zorlaştırdığı için Julianna'ya.

Ama bu yaptığı son şey olsa bile, onun kendisini kırmasına izin vermeyi reddetti.

CHAPTER TEN

Mary atlardan çok korkardı. Julianna kahvaltıda piknik yaptıktan sonra göl kenarında uzun bir yürüyüş sözü vererek onu ahıra gelmeye ikna etmişti. Mary atlara bayılırdı.

göl kenarında yürürdü. Aslında, onları neredeyse diğer her şeye tercih ederdi.

Neyse ki aylar süren flörtleri boyunca Rhys, Mary ile hiç karşılaşmamıştı. Mary o sırada reşit değildi, bu yüzden tanışmaları için bir fırsat olmamıştı. Ne de olsa Julianna ve Rhys nişanlı değillerdi.

Ancak annem Rhys'i görürse fark edeceği kesindi ve annemin Rhys Sheffield kadar nefret ettiği çok az insan vardı, bu yüzden Julianna Mary ile ne yaptıklarını annesine belli etmemeye özen gösterdi.

Annem kızlarının sabah erkenden bahçede gezintiye çıkacağını sanıyordu. Worthington Dükü'nden başkası olmayan bir sağdıçla kahvaltı pikniğine gittiklerinden haberi yoktu. Annesi Julianna'ya söylese bile inanmazdı. Kulağa çok saçma geliyordu. Yine de annemin bilmediği bir şey onu incitmezdi. Ve şu anda Julianna'nın eziyet etmesi gereken bir dük vardı.

Dün yaptığı hatanın, ona gerçekten hoşlanacağı işler vermek olduğuna karar vermişti. Uşak olmayı bilerek seçmemişti. Bu yüzden, eğer ona daha fazla keyif alacağı işler yaptırabilirse

hizmet etmek, sonsuz kibarlık ve yardımseverlik gibi uşaklara özgü özellikleri korurken, Rhys daha kötü zamanlar geçirebilir.

Julianna, Mary ile birlikte ahıra vardıklarında Rhys'in uyanık olmakla kalmayıp yüzünde bir gülümsemeyle onları beklediğini, tam teçhizatlı bir araba ve dört kişinin yanında durduğunu görünce şaşırdı. Elbette bu gülümsemenin tamamen sahte olduğunu biliyordu ama Mary bunu bilmiyordu. Mary'nin orada olması mükemmeldi. Rhys bu gülümsemeyi bütün sabah yüzünde tutmak zorunda kalacaktı. Ayrıca en iyi davranışını sergilemek zorunda kalacaktı. Ne de olsa Mary, uğruna bu oyunu oynadığı seçkin genç kadınlardan biriydi. Mary onun kim olduğunu öğrenirse bahsi kaybederdi.

Julianna ahıra girer girmez, "İyi günler Bay Worthy," diye seslendi ve onu orada dikilirken gördü.

"Günaydın leydim," diye karşılık verdi. "Geziniz için hazır mısınız?"

"Fayton yerine Alabaster'a binmeyi çok isterim," diye yanıtladı Julianna, gülümsemesi genişleyerek. İşte. Bırakalım da zaten yapmış olduğu şeyi geri almak zorunda kalarak hemen işe koyulsun. Bu onun hiç de az olmayan bir zamanını alacak ve şüphesiz onu hayal kırıklığına uğratacaktı.

"Ah, hayır," diye araya girdi Mary, başını sallayarak ve oldukça endişeli görünerek, "bir nakliye aracına bineceğimize söz vermiştin, Anna."

Julianna ata binmek istediğinden söz etseydi, zavallı Mary asla gelmeyi kabul etmezdi. "Pekâlâ, Mary. Arabaya bineriz," diye kabul etti Julianna. Kız kardeşini korkutmak istemiyordu.

Rhys'in gülümsemesi Mary ile tanışmak için öne çıkarken düpedüz göz kamaştırıcıydı. "Peki bu güzel genç kadın kim olabilir?"

Julianna da bir adım öne çıktı. "Mary, bu Bay Worthy, Lord Clayton'ın sağdıçlarından biri. Violet'le ilgileniyor ve bugün bize eşlik etmeyi kabul etti." Julianna, eğer rol yapmıyor olsaydı, kız kardeşini onunla tanıştırmak yerine onu kız kardeşiyle tanıştırmasının son derece uygunsuz olacağının son derece farkındaydı.

"Memnun oldum," dedi Rhys, Mary'nin elini öperek.

"Tanıştığımıza memnun oldum Bay Worthy," diye cevap verdi Mary nazikçe.

"Merak etmeyin Leydi Mary," diye devam etti Rhys. "Göle yapacağımız yolculuk için mükemmel bir araba seçtim bile."

"Oh, şükürler olsun," diye haykırdı Mary, solgun yüz hatlarını kaplayan bir rahatlamayla. "Bir atın üstüne binmeyi hayal bile edemiyorum." Ürperdi.

Rhys kız kardeşinin başının üzerinden Julianna'ya baktı ve Julianna omuz silkti. "Kız kardeşim atları benim kadar sevmez," diye açıklama yaptı.

"Endişelenmeyin Leydi Mary," diye cevap verdi Rhys. "Arabada güvende ve rahat olacaksınız."

Rhys önce Mary'nin, sonra da Julianna'nın arabaya binmesine yardım ederken, Julianna'nın aklına Rhys'in atları hazırladığı süre boyunca onu eleştireceğinden korktuğu için arabayı önceden hazırlamış olabileceği düşüncesi geldi. Kötü bir strateji değildi, Julianna kabul etmek zorundaydı. Bir dahaki sefere daha dikkatli düşünmesi gerekecekti.

Birkaç dakika içinde yola koyuldular; arabacı Ernest dizginleri tutuyor, Rhys ise küçük arabanın arkasındaki koşu tahtasının üzerinde duruyordu.

Araç, Lord Clayton'ın devasa arazisinin ortasındaki göle giden dar toprak yolda ilerlerken Julianna puslu sabahın ortasında muhteşem manzaraya konsantre olmak için elinden geleni yaptı ama tek düşünebildiği Rhys'ti. Rhys Sheffield arkasından geliyordu. Bu arabadan indiğinde Rhys Sheffield orada olacaktı. Birkaç gün içinde ikinci kez sabahı Rhys Sheffield'la geçirmek üzereydi. Hayatında nasıl bir çılgınlık yaşanmıştı da bu gerçekleşmişti? Sanki bir rüyada yaşıyor gibiydi. Hayır. Hayır. Rüya değil, kutsanmış bir kâbus.

Bir yandan bu bir kâbustu, diğer yandan da sanki takdiri ilahi ona gülümsüyordu. Aylarca süren suçlamalardan sonra Rhys Sheffield'ı tam da istediği yere getirmişti. Şu anda

onun merhameti. Peki, neden göle vardıklarında mendilini sıkmak ve Detestable'la ilgili anılarla oyalanmak yerine ona bunu ödetmenin yollarını düşünmüyordu?

ÇEYREK SAAT SONRA, küçük araba gölün yakınında durduğunda, Rhys kapıyı dışarıdan açarken Julianna ortasına saçılan kelebekleri kabul etmeyi reddetti.

Mary elini Julianna'nın koluna koydu. Alnı endişeyle kırışmıştı. "İyi misin, Anna?"

"Evet, neden?" Julianna titreyen dudaklarının arasından konuşmayı başardı.

"Bu sabah pek kendinde görünmüyorsun," diye cevap verdi Mary. "Biraz solgun görünüyorsun."

"Ben iyiyim." Julianna yutkundu ve dudaklarına kendi sahte gülümsemesini yapıştırdı. Sanki bir zamanlar (neredeyse) nişanlı olduğu adam yerine bir idam mangasıyla yüzleşmek üzereymiş gibi hissediyordu. Ama kendini omuzlarını dikleştirmeye ve derin bir nefes almaya zorladı. Onun zayıflığını görmesine izin vermeyi kesinlikle *reddedi*yordu. Yapacağı son şey de olsa bu savaşı kazanacaktı.

"Umarım yolculuk çok sarsıntılı geçmemiştir," dedi Rhys, kapı açılır açılmaz her zamanki sevimli gülümsemesiyle.

"Hiç de değil, Bay Worthy," diye yanıtladı Mary, ona tatlı tatlı gülümseyerek ve çimlerin üzerine inmesine yardım etmesine izin vererek.

Lord Clayton'ın aşçısı Julianna'ya bir piknik sepeti vermişti ve Rhys'le karşılaşmadan önce sepeti ve yanında getirdiği battaniyeyi çıkardı. Rhys eşyaları ondan aldı ve Julianna'ya dönüp kolunu uzatmadan önce Mary'nin ayaklarının dibindeki çimlere bıraktı.

Uzandı ve eldivenli elini adamın güçlü, sıcak ön koluna koydu. Adamın kaslarının büyüklüğünü hissettiğinde neredeyse yutkunacaktı. Anılar gözünün önüne geldi. Belirli bir anı: onun altında yatarken

Bir gece çalışma odasındaki şezlongda, kalçaları onunkilere sürtünüyor, ağzı onun boynunda, kolları onun geniş omuzlarına dolanıyor, onu daha yakına çekiyor ve-

"İyi misin, Julianna?" Mary tekrar sordu.

Julianna'nın kız kardeşinin bu kez neden sorduğunu merak etmesine gerek yoktu. Ateş yanaklarını yakıyordu. Kıpırmızı olduğuna şüphe yoktu. Oh, Tanrım. Neden bu kadar canlı bir anısı vardı ve neden Rhys Sheffield'a her dokunduğunda bir şekilde tetiklenmek zorundaydı? Ya da sağdıç gibi davranırken bile hâlâ sürdüğü anlaşılan pahalı parfümünün kokusunu aldığında. Tabii bir şekilde bunun onu delirttiğini bilmiyorsa. Hayır, bunu bilemezdi. Bilebilir miydi?

"Ben... iyiyim," diye başardı, Rhys'ten, kolundan ve anısından olabildiğince çabuk uzaklaşmak için neredeyse yere atlıyordu.

Elini kolundan çeker çekmez Rhys battaniyeyi ve piknik sepetini almak için eğildi. "Pikniği nereye kurmamı istersiniz leydim?" diye sordu aşırı yardımsever bir sesle.

Julianna başıyla gölün kenarını işaret etti. "Orası oldukça iyi olacak."

"Ah, evet, hadi su kenarında oturalım," dedi Mary, ellerini birbirine kenetleyerek ve mükemmel bir yer bulmak için önlerinde ilerleyerek.

Rhys Julianna'nın önden gitmesine izin verirken Ernest arabada kaldı. Rhys'in gözlerinin arkasında olduğunu hissedebiliyordu. Sadece ona dokunduğu için kızardığını tahmin etmemiş olmasını umabilirdi. Ama yine de adamın kendine güveni tamdı, muhtemelen onun yüzünden kızardığından emindi.

Mary seçtiği yerde bir daire çizerek dönmeye başladı ve Rhys sepeti bir kenara bırakıp battaniyeyi yumuşak, yeşil çimlerin üzerine attı. Sonra da sepeti alıp eğilerek battaniyenin ortasına koymadan önce dört köşesinin de genişçe çekilmesini sağlamaya koyuldu.

"Size hizmet etmemi ister misiniz?" diye sordu tamamen lakayt bir sesle.

Julianna kendini planına bağı kalmaya zorlayarak, "Evet, lütfen," diye cevap verdi. Rhys'in her isteğini yerine getirmesini istemişti, ama şimdi bunu yapıyordu, neden garip ve rahatsız hissettiriyordu? Belli belirsiz bir suçluluk hissetmek yerine bunun her anından zevk alıyor olmalıydı.

Rhys başını sallayıp selam vererek, "Nasıl isterseniz leydim," diye karşılık verdi.

İşte, bu daha çok hoşuna gitti. *Leydiye* ek olarak, onun "*nasıl istersen*" demesine de bayılıyordu. Başını az önceki yararsız düşüncelerden arındırmak istercesine salladı ve Rhys piknik sepetinin içindekileri çıkarırken eğlenmeye koyuldu. İki tabak, iki bez peçete, iki çatal, içinde hâlâ sıcak çay olan bir çaydanlık, iki fincan ve iki tabak, bir sepet çörek, çeşitli reçeller ve marmelatlar, reçelleri sürmek için iki bıçak, küçük bir sepet haşlanmış yumurta ve küçük bir kâse mor üzüm vardı.

Rhys tüm takımı battaniyenin ortasına küçük bir daire şeklinde yerleştirdikten sonra sepeti çıkarıp kenara, çimlerin üzerine koydu. Eğer uşak olarak hizmet etmek zorunda kaldığı için sinirlendiyse bile bunu belli etmiyordu. Şükürler olsun.

"Bu çok hoş görünüyor," diye haykırdı Mary.

Julianna Rhys'in bakışlarına karşılık vermeden, "Öyle," diye sessizce onayladı.

"Başka bir şey yoksa sizi yalnız bırakayım," dedi Rhys ve ayağa kalkıp arabaya doğru ilerledi.

"Teşekkür ederim, Bay Worthy," dedi Mary, bir bıçak alıp reçelin içine daldırarak.

Julianna pikniğe konsantre olmaya çalışıyordu ama Rhys'in arabada ne yaptığını merak etmekten de kendini alamıyordu. Sürekli arabaya doğru bakıyordu. Önce atlara biraz su vermeye koyuldu, ama kısa süre sonra aracın uzak tarafında gözden kayboldu ve Julianna ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Ernest de ortadan kaybolmuştu. Oturmuş çöreğini karıştırıyor ve merak ediyordu.

"Sence Bay Worthy ve arabacı ne yapıyorlar?" Mary'nin sorusu Julianna'nın tam da düşündüğü şeydi.

Öyle ki bir an için sersemleyip sessizliğe gömüldü.

"Ben... Bilmediğimden eminim," dedi sonunda.

"Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum," diye yanıtladı Mary. "Ama ben bu piknik gibi şeylerin tadını çıkarmakla meşgulken hizmetçilerin ne yaptığını hiç düşünmedim."

Julianna dudağını ısırıldı. Bir kez daha sanki kız kardeşi onun aklını okumuş gibiydi. "Ben de aynı şeyi itiraf etmeliyim."

"Genellikle işleri ayarladıktan sonra ortadan kaybolurlar ve her şeyi götürme zamanı geldiğinde geri dönerler," diye devam etti Mary, yüzünde suçlu bir ifadeyle. "Sence Bay Worthy ve arabacının yiyecek bir şeyleri var mıdır?"

Julianna içini çekti. "İtiraf etmekten utanıyorum ama bunu daha önce düşünmemiştim. Ben... ben sadece gelmeden önce yemek yediklerini düşünmüştüm. Ama belki de açtırlar."

"Onlara çörek isteyip istemediklerini soralım mı?" Mary sordu.

Julianna başını salladı. "Çok uygunsuz görünüyor ama paylaşmaktan çekinmem." Tabii ki kendi suçluluk duygusu ikiye katlanmıştı, çünkü zavallı Mary Bay Worthy için pişmanlık duyuyordu, oysa Julianna onun bir dük olduğunu ve sadece bir kelime söylerse emrinde yarım düzine hizmetkârı olabileceğini biliyordu. Ve rol yapmayı bıraktı.

Ama şimdi Mary konuyu açtığına göre, Julianna Rhys'in kendisi için yiyecek getirip getirmediğini merak etmeden edemiyordu. Şu anda bile arabanın diğer tarafında yemek yiyor muydu? Boynunu büktü ama ne yaptığını göremedi.

"Bugün oldukça tuhaf davranıyorsun," dedi Mary, Julianna'yı düşüncelerinden sıyrarak.

"Baba...pardon?" Julianna suçlulukla bakışlarını kendisini dikkatle inceleyen kız kardeşine çevirerek cevap verdi.

Mary yarısı yenmiş çöreğini tabağına koydu. "Arabayken bayılacak gibi görünüyordun, sonra kiraz gibi kızardın ve şimdi de arabaya bakıp duruyorsun."

Julianna dudağını ısırđı. Oh, ne güzel, kız kardeşinin önünde deli gibi davranıyordu. Mary'nin onun davranışlarından şüphelenmesine şaşmamalı.

Julianna sarı elbisesinin yakasını karıştırdı. "Daha önce biraz sıcak hissetmiş olabilirim ama-"

"Seni suçlamıyorum, gerçekten," diye araya girdi Mary sinsi bir bakışla ve ardından kıkırdayarak.

Julianna kaşlarını çatı ve gözlerini kırıştırdı. "Beni ne için suçluyorsun?"

"Bay Worthy'nin yakışıklı olduğunu düşündüğüm için," diye cevap verdi Mary. "Yakışıklı. Hem de çok. Kesinlikle katılıyorum."

Julianna'nın kalbi göğsünde gümbürdedi. "Bay Worthy? Yakışıklı mı?" Eğer kız kardeşi ona Kral George'un kendisinin ve on beş çocuğunun birden arkasında durduğunu söylemiş olsaydı, bundan daha fazla şaşıramazdı.

"Evet," diye cevap verdi Mary, bilerek başını sallayarak. "Bu sabah onu gördüğünde ve yine kapıyı açtığında yüzünün kızardığını fark etmeden edemedim."

Julianna konuşmak için ağzını açtı ve tekrar kapattı. Ne cevap verebilirdi ki? Toprağın açılıp onu yutmasını istiyordu. Belki de bir tür göl yarattığı yakındaki su kütlesinden çıkıp onu yutmak için bu en uygun zamanı seçebilirdi.

"Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum." İşte, şu anda olmak istediğı kadar dürüsttü.

"Bir şey söylemene gerek yok," diye yanıtladı Mary, tabağındaki çöreğı tekrar çekip bir ısırık daha alarak. "Ve kimseye tek kelime etmeyeceğime söz veriyorum. En azından Bay Worthy'nin kendisine."

Julianna yine kızardığını hissetti. Küçük kız kardeşi ne zaman bu kadar zeki olmuştu? Bu garip konuyu daha fazla uzatmak yerine Julianna çöreğini ve bir avuç üzümünü bitirmeye koyuldu, bir yandan da hiç sesini çıkarmadı.

Birkaç dakika sonra Rhys yeniden ortaya çıktı. Battaniyenin uzak kenarında durdu ve boğazını temizledi. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı leydim?"

"Evet, Bay Worthy," dedi Mary ayağa fırlayarak. "Ben gölün karşısındaki çiçeklere daha yakından bakarken lütfen kız kardeşime eşlik eder misiniz? Onların düğün çiçeği olduğuna eminim ve bir asırdır düğün çiçeği görmemiştim."

Rhys'in cevap vermesine fırsat kalmadan Mary eteklerini kaldırdı, arkasını döndü ve gölün uzak tarafına doğru kıyı boyunca uzaklaştı.

Julianna elini gözlerinin üzerine kaldırdı ve gözlerini kıstı. Hiç düğün çiçeği göremedi. Mary çıldırmış mıydı? Kız kardeşi küçük gölün uzak tarafındaki küçük ağaçların arkasında kaybolana kadar acı dolu bir sessizlik içinde izledi.

"Ona söyledin mi?" Rhys'in sessiz sorusu Julianna'nın sıçramasına neden oldu. Tanrı aşkına, kız kardeşinin kendisi ve bir sağdıç arasında özel bir zaman ayarlamasını beklemiyordu.

Bütün bu gezi hiç de umduğu gibi gitmiyordu. Rhys'e hizmetçiymiş gibi davranmayı bırakmasını sağlamak için tasarlanmış çeşitli önemsiz işler yaptırarak onu kızdırmayı umuyordu. Bunun yerine onu karşısındaki battaniyeye uzanmış, bileğini dizine dayamış, sanki bu şekilde baş başa kalmaları dünyanın en normal şeyiymiş gibi ona bakarken buldu.

Julianna gölün karşı tarafına doğru bir bakış attı. Mary'nin görüş alanından çıkmasına izin vermemeliydi. Ne de olsa Mary onun sorumluluğundaydı. Ama bir türlü yerinden kıpırdıyacak gücü kendinde bulamıyordu. Gölün karşısındaki ağaçların arasında Mary'nin açık pembe elbisesini görünce bir iç çekti ve sorusunu cevaplamak için Rhys'e döndü.

"Söylemek mi? Neyi anlatayım?" sonunda boğuk bir sesle söylemeyi başardı. "Kim olduğumu mu?" diye cevap verdi, kaşlarını kaldırarak.

"Tabii ki hayır," diye yanıtladı Julianna. "Kimseye söylemeyeceğime dair sana söz verdim."

Rhys gözlerini kıstı. "Neden böyle aniden gitti? Çiçeklerden hoşlandığına inanmaya hazırım ama bir düğün çiçeğini görmek için bu oldukça aceleci bir geri çekilme oldu."

Julianna gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı. Gerçekten de aceleci bir geri çekilme olmuştu. Aslında kız kardeşinin bu kadar hızlı hareket edebileceğini tahmin etmemişti. "Evet, görünüşe göre sağdıçlardan birine biraz abayı yaktığımı düşünüyor."

Rhys gerçekten şaşırmış görünüyordu. Kendisini işaret etti. "Hayır. Ben mi?"

Julianna başını eğdi ve gülümsedi. "Evet, daha önce sizin yanınızda kızardığımı söyledi." Julianna bu sözleri söylerken bile pişmanlık duydu.

"*Bu* yüzden mi kızardın?" dedi, ses tonuna bir parça kibir karışmıştı.

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdi sözlerini yalanlayan komplocu bir gülümsemeyle.

Rhys güldü. "Bir sağdıçla ilgili planların var, değil mi?"

Julianna dondu kaldı. Bu, o göl yaratığının ortaya çıkması için bir başka uygun zaman olabilirdi. Zihinsel olarak beşe kadar saydı. Hiç şans yoktu. "Beni suçlamadığını söyledi. Senin de yakışıklı olduğunu düşünüyor."

Rhys'in kaşları havaya kalktı. "Çok mu?"

"Yani... senin yakışıklı olduğunu düşünüyor." Bu kez Julianna yaratığı bulmak için göle atlamayı ciddi ciddi düşünüyordu. Çok daha uygundu ve bu onu daha aptalca şeyler söylemekten alıkoyacaktı.

"Anlıyorum," diye cevap verdi Rhys. Öne doğru eğildi ve boş tabakları sepete geri koymaya başladı. "Yani kız kardeşinin seni bir sağdıçla yalnız bırakmaya çalıştığına mı inanmalıyım?" Kaşlarında şüphecilik vardı.

Julianna başını sallayarak, "Öyle görünüyor," diye cevap verdi. "İnan bana, eğer senin gerçekte kim olduğunu bilseydi, yalnız kalabilmemiz için koşarak uzaklaşmaktansa ayağına basmayı tercih ederdi. Nasıl olduğunu biliyor..." Cümlesinin bitmesine izin verdi ve yutkundu.

Durakladı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "Ayağıma vuruyorsun ha? Nedenmiş o?"

Julianna yüzünü başka tarafa çevirdi. Onun asla bilmesini istemediği bir şeyi söylemeye çok yaklaşmıştı. Mary o sezon onu terk ettiğinde ne kadar üzgün olduğunu biliyordu.

"Worthington Dükü'nün şu adam olduğunu biliyor..." Cümlesini bitirmeye gücü yetmedi. Çok uzun zaman olmuştu. Acısı çok derindi.

"Ne yapan adam?" Rhys sordu.

"Bir zamanlar bana kur yapan adam," diye ağzından kaçırdı, cevabının bu işkence dolu konuşmaya bir son vermesini umuyordu. Konuyu hemen değiştirmesi gerekiyordu. "Size bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette," diye cevap verdi, eşyaları sepete koymaya devam ederek. "Karşılığında sizden bir şey isteyebileceğim sürece."

Julianna gerçekten de bir an düşünmek zorunda kaldı. Ona bir sorusu vardı, dürüstçe cevaplamasını istediği bir soru, ama ya karşılığında sorduğu soru onun için cevaplaması çok zor bir soruysa?

"Pekâlâ," diye yanıtladı sonunda.

"Elbette, önce siz sorun," diye teklif etti.

Kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Sen ve arkadaşlarının hizmetkâr olmaya karar vermeniz boş bir iddiadan ibaret olamaz. Plan başka ne olabilir?"

Boş çaydanlığı içine koyarak sepeti doldurmayı bitirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, hepinizin bu şekilde rol yapmasının başka bir nedeni olmalı. Nedir o?" Mary onun yüzünü inceledi. Yakışıklıydı, her şeye rağmen, ama Mary neden bunu belirtmek zorundaydı?

"Ah, çok zekisiniz leydim," diye cevap verdi. İki dizini de yeniden yukarı çekmiş ve kollarını dizlerinin üzerine dayamıştı. "Haklısınız. Başka bir nedeni daha var."

"Hangisi?" diye dürttü.

Dudağını ısırды ve ona söyleyip söylememe konusunda kendisiyle mücadele ediyor gibiydi. "Gerçek şu ki, Kendall bir eş arıyor."

Julianna'nın gözleri kocaman açıldı ve ağzı da öyle. "Uşak gibi davranarak mı?"

"Evet," diye yanıtladı Rhys. "Kulağa alışılmadık gelebilir ama kendine göre nedenleri var."

Tekrar battaniyenin üzerine yerleşti ve en azından ağzını kapatmayı başardı. "Alışılmadık' demek hafif kalır."

Rhys omuz silkti. "Bütün mesele de bu zaten."

"Neymiş o? Anlamıyorum." Kaşlarını çatdı.

Rhys bileklerine yaslandı. Rahat biriydi. Onda hoşuna giden başka bir şey de buydu. Onların dünyasında, ilkel ve düzgün olmak için doğmuşlardı. Ne bir saç teli yerinden oynar, ne bileği bükülür, ne de sırtı sarkardı. Ama Rhys'le şimdi olduğu gibi ne zaman baş başa kalsalar, Rhys titiz bir dük gibi değil, bir insan gibi davranırdı. Ve Rhys de onun normal davranmasına aldırmıyor gibiydi. Aslında, onun bu yönünü seviyor gibiydi. Murdock Markisi için söyleyebileceğinden çok daha fazlasıydı bu. Hayır, *Richard*. Onu Richard olarak düşünmeye alışması gerekiyordu. Richard, onun mükemmel olmasından memnun olmaktan başka bir şey yapmıyor gibiydi.

Rhys, "Kendall, genç hanımların bir kontun huzurunda olduklarını bilmedikleri zaman nasıl davrandıklarını görmek istiyor," dedi.

Julianna'nın ağzı bir kez daha açık kaldı. "Ciddi olamazsın."

Daha da geriye yaslandı ve gözlerini ona dikti. "Ben çok ciddiylim. Unvan sahibi olmanın bir tehlikesi de bu, biliyor musun?" Kadın kaşlarını çatdı.

"Neymiş o?"

Çenesi gerildi. "Genç kadınlar, aslında sadece unvanınızla ilgilendikleri halde sizinle ilgileniyormuş gibi davranıyorlar." Sözleri açık bir öfke izi taşıyordu.

Bakışlarını yorganın desenine dikti ve bir parmak ucuyla desenin etrafında gezindi. "Leydi Emily Foswell," dedi neredeyse fısıltıyla. Leydi Emily'nin, düğünlerinden günler önce bir barondan teklif geldiğinde müstakbel Kendall Kontu'nu bir kenara attığını tüm *ton* biliyordu.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Rhys, çenesi hâlâ gergindi.

Julianna konuşmayı teklifler ve unvanlar gibi konulardan uzaklaştırmaya karar verdi. Adamın yüzündeki ifade ve ses tonundaki öfke onu rahatsız etmişti. Mary'nin dönüş yolunda olduğuna şüphe yokken onunla tartışmaya girme riskini göze alamazdı. "Neden burada kimsenin sizi tanımayacağını düşündüğünüzü hâlâ anlamıyorum."

"O kadar tuhaf mı?" Rhys cevap verdi. "Bir düşünsene. Yemek salonundaki kaç kişi her gece Kendall'ı onlara servis yaparken tanıyor?"

Julianna dudaklarını büzdü ve başını salladı. Onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Bu konu hakkında düşünmüştü. Aslında kendi annesi Kendall Kontu'nun yemek odasında yemek servisi yaptığını fark etmediğinde hayretler içinde kalmıştı. Julianna son iki gecedir Kendall'ı gizlice izlemiş ve adamın hizmetçi gibi davranarak mükemmel bir iş çıkardığına karar vermişti. Ama kimse ona yeterince uzun süre bakmamış ya da krallığın bir eşinin onlara kızarmış ördek servis ettiğini fark edecek kadar dikkatini vermemiş gibiydi.

"Aslında Lord Kendall'ın yemek salonunda kimsenin dikkatini çekmeden su bardaklarını doldurarak bu kadar kolay dolaşabilmesini üzücü buluyorum." İçini çekti. "Toplumumuz hakkında korkunç bir şey söylüyor, değil mi?"

"Öyle," diye yanıtladı Rhys. Sesi de dalgındı.

"İtiraf ediyorum, ilk yemeğin yarısına kadar kendimi fark etmedim, bu da neredeyse herkes kadar kötü olduğum anlamına geliyor." Başını iki yana salladı.

"Mükemmel bir arkadaşlığın var," diye cevap verdi Rhys. "Bana söylendiğine göre o odada birden fazla akran varmış. Hiçbiri fark etmemiş

ya da."

Battaniyeyi ekiřtirdi. "Lord Kendall'ın bu řekilde bir eř bulmaya çalıřmasının hâla iyi bir fikir olduėunu dūřunmüyorum."

Rhys başını yana eėdi. "O zaman Kendall'a *senden* uzak durmasını söyleyeceğim." Bir nefes aldı, tūm mizah izleri kaybolmuştu. "Ama sen zaten nişanlısın, değil mi?"

CHAPTER ELEVEN

Rhys, Alabaster'ı bir sonraki tepenin üzerinden mahmuzladı. Son bir saatin büyük bir bölümünde Clayton'ın arazisini oluşturan tepelik arazide canını dişine takarak at sürüyordu. Alabaster'ı bırakmanın zamanı gelmişti.

İyi at mola verir.

Rhys yeterince hızlı gidememişti. Bu sabah gölde Julianna ile yaptığı tatmin edici olmayan konuşmayı aklından çıkaracak kadar uzağa gidememişti.

Onun nişanlı olduğundan bahsetmişti ve Julianna cevap vermeye fırsat bulamadan Mary kolları düğün çiçekleriyle dolu olarak geri dönmüştü ve o da sadık bir hizmetçi gibi davranmaya devam etmek zorunda kalmıştı. Sepeti ve battaniyeyi topladı ve iki genç kadına arabaya kadar eşlik etti. Sonra, aklından binlerce düşünce geçerken, arabanın arkasındaki tahtaya binmişti. Şu anda onu rahatsız eden düşüncelerin aynısı.

Worthington Dükü'nün... Julianna bu cümleyi yarım bırakmıştı ve Rhys onu sıkıştırdığında, "*Bir zamanlar bana kur yapan adam,*" demişti. Ama Rhys biliyordu. Onun başka bir şey söylemek istediğini *biliyordu*. Aralarının açılmasından onu suçladığını gösteren bir şey. Uzun zamandır onu suçladığından şüpheleniyordu. Ama bugün bundan emindi.

Konuyu öylesine rahat, öylesine çabuk geçiştirmişti ki, sanki tüm bu olanlar konusunda kendisinin haklı olduğuna gerçekten inanıyordu. Bazen şefkatli ve düşünceli görünüyordu, örneğın yemek salonundaki diğer konukların hiçbirinin Kendall'ı tanımamasının Toplum için ne kadar üzücü bir yorum olduğundan bahsettiğinde olduğu gibi. Ama aynı kadın, en saygın unvana sahip bekârla evlenebilmek için ona aşık olmuş gibi davranmıştı.

Kadının onu nasıl çekici bulunduğunu söylediğini düşünmeyi reddetti. Bu, meseleleri karıştırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Söylemek istediğı, onun servetini ve unvanını çekici bulunduğuydu. Onun gerçekte kim olduğunu çok iyi biliyordu.

Alabaster'ı birkaç dakika daha yürüttükten sonra heybesinden çıkardığı bir havluyla ovdu ve çitlere bağıladı. Burası Julianna'yla buraya geldiğı ilk günkü durakla aynıydı. Lanet olsun. Neden her şey ona onu hatırlatıyordu? Yıllardır aklına gelmemişti. Şey, aylardır. Çok iyi, belki de haftalardır. Ama *bunun* tek nedeni babasını yakın zamanda Londra'daki terzide görmüş olmasıydı.

Adam onu zar zor kabul etmişti. Montlake ondan nefret ediyordu. Rhys kızına kur yaptığı ve teklifini geri çevirdiğı için değil. *Sadece* bu yüzden de değil. Hayır, Montlake kumarı ve içkiyi küçümseyen biriydi ve bunlar Rhys'in en sevdiği iki eğlenceydi. Montlake kötü alışkanlıkları yüzünden ondan nefret ediyordu. Rhys'in kızına kur yapmasının boşa çıkmasına sevinmekten başka bir şey yapmadığına şüphe yoktu.

Böylece iki kişi oldular.

Rhys, Alabaster'ın deri dizginlerini çitin direğine dolamayı henüz bitirmişti ki arkasından gelen toynak sesleri onu döndürdü. Elini gözlerinin üzerine kaldırarak güneşin doldurduğu çayırdaki gözlerini kısarak baktı. Atının üzerine eğilmiş tek bir binici doğrudan ona doğru geliyordu.

Çok geçmeden Julianna'nın şekli ortaya çıktı. Öne doğru eğilmiş, elindeki kırbaçla Violet'in arka bacaklarına vuruyordu. Kırbanın altından tozlar uçuştı.

Atın toynakları ve dakikalar sonra Rhys onun ata bindiğini fark etti... ata bindiğini.

Julianna ayağa kalkıp dizginleri çekiştirirken Violet yavaşlayarak önünde durana kadar elleri kalçalarında bekledi ve "Oha," diye seslendi.

"İşte buradasın," dedi sonra, sanki birbirlerini son gördüklerinde garip bir alışveriş yapmamışlar gibi ona gülümseyerek.

"Artık ata mı biniyorsun?" diye sordu, sesinden alaycılık damlıyordu.

"Sonsuza dek ata bindim," diye cevap verdi neşeyle, "sadece eskiden hakkımda ne düşündüğünüzü umursuyordum ama artık umursamıyorum."

Kendisine rağmen, bu zarif cevap için ona saygı duydu. "Ben de biraz yalnız kalmak istiyordum," diye atıldı. "Eminim diğer sağdıçlardan biri öğleden sonra size yardımcı olabilir."

"Bununla olmaz," diye cevap verdi, pantolonlu bir bacağını eyerin üzerinden salladı ve çevik bir şekilde yere atladı. Çizmeli ayaklarının üzerine indi ve ona baktı. "Sana bir şey sormak istiyorum Rhys."

Hem sesindeki aciliyet hem de bacaklarını saran pantolonunun içindeki görüntüsü nabzının hızlanmasına neden oldu. Kadının söyleyeceklerini duymak *istemiyordu* ama duyduğunu da itiraf etti. Pantolona gelince, bakmamaya çalıştı.

Denedi ve başarısız oldu çünkü Violet'in dizginlerini Alabaster'ın yakınındaki çit direğine bağlamak için ona döndüğünde, Julianna'nın arka tarafı, deri gibi sıkı çocuk derisiyle ona sunuldu ve çenesini sıktı. Pantolonuna ek olarak, önden düğmeli beyaz bir gömlek giymişti, boğazında krem tenini ve *dekoltesini* ortaya çıkaran geniş bir boşluk vardı. Elbette annesi onun Clayton'ın arazisinde ata bindiğini bilmiyordu. Diğer sağdıçlar onu böyle görmüşler miydi? Görmüş olmalılar. Diğer sağdıçları yumruklamak istedi.

"Bana ne sormak istiyorsun?" dedi boğazını temizleyerek.

Violet güvende olur olmaz Julianna dönüp ona baktı, Julianna ise sanki bakışları Violet'in yüzüne değmemiş gibi davrandı.

Dönmüştü.

"Nişanlandığımı biliyor musun?" diye başladı, biraz soluk soluğa.

Ah, demek buydu. Daha önceki tartışmalarının bu şekilde bitmesi onun da hoşuna gitmemişti. "Bütün *ton* bunu bilmiyor mu?" diye çıkıştı.

Derin bir nefes aldı. "Belki, ama özellikle görüp *görmediğinizi* merak ettim. Duyurunun gazetede yer aldığını biliyorum ama görüp *görmediğinizi* ya da size söylenip söylenmediğini merak etmekten kendimi alamadım."

Boğazını tekrar temizledi ve aşırı düzgün bir ses taklidi yaptı. "Leydi Julianna Montgomery, Worthington Dükü'yle yaşadığı başarısızlıktan sonra gözünü Londra'daki bir *sonraki* en uygun bekâr olan Murdock Markisi'ne dikmiş gibi görünüyor." Adamın gözleri kıza dikilmişti. "*Times* böyle yazmamış mıydı?"

Julianna yutkundu ve gözlerini kapatarak arkasına yaslandı. "Bu seni... incitti mi?"

"Ha," diye alay etti.

Çenesini sıktı. "Sanırım bu *benim* hatam, yakında döneceğini söylediğinde yalan söyleyen bir adamı beklemediğim için."

Rhys'in burun delikleri alevlendi. Onu suçlamaya nasıl cüret ederdi? "Ve sanırım bir erkek artık müsait olmadığına, *Sezonun en popüler sosyete kızı* için herhangi bir erkek yeterli olacaktır."

Bir elini havaya kaldırdı. "Bu dedikodudan başka bir şey değildi."

Kaşlarını kaldırdı. "Neymiş o?"

"*Times*'da basılan her şey."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Gerçekten mi? Bana tamamen inandırıcı geldi."

"*Times* en çok gazete satacak şeyi yazar. Bunu biliyorsun Rhys. Kumar cehennemlerindeki sarhoş gecelerini anlatan birden fazla haber gördüm. Bana bunların hepsinin doğru olduğunu mu söylüyorsun?"

Ensesini kaşıdı. Demek onu gazeteden takip ediyordu, öyle mi? Belki de onun ne kadar uygun bir bekâr olduğunu bu şekilde biliyordu. "Ne yazık ki çoğu muhtemelen öyleydi," diye itiraf etti.

Hâlâ kırbacını tutarak ellerini kalçalarına koydu. "Bana *hiç* dedikodu sütunlarının kötü niyetinin hedefi olmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Nefesini dışarı verdi ve kalçalarının o pantolonun içinde ne kadar güzel görüldüğünü fark etmemeye çalıştı. Kalçaları, bacakları ve o... Az önce söylediklerine konsantre olmak için kendini zorladı.

"Sanırım bir ya da iki kez," diye yanıtladı. Ya da iki düzine. Paçavralar her zaman onu son metresi olarak skandal bir kadınla eşleştiriyor ya da gerçekte sahip olduğundan çok daha fazla para kaybettiğini yazıyordu. Başını eğdi ve çizmesiyle toprağı tekmeledi. "Bana Murdock'la gerçekten nişanlı olmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Lanet olsun. Neden bir yanı onun 'evet' cevabını vermeyeceğini bildiği halde vermesini umuyordu?

"Hayır," diye yanıtladı. "O kısım doğru. Ama benim 'Londra'daki bir sonraki en uygun bekâra göz koyduğum' kısmı tamamen yanlış. En azından ben hiç de öyle hatırlamıyorum."

"Ah, kötü bir hafıza," dedi, sesinde küçümseme duyuluyordu. "En iyilerimizin bile başına gelir, değil mi?" Başını kaldırıp tekrar ona baktı. "Belki de bu yüzden geri dönmedim. Unutmuşum."

"Sen gittin!" Sesi yükseldi ve yanaklarına renk geldi. "Bunun için hiçbir açıklama yapmadın. *Times*'taki o makale ancak sen gideli dokuz aydan fazla bir süre *geçtikten sonra* çıktı. Dokuz ay içinde bana bir kez yazdın ve bana - bakalım, nasıl ifade ettin- '*tanışıklığımız* hakkında senden daha fazla düşünmediğimi umduğunu' söyledin."

"Az önce sana söyledim. Aklımdan çıkmış," diye mırıldandı.

"Yalan söylüyorsun," diye karşılık verdi. "Neydi o? Ayrılmanın *gerçek* sebebi neydi Rhys? Bana bu kadarını borçlusun." Julianna'nın gözleri parladı ve

başını geriye attı. Adamın karşısında dururken muhteşem görünüyordu, rüzgâr saçlarını altın ipeksi teller halinde yüzüne savuruyordu.

"Sana bir iyilik yaptım," diye tükürdü Rhys. Kelimeler diline acı gelmişti ama doğrudular.

"Oh, beni terk etmek mi? Beni aşağılamak mı? Bunlar sana göre *iyilik* mi?"

Rhys yanağının içini sertçe ısırdı. Bunca aydır yanılıyor muydu? Yoksa hâlâ rol mü yapıyordu, ona sadece duymak istediği şeyi mi söylüyordu? Lanet olsun. Ona özgürlüğünü vermiş olabilirdi ama onun rol yapmasıyla tuzığa düşmeye ne kadar yaklaştığını sonradan öğrenmişti. Şimdi de rol mü yapıyordu? Öyle olmalıydı. Cevap yazmamış ve sorular sormamıştı. Hayır, yoluna devam etmişti. "Yerime birini bulmak için zaman kaybetmediğin kesin. Kesin olmak gerekirse, 'bir sonraki en uygun bekar'."

Gözleri yeşil ateşle parlıyordu. Ona doğru bir adım attı. "Oh, ve sen yaralanmadın mı? Seni yalancı."

"Sen bilirsin. Bir yalancıyı tanımak için bir yalancı gerekir." Kendini beğenmiş bir şekilde ona gülümsedi. "Ne hakkında yalan söyledim ki?" diye karşılık verdi ona.

Ona bir adım daha yaklaştı; gözlerinin içine bakıyordu, birbirlerinden ancak bir adım uzaktaydılar. Dudakları birbirinden sadece bir santim uzaklaşana kadar eğildi. Çenesinde bir kas kasıldı. "Söyle bana Julianna, beni istiyormuş gibi yapmak zor muydu?"

Sanki ona tokat atmış gibi başını yana çevirdi ve burun delikleri açıldı. Sözlerinin kaba olduğunu biliyordu ama emin olmalıydı, gerçeği onun gözlerinde görmeliydi, bunun bir rol olup olmadığını kesin olarak bilmeliydi.

Yüzünü yavaşça ona çevirdiğinde, gözleri hala alev alev yanıyordu Ama başka bir şey daha gördü ve bunun gerçek olduğunu anladı. "Hayır," dedi, sesi alçak ve boğucu, bakışları onunkini tutuyordu. "Ne yazık ki seni istemek *hiçbir zaman* zor olmadı Rhys."

"Lanet olsun sana," diye nefes aldı.

"Lanet olsun sana," diye yineledi, sözcükler sıkılmış dişlerinin arasından çıkıyordu. Göğüsleri kabarıyor, her ağır nefeste göğsü yükselip alçalıyordu.

"Sen bir yalancısın," diye suçladı. "Hayır, öylesin," diye karşılık verdi.

Teslimiyet hırıltısıyla Rhys'in kolları yılan gibi uzandı ve onu vahşice kendine çekti. Kadının vücudunu kendi vücuduna bastırarak onu sıkıca tuttu, ağzı kadınınkini kapmak için aşağı doğru indi.

Dudakları buluştuğu anda, dili onun dudaklarını ayırmaya zorladı ve onunla tanıştığından beri, onu terk ettiğinden beri her gün ona karşı hissettiği tüm bastırılmış özlem ve tutkuyla onu öptü. Hatırladığı kadar iyi olup olmadığını bilmek zorundaydı.

Beyninin bir kısmı onun kendisini itmesini bekledi ama itmedi. Bunun yerine kollarını onun boynuna doladı ve onu daha da yakına çekti. Adam onu sırtının ortasına kadar gelen çit direğine doğru itti ve kalçalarını onunkilere dayadı. Sanki daha önce hiç öpüşmemişler gibi, sanki ilk kez öpüşüyorlarmış gibi, sanki hiç kavga etmemişler, birbirlerini hiç terk etmemişler gibi akılsızca öptü onu.

Elleri adamın saçlarına dolandı, boynuna yapıştı ve diliyle adamın itişine karşılık verdi. Adamın elleri kalçalarındaydı, onu kendine doğru çekiyor, sonra da arka tarafına uzanıyordu. Onu kaya gibi sert ereksiyonuna doğru çekti. Pantolonunun üzerinden görünen sıkı poposu onu çılgına çevirdi. Ona sonsuza dek bu şekilde dokunabilir ve asla doyamazdı.

Sonra birbirlerinin giysilerini karıştırarak çimenlere yuvarlandılar. Ahırlardan görülemeyecekleri, ağaçların arkasındaki çitin uzak tarafına gelene kadar birlikte yuvarlandılar. Adam iki eliyle kızın gömleğini yırtarak açtı ve göğüslerini birkaç dakika içinde avuçlarının arasına aldı. Ağzı, meme ucunu ağzına alana kadar kızın yüzünde, çenesinde ve boğazında sıcak bir iz bıraktı.

Julianna başını ellerinin arasına alarak haykırdı. "Rhys," diye seslendi. "Rhys."

Dudakları tekrar boynuna doğru ilerledi ve onu emip öptü. Bu sırada, dudakları kulağındaydı, nefes nefese, küçük dili içeri dalıyor, vücudunun sarsılmasına neden oluyordu.

Eli aşağı uzanarak pantolonunun altındaki sikinin dış hatlarını okşadı. Adam çenesini sıktı ve inledi. Sonra ağzı tekrar göğüslerine indi ve her birini diliyle ve dudaklarıyla iyice yaladı, nazıkçe emdi, sonra sertçe, kız tekrar adını söyleyene kadar dişleriyle çekiştirdi.

Kadın onu pantolonunun üzerinden sıktı ve Rhys denenmemiş bir delikanlı gibi boşalmak istedi. Bunun yerine kalçalarını çevirdi ve dakikalar sonra ağzını onun muhteşem göğüslerinden ayırmak için kendini zorladı. Sadece bir an durmak, onun iyi olup olmadığını görmek, zamansız bir an için nefesini tutmak istiyordu. Alnını sertçe onunkine bastırdı, nefesi sert, kısa pantolonlarla çıkıyordu.

O da ağır ağır nefes alıyordu, gömleğinin parçalarının altında göğsü hâlâ inip kalkıyordu. Şu anda o gömleği kıskanmanın da ötesindeydi. "Rhys," diye tekrar nefes aldı. "Rhys."

Bunun devam etmemesi gerektiğini biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Eğildi ve onun dudaklarını bir kez daha öptü.

Bir elini göğsüne bastırarak onu geri itti.

Durdu ve ona baktı. Sert nefesi ciğerlerini acıtıyordu.

"Durmalıyız Rhys," diye fısıldadı.

Alnını bir kez daha onunkine bastırdı. "Neden?" diye fısıldadı. "Söyle bana, neden?"

"Çünkü," sesi acılı ama kararlıydı, "Murdock Markisi'yle nişanlıyım."

Gözlerindeki şehvet çabucak kayboldu. "Bunu hatırladın, değil mi?"

CHAPTER TWELVE

JUlianna o gece yatak odasının penceresine doğru yürüdü. Adeti olduğu üzere perdeleri kenara itti ve parlayan dolunaya baktı. Kollarını kendine sımsıkı sardı ve o öğleden sonradan beri ilk kez, neler olduğunu düşünmesine izin verdi oldu.

Rhys'i öpmüştü. Coşkuyla. Karşılıklı değilmiş gibi davranamazdı. Oh, Tanrım. Bütün öfkesi nereye gitmişti? Dudakları onunkilere dokunduğu anda, ona aylarca çektiği kalp acısına duyduğu öfke nereye uçup gitmişti? Adam iğrençti. O kadar insan arasından Detestable'ı öpmüştü!

En kötüsü de... hoşuna gitmişti.

Gazetede ki nişan ilanının onu incittiğini inkâr etmişti ama Tanrım, kelimesi kelimesine aşağılayıcı bir alıntı yapmıştı. Onun *Times*'ın dedikodu sayfalarını okuduğunu hiç düşünmemişti. Nişanlandığını hiç duymadığını ya da birilerinin dikkatini çekmediğini düşünmekle *saf*lık ettiğini sanıyordu ama... bundan incineceği *hiç* aklına gelmemişti. Ne de olsa giden ve bir daha dönmeyen oydu. Yine de, basılı kelimeleri tekrarladığında sesinin kızgın olduğu gerçeği değişmemişti. İncinmiş *miydi*? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

O da incinmişti. Bu yüzden onun o sezon geri döneceği konusunda yalan söylediğini söyleyerek karşılık vermişti. Ancak o zaman şöyle demişti: "*Sanırım bir erkek artık müsait olmadığında, sezonun en popüler sosyetik kızı için herhangi bir erkek yeterli olacaktır.*" Bu da canını yakmıştı. Onun hakkında böyle mi düşünüyordu? Gerçekten mi? Bunca aydır inandığı şey bu muydu? Bir sonraki uygun bekar için onu çabucak bir kenara mı atmıştı?

Yine de neden gittiğini açıklamıyordu. Nişan duyurusu üçüncü sezonuna kadar gazetede çıkmamıştı. Bu konuda kızgın olabilirdi ama ayrılıp bir daha dönmemesine neden olan şey kesinlikle bu değildi. Hayır. Rhys samimiyetsiz davranıyordu. İkisi de aralarında *tam olarak* ne olduğunu bildiği halde, yaralı taraf gibi görünmek için elinden geleni yapıyordu.

Öpücük tamamen beklenmedik bir şeydi. Belki yanlıştı ama Julianna söz konusu olduğunda gerekliydi. Ya da en azından bu gece yatağında dönüp dururken kendine söylediği buydu. Öpücük gerekliydi, diye düşündü, çünkü Rhys'in ona karşı olan hislerinden vazgeçmediğini ona herhangi bir kelimenin anlatabileceğinden daha açık ve güçlü bir şekilde anlatmıştı.

Bunca zaman, bunca ay boyunca, adamın onu terk ettiği, çünkü en başından beri onunla sadece rol yaptığı düşüncesiyle inatlaşmıştı. Ona karşı hiçbir zaman gerçekten bir şey hissetmemişti. Ama artık onun sadece bir şeyler hissetmekle kalmadığını, aynı zamanda hâlâ hissettiğini de biliyordu. Ya da en azından koşullar farklı olsaydı hissedebilirdi.

Rhys'in bir sırrı olduğunu da fark etti. En azından o baharda onu terk ederek 'ona bir iyilik yaptığını' söylediğinde bunu ima etmişti. Ne demek istemişti? Cevabı muğlaktı. Ama uzun zamandır onun annesini görmek için şehir dışına çıkmasından daha başka bir şey için gittiğinden şüpheleniyordu. Gideli çok uzun zaman olmuştu. Çok az yazmıştı.

Sonunda bunun sadece kendisinden uzaklaşmak için bir yol olduğuna karar vermişti, ama şimdi onun kaçışının başka bir nedeni olduğundan her zamankinden daha fazla şüpheleniyordu. Ama adam bunu onunla paylaşmaya niyetli görünmüyordu.

Artık bir önemi yoktu. Bir öpücük, birbirlerine aylarca çektiydikleri acıyı değiştiremezdi. Bir öpücük, Murdock Markisi ile nişanlı olduğu gerçeğini değiştiremezdi.

Ve Rhys ona hâlâ güvenmiyordu. Bu çok açıktı. Birbirlerini tutkuyla öpmüşlerdi ama ona nişanlı olduğunu hatırlattığında gözlerindeki tiksintiyi görmüştü. Ve ses tonundaki yargılamayı hissedebiliyordu. Bunu biliyordu. Kızın, unvanı yüzünden onu istiyormuş gibi davrandığını düşünüyordu. Bu düşünce onda çılgılık atma isteği uyandırdı. Onu gerçekten ne kadar istediğini göremeyecek kadar aptal mıydı? Onu her zaman istemiş miydi? Başını iki yana salladı. Sorun da buydu. O atın kıcını *istemişti*.

"Anna?" Mary'nin yumuşak sesi arkasından seslendi.

Julianna döndü, perdenin tekrar kapanmasına ve odanın karanlığa gömülmesine izin verdi. "Özür dilerim, Mary. Seni uyandırdım mı?"

Mary'nin yatağının başucundaki tek bir mumun alevi canlandı, sonra Mary ayağa kalkarak mumu pencereye taşıdı.

"Bu saatte uyanık ne yapıyorsun?" Mary, Julianna'nın yanına ulaştığında sordu.

Julianna iç çekti. "Uyuyamadım."

"Bay Worthy yüzünden mi?" Sonra Mary'nin uykulu sesi sordu.

"Ne? Bunu neden sordun ki?" Julianna'nın kalbi göğsünde acıyla çarpmaya başladı.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Mary, mumu pencere kenarına bırakarak. "Bana öyle geldi ki... boş ver, bundan bahsettiğim için özür dilerim. Bağışlayın beni."

Onu affetmek mi? Zavalıcık. Mary, Julianna'nın ya da ailelerinin ona verdiğinden çok daha zekiymiş. Sessiz ve temkinli biri olabilirdi ama Mary her zaman başkalarını izler, dikkat eder ve onların duygularını düşünürdü.

"Hayır Mary, özür dilemesi gereken benim. Haklısın." Julianna başını salladı, "Aslında bunun Bay Worthy ile bir ilgisi var."

Mary'nin kaşları çatıldı. "İstemiyorsan bana anlatmak zorunda değilsin Anna. Ama bu konuda konuşmak istersen ben buradayım."

Julianna uzandı ve kız kardeşine sarıldı. "Oh, Mary, çok tatlısın."

"Söylediğiniz hiçbir şeyi tekrarlamayacağıma söz veriyorum."

"Tabii ki yapmazsın." Julianna kız kardeşine hayatı pahasına güveniridi. Ama söylememeye söz verdiği bir sır daha vardı ve bu sözü de oldukça ciddiye alıyordu. Mary'ye sağdıç Bay Worthy'yi öptüğünü söyleyebilirdi ama yine de Rhys'in gerçek kimliğini açıklama özgürlüğüne sahip değildi.

Julianna döndü ve omzunu pencerenin çerçevesine dayadı. "Gerçek şu ki... bugün Bay Worthy'yi öptüm."

Mary nefesini içine çekti, sonra Julianna'nın yüzünü izlemek için belli belirsiz öne eğildi. Mumu aldı ve daha yükseğe tuttu. "Gerçekten mi?"

Julianna yutkundu ve başını salladı. "Evet. Ben... neden bilmiyorum. Kendime engel olamadım."

"Gölde mi?" Mary sordu.

"Hayır, gölde değil. Daha sonra... çayırda."

Mary'nin dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Sanırım bunu neden yaptığını biliyorum Anna," dedi. "O çok yakışıklı." Mary'nin gülümsemesinin yerini hemen bir kaş çatma aldı. "Ama Lord Murdock ..."

Julianna kollarını sıkıca ortasına sararak kız kardeşinden uzaklaştı. "Biliyorum. Biliyorum. Hiçbir mazeretim yok. Kendimi berbat hissediyorum. Keşke zamanda geriye gidebilsem ve olanları silebilsem."

"Oh, Anna. Kendini bu kadar acımasızca yargılama." Kız kardeşi arkasından yaklaştı ve omzuna sıcak bir el koydu. "Sen de insansın. Papazın dediği gibi, hepimiz hata yaparız."

Julianna kız kardeşinin elini okşadı. Mary asla böyle bir hata yapmazdı ve bunu ikisi de biliyordu. Aceleci olan Julianna'ydı. Ama Mary o kadar nazik ve bağışlayıcıydı ki, bir başkasını böyle bir hata yaptığı için asla yargılamazdı.

Hata. Bu kadar büyük bir hata olsa bile. "Teşekkür ederim Mary, ama bunun yanlış olduğunu biliyorum. Bu asla olmamalıydı."

"Bay Worthy evlenmek üzere nişanlandığınızı biliyor mu?" Mary sessizce sordu.

Julianna dudağını ısırıldı. Gerçek ikisini de daha kötü bir duruma düşürecekti ama söylememenin de bir anlamı yoktu. Zaten en kötü kısmı itiraf etmişti. "Evet, biliyor," dedi usulca, çenesini göğsüne indirerek.

Elini Julianna'nın omzundan çeken Mary, tekrar yüzünü ona dönmek için Julianna'nın önüne geçti. "Oh, Anna, herkes hata yapabilir. Henüz gerçekten evli değilsin. Asıl önemli olan da bu. Ve elbette bir daha böyle bir şey yapmayacaksın."

Julianna yutkundu. Elbette hayır demek istedi ama bunun yerine tek yapabildiği yarım ağızla başını sallamak oldu. "Benden nefret etmediğin için teşekkür ederim."

Mary ona bir kez daha sarıldı. Onu sıkıca kavradı. "Anna, sen benim kardeşimsin. Seni seviyorum. Ne yaparsan yap senden asla nefret etmem."

"Teşekkür ederim, Mary."

"Sorun değil," dedi Mary başıyla onaylayarak. "Umarım biraz dinlenebilirsin, Anna." Mary mumu aldı ve yatağına geri döndü.

Julianna da yatağına dönmek için kendini zorladı. Battaniyeleri çenesine kadar çekti ve karanlık tavana baktı. Yarın başka bir bahaneyle ahıra döneceğini zaten biliyordu, tıpkı bunu yapmaması gerektiğini ve sonunda pişman olacağını bildiği gibi. Ama kendine engel olamıyordu. Buna izin veremezdi. Rhys onun unvanı için peşinde olduğunu mu sanıyordu? Hayır. Hâlâ intikam için peşindeydi. En azından kendine böyle söylüyordu. Şüphelenmeye başlamıştı.

"Anna," dedi Mary'nin yumuşak sesi birkaç dakika sonra. "Her ne düşünüyorsan düşün, annem ve babam ne derse desin, sevmediğin biriyle evlenmemen gerektiğini düşündüğümü söylemek istiyorum."

CHAPTER THIRTEEN

Rhys uzun zaman önce saman dolu şiltede rahat etmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Onu terk etmiş ve ahırların üstündeki uzun çatı katının sonuna doğru yürümüştü.

Dolunay.

Bir içkici, kumarbaz ve genellikle kendi eğlenceleriyle ilgilenen biri olabilirdi ama bu öğleden sonra Julianna'yla olduğu gibi kontrolünü kaybetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Yumruğunu başının üzerindeki ahşap kirişe vurdu. Lanet olsun. Bugün yaptıkları, Julianna'yı öpmesi, ona dokunması için kesinlikle hiçbir mazereti yoktu. En büyük hayduttu.

Bu öğleden sonraki öpüşmelerini durdurmuş olabilirdi ama ondan önceki birkaç dakika boyunca kesinlikle istekli bir katılımcıydı. Rhys istese Murdock'ı bir kenara atıp atmayacağını merak ediyordu. Karnı sıkıştı.

Onu gerçekten sevse ve hep sevmiş olsa bile, yakın arkadaşı Kendall'ın yaşadıklarından sonra Rhys başka bir adamla nişanlı olan bir kadınla asla evlenemeyeceğini biliyordu. Bu yanlıştı. Açık ve basit.

Ve Julianna Montgomery kesinlikle nişanlıydı. O kadar resmiydi ki gazetelere bile çıkmıştı.

Onun için Murdock'ı terk ederse, aslında Leydi Emily'nin yaptığını yapmış olacaktı ve bu kabul edilemezdi. Rhys bununla asla yaşayamazdı ve Julianna da yaşamamalıydı.

Eğer bu öğleden sonra rol yapıyorsa, kabul etmeliydi ki ikna ediciydi. Aralarındaki şehvet sahte değildi. Bunu artık biliyordu. Onu öpmeden hemen önce gözlerinde gerçeği görmüştü.

Beni terk etmek mi? Beni aşağılamak mı? Bunlar sana göre iyilik mi? demişti. Kız bunu söylediğinde teni önce ısınmış sonra soğumuştı. Tüm bunların zamanlamasını daha önce hiç düşünmemişti. En azından, tüm bunların *ona* nasıl görünmüş olabileceğini hiç düşünmemişti. Dokuz aydır ortalarda yoktu. Kasabadan ayrılma nedeni ve bunu çevreleyen gizlilikle o kadar meşguldü ki, tüm bu süre boyunca onun bir teklif beklediği gerçeğini pek düşünmemişti. Onun gidişinden incinmiş olması mantıklıydı. Hatta aşağılanmış olması bile anlamlıydı. Suçluluk duygusu onu çekiştiriyordu.

Ama gazetedeki o lanet haberi unutmamalıydı. Haber çıktığında çok öfkelenmişti. Kendall'ın Leydi Emily ile olan geçmişinden etkilenen Rhys, Julianna'nın sadece unvanı yüzünden onu istiyormuş gibi yaptığına ikna olmuştu.

Tanrım, Julianna da yaralanmış mıydı, yoksa şimdi de rol mü yapıyordu? Kesin olarak hiçbir şey bilmiyordu. Sadece bir konuda haklı olduğunu biliyordu. O incinmişti. Gazetede Julianna'nın bir sonraki en uygun bekârı seçtiğine dair çıkan haber onu itiraf etmek istediğinden çok daha fazla yaralamıştı.

Ve bir konuda da haklıydı. Aslında geri dönmeyerek ona bir iyilik yapmıştı.

CHAPTERFOURTEEN

TErtesi sabah sosyeteye yeni katılan kızlar ikişer ikişer kapıdan ahıra doğru yürüdüler. Julianna ve kız kardeşi önderliğinde toplam altı kişiydiler. Çeşitli pastel renklerde giysiler giymişlerdi. eşleşen şemsiyeler, eldivenler ve narin terliklerle.

Rhys yüzünde alaycı bir gülümsemeyle onların içeri girişini izledi. Bugün burası lanet olası Almack'ın yeri gibi görünüyordu. Julianna'nın bugün ona ne gibi yeni işkenceler yapmayı planladığını ancak tahmin edebilirdi. Dünkü öpüşmelerinden sonra Murdock'la nişanlı olduğunu hatırlamasıyla ilgili kaba yorumunun onu teşvik ettiğine hiç şüphe yoktu. Mükemmel.

"Bu da ne böyle?" Bay Hereford şapkasını başparmağıyla geriye itip alnını ovuşturarak, kıkırdayarak ahırın ortasına doğru süzülen ve gördükleri hemen her şeyi işaret edip haykıran bir grup kadını izlerken sordu.

"Eğer tahminimde yanılmıyorsam," dedi Rhys, "bugün hayatımı yaşamaya değmez hale getirmek için geldiler."

Bay Hereford, Julianna'yı selamlamak için dışarı fırlamadan önce Rhys'e sempatik bir bakış attı. "Günaydın leydim," dedi onu selamlayarak. "Bu güzel sabahta size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Rhys arkasını döndü ve içinde durduğu ahır temizlemeye devam etti.

"Günaydın Bay Hereford," diye cevap verdi Julianna en kibar ses tonuyla. "Sizi tekrar görmek çok güzel. Arkadaşlarımla bugün arazide bir gezintiye çıkabileceğimizi umuyordum. Hepimiz için yeterince büyük bir arabanız var mı?"

"Gerçekten de öyle, Leydi Julianna. Lord Clayton molasını burada, malikanede veriyor. Bugün onunla gezmek için çok güzel bir gün olabilir."

Üstü açık, dört tekerlekli at arabası ülkede popüler bir ulaşım aracıydı. Genellikle av gezileri için kullanılan bu araç, aynı şekilde altı bayanın seyahat etmesi ve malikane alanlarını görmesi için de mükemmeldi.

"Oh, mola mükemmel olacak," diye yanıtladı Julianna. "Umarım bize eşlik edebilecek birkaç sağdıçınız vardır. Bay Worthy'nin uygun olacağını düşünüyordum."

Rhys içini çekti ve doğruldu. İşte oradaydı. Bugün buraya gelmesinin tüm nedeni, güzel bir konuşmayla süslenmişti ve onlara eşlik edebileceğine dair el altından söylenmiş gibi görünen bir söz.

Yabasını ahırın kapısına dayadı ve elleriyle pantolonunun tozunu aldı. Kadınlara eşlik etmeden önce çamurlu giysilerini değiştirmesi gerekecekti. Bunu yapsa iyi olurdu.

Bay Hereford onu aramak için çoktan arkasını dönmüştü. Yaşlı adam Rhys'in kendini hazırlaması gerektiğini biliyordu. Rhys merdivenlerden çatı katına çıkıp gözden kaybolmadan önce giyineceğini belirtmek için başıyla işaret etti.

Rhys üst katta kirli giysilerini çabucak çıkardı, lavabodaki su ve sabunla kendini sildi ve parmaklarını saçlarında gezdirip aşağıya koşmadan önce aceleyle cüppesini giydi.

Bay Hereford boş durmamıştı. O ve diğer iki sağdıç atları molaya çıkarmışlardı ve Rhys döndüğünde araba ahırların ortasında bekliyordu.

"İşte geldi," dedi Bay Hereford, Rhys'i görür görmez gülümsemesi genişledi. Yaşlı adamın kadınları ahırdan çıkarmak için sabırsızlandığına şüphe yoktu.

ve yollarına devam ettiler. Konuşmaları artmıştı ve Bay Hereford onlara başka ne söyleyeceğini şaşırmış görünüyordu.

Rhys öne doğru yürüdü ve hanımları selamladı.

"Günaydın Bay Worthy," dedi Julianna ilkel bir gülümsemeyle. "Bugün beni ve arkadaşlarımı arazide bir gezintiye çıkarmanızın sakıncası olmayacağını umuyordum."

Rhys en mükemmel selamını verdi. "Benim için bir zevktir leydim."

Diğer hanımlar kıkırdama krizine girdiler.

Rhys genç kadınların her birine tek tek baktı. Julianna ve Mary dışında diğer dördüyle hiç tanışmamıştı. Julianna'nın, onun kim olduğunu bilmemelerini sağlamak için onları dikkatle seçtiğine şüphe yoktu. Ne kadar nazikti. "Henry ve ben size eşlik etmekten onur duyarız," diye devam etti.

Diğer sağdıçlardan biri olan Henry de eğilerek selam verdi. "Hizmetinizdeyim, Leydi Julianna."

Rhys Henry'ye güven verici bir baş selamı verdi. Henry onlara katılmak için en iyi seçimdi. Zeki ve ağzı sıkı biriydi. Rhys'in gerçekte kim olduğunu biliyordu ama performansına ara vermeden bütün bir sabah boyunca bu numarayı sürdürmek için en iyi şansa sahipti. İyi adam, Henry.

Rhys ve Henry altı hanımefendinin de molaya çıkmasına yardım ettikten ve içlerinde bacaklarını battaniyeyle ısıtmak isteyen olup olmadığını usulünce sorduktan sonra, Ernest yükseltilmiş kutunun üzerine otururken, Rhys ve Henry arkadaki küçük platformlarda tekerleklerin iki yanında durdular.

Julianna'nın, ayakta durduğu tarafın arka tarafına bakacak şekilde ortada bir yere oturduğunu fark etti. Kendisinden en fazla birkaç adım uzaktaydı ve mağrur gülümsemesi tüm bu gezintiyi onun için mümkün olduğunca zorlaştırmaya niyetli olduğunu gösteriyordu. Mükemmel. Görünüşe göre hâlâ intikam almaya kararlıydı.

Araba kısa süre sonra ahırlardan çıkıp parlak sabah güneşinin altına doğru yola koyuldu. Yeni biçilmiş çimlerin ve açan çiçeklerin kokusu

hafif esinti. Bayanlar etraflarını görebilsinler diye üstleri açtı. Kapüşonlu kafaları her şeye bakmak için dönüyordu. İlk durakları olan kütüphanenin arkasındaki çiçek bahçelerine gelene kadar sohbetleri hiç kesilmedi.

"Bize neye baktığınızı söyleyin Bay Worthy," diye seslendi Julianna, eldivenli eli şapkasının üzerindeydi. "Burada *çalıştığınız* için Clayton Malikânesi'nin arazisine oldukça aşına olduğunuzu varsayıyorum."

"Elbette," diye cevap verdi, yüzüne en yardımsever gülümsemesini yerleştirerek. "Bunlar lord hazretlerinin çiçek bahçeleri. Sanırım bunları annesi kurdurdu ve ziyarete geldiğinde bakımlarıyla bizzat ilgileniyor."

"Lord hazretlerinin annesi nerede?" Julianna sonra sordu. "Yakınlarda mı yaşıyor?"

"Londra'da bir kasaba evi var leydim, ama taşrada olduğu zamanlarda arazinin ön tarafındaki Dower evinde yaşıyor. Sanırım daha sonra oradan geçeceğiz. Orayı göstereceğimden emin olabilirsiniz."

Belli ki ona çelme takmaya çalışıyordu. Ama Rhys Clayton'ı çocukluklarından beri tanıyordu. Malikâne hakkında gayri resmi bir tur atacak kadar çok şey biliyordu ve bilmediği şeyleri de tamamen uydurmaya niyetliydi. Julianna'nın onu kızdırmasına izin vermeyi reddetti.

"Lord Clayton'ı sık sık ziyarete gelir mi, Bay Worthy?" Julianna sonra sordu.

Rhys hiç vakit kaybetmeden, "Bilemem," diye cevap verdi. "Ben sıradan bir hizmetkârım leydim. Ara sıra yemek dışında pek evde bulunmam ve Lord Clayton hizmetkârlarının dedikodu yapmamasını tercih eder." Julianna'ya kayıtsız bir gülümseme verdi ve "*İşte,*" der gibi kaşlarını kaldırdı. *Bunda bir hata bul.*

Dudaklarını birbirine bastırdı ve ona "*İyi oynadın*" der gibi bir bakış attı.

Ardından, araç çayırın yanından geçerek göle doğru ilerledi.

Mary ile piknik yaptıkları yerle aynı yer. Mola s o n a erdiğinde, kadınların konuşmaları bir kez daha kesildi ve hepsi

Julianna'nın ona daha fazla soru soracağını tahmin ederek Rhys'e beklenti içinde baktı.

"Gölde kaç balık var Bay Worthy?" Julianna itaatkâr bir şekilde sordu.

"Bahçenin bekçisi olmadığım için tam olarak emin değilim leydim ama lord hazretlerinin burada bol miktarda turna ve levrek yakaladığını biliyorum. Ayrıca lordum ve leydimin yarın buradaki konuklar için bir piknik planladıklarını duydum."

Bu yanıt hanımların hoşuna gitmiş olmalı ki konuşmaları arttı ve ses tonlarında genel bir heyecan havası vardı.

"Lütfen Anna, kıyı şeridinde kısa bir yürüyüş yapamaz mıyız?" Mary yalvardı.

Julianna Rhys'e baktı. "Bay Worthy? Su boyunca yürüyüş yapabilir miyiz? Zamanımız var mı?"

"Nasıl isterseniz leydim," diye cevap verdi memnuniyetle.

Bayanlar birkaç dakika sohbet ettikten sonra göl kenarında bir gezintiye çıkmanın çok güzel *olacağına* karar verdiler. Rhys ve Henry yerlerinden zıplayarak indiler ve altı kadının da inmesine yardım ettiler.

Mary ve üç kadın, onlara söz verdiği düğünçiçeklerini aramak için hızla yola koyuldular. Julianna ve bir başka genç kadın daha yavaş adımlarla yakındaki suyun kenarına doğru yürüdüler. Rhys soruları yanıtlamaya devam etmek için onların arkasından ilerledi.

"Bay Worthy," diye sordu Julianna hemen, "gölün derinliği ne kadar?"

Rhys tereddüt etmedi. "Yaklaşık on beş buçuk metre, leydim."

Döndü ve ona bunu uydurduğunu bildiğini açıkça gösteren bir bakış attı.

Bunu asla kanıtlamayacağını bildiğini açıkça gösteren bir bakışla karşılık verdi.

Suyun kenarında bir an durakladı ve eldivenli parmağıyla düşünceli bir şekilde yanağına dokundu. "Bay *Worthy*? İlginç bir isim, değil mi Helen?" dedi arkadaşına. Julianna daha sonra Rhys'e döndü. "Worthington Dükü'yle bir akrabalığınız yok, değil mi?"

Helen suya bakıyordu ve *bu* yüzden Rhys'in gözlerini yavaşça kırıştırarak Julianna'ya sahte bir gülümseme takındığını ve ona *bunun bedelini sana ödeteceğim* bakışı *attığını* göremedi. "Bildiğim kadarıyla hayır leydim, ama bir akrabam olduğunu keşfetmek kesinlikle umurumda olmazdı. Şu anki dükün yakışıklı, zengin ve çekici olduğunu duydum."

Helen bu fırsatı değerlendirerek konuştu. "Ben de yakışıklı olduğunu duydum ama zengin olmayabilir. Babama göre çok kumar oynarmış ve servetini kaybetmiş. Yine de oldukça uygun biri, buna hiç şüphe yok."

"Sizi temin ederim ki, onun cazibesi hakkındaki söylentiler abartılı," diye ekledi Julianna sıkı bir gülümsemeyle.

Helen buna kıkırdadı.

"Bundan şüpheliyim," diye cevap verdi Rhys, sesi kısıktı. "Clayton Malikânesi'ni ara sıra ziyaret ederdi. Onunla tanışmıştım. Onu *oldukça* çekici bulmuştum. Esprili de."

Julianna, "Kendini kesinlikle esprili *sanıyor*," diye cevap verdi. Helen'dan daha fazla kıkırdama geldi.

Bu şekilde birkaç dakika daha devam ettikten sonra diğer hanımlar ellerinde koparılmış birer düğün çiçeği ile geri döndüler.

İçlerinden biri, "Gölün uzak tarafındaki çiçekler çok güzel," diye haykırdı.

Rhys Julianna'ya, "Evet, arabaya dönmek isteyebiliriz leydim," dedi. "Eğer turun tamamını istiyorsanız daha görececek çok şeyimiz var."

Julianna arkadaşlarını arabaya doğru götürmeye başlarken, "Kesinlikle," diye cevap verdi.

Yürürken hanımlardan biri, "Şu ana kadar partide çok güzel vakit geçirdim ama Lord Clayton'ın daha fazla arkadaşının katılmaması beni hayal kırıklığına uğrattı," dedi.

"Kim gibi?" Julianna bu konudan hoşlandığı belli olan bir tavırla sordu. Rhys'e yandan bir bakış attı.

"Kendall Kontu da burada olmalı," dedi diğer hanımlardan biri.

"Evet, bir de Bellingham Markisi," diye ekledi bir diğeri.

"Belki Worthington Dükü bile," diye işaret etti üçüncü bir kişi.

Mola yerine geri döndüklerinde Henry, Rhys'in bakışlarını yakaladı ve kaşlarını kaldırdı. Rhys hafifçe başını salladı.

"Hiçbirinin *ton* etkinliklerini kabul etmediğini duydum," dedi Leydi Helen, sesinde pişmanlık vardı. "Bu büyük bir hayal kırıklığı, çünkü annemin beni buraya getirmesinin tek nedeni buydu."

"Evet, Worthington Dükü hakkında konuşmayalım," dedi Mary sadakatle, endişeyle Julianna'ya bakarak.

"Oh, doğru, Mary," dedi First Lady. "O alçak hakkında konuşmak istemiyoruz. Sevgili Julianna'mızın önünde olmaz, değil mi?"

Julianna omuz silkti. Rhys'in bakışlarına karşılık vermedi. "Sorun değil, Leydi Agnes. Worthington Dükü'nü tamamen unutmuştum."

"İyi ki de öyle," diye cevap verdi Leydi Agnes. "Sarhoş bir hödük olarak bilinir.

Onsuz çok daha iyi durumdasınız."

"Bilmiyor muyum?" Julianna yüzünde muhteşem bir gülümsemeyle cevap verdi. Hâlâ ona bakmıyordu, korkak herife.

Henry ona hızlı bir bakış daha attı ama Rhys karşılık vermedi.

"Bu çok komik bir şey ama biz de tam ondan bahsediyorduk," diye ekledi Leydi Helen.

"Worthington'dan mı?" Mary kaşları çatılmış bir halde sordu.

"Evet," diye cevap verdi Leydi Helen. "Borcu olduğuna dair bir şeyler duydum."

"Bunu ben de duydum," diye cevap verdi Leydi Agnes.

"*Times*'a göre, oyun masalarında kazandığından çok daha fazlasını kaybetmiş," diye bildirdi üçüncü bayan.

Julianna, "Duyduğuma göre arkadaşlarıyla uçuk bahisler oynamayı da seviyormuş," diye ekledi.

Rhys bu kez Julianna'ya ters ters baktı. Tanrı'ya şükür diğer hanımların hiçbiri ona bakmıyordu.

Birkaç dakika sonra, Julianna kanarya yutmuş kedi gibi bakarken, hepsi arabaya geri doluştu ve kısa süre sonra arazinin uzak ucuna doğru yola çıktılar.

Turlarının bir sonraki durağı, ormanlık arazinin küçük bekçi kulübesini sakladığı arazinin uzak ucuna doğru bir geziydi.

"Av bekçisi evde mi?" Julianna bilmek istedi.

"Sanmıyorum leydim, genellikle Eylül ayında av sezonu başlamadan hemen önce gelir. Ama emin olmak isterseniz gidip kapısını çalmaktan mutluluk duyarım."

"Hayır, teşekkür ederim Bay Worthy," diye yanıtladı Julianna. "Vurulmanızı istemem." Ona göz kırptı, ses tonu tam tersini ima ediyordu.

Turu tamamlamak için, uzak çayırılık alandan geçerek malikâneye giden, titizlikle korunan büyük yolu karşılamak üzere arazinin önüne geri döndüler. Sonra da küçük patikadan aşağıya, Dower House'a doğru ilerlediler. Julianna yol boyunca Rhys'e malikânenin mimarisi, çevre düzenlemesi, hizmetkâr sayısı ve aklına gelen diğer rastgele bilgiler hakkında çeşitli sorular sordu. Belli ki çok eğleniyordu. Özellikle de kadınların hepsinin Rhys hakkında kötü konuştukları bölümden. Gezinin en sevdiği bölümünün bu olduğuna şüphe yoktu.

Ahıra döndüklerinde saat öğleyi geçmişti ve tüm hanımlar biraz yorgun görünüyordu. Julianna hariç hepsi. Julianna sanki bütün gün arazide tur atıp ona bitmek bilmeyen sorular sormaya devam edecekmiş gibi görünüyordu. Bundan zevk alacağına şüphe yoktu.

Rhys ve Henry hanımların arabadan inmesine yardım ederken, Rhys de Julianna'nın inmesine yardım etti. Arabadan en son inen oydu. Diğer hanımların hepsi ahırların girişine doğru yürümüştü, öğle yemeği yemek ve dinlenmek için malikâneye dönmeye hevesli olduklarına şüphe yoktu.

Rhys elini Julianna'nın koluna götürerek onu bir anlığına durdurdu. "Sen Beni kızdırmaya çalışıyorsun, değil mi?"

Ellerini kibarca birleştirdi ve şemsiyesini ellerinin arasında salladı. "Seni kızdırmak mendilin üzerindeki nakıştan başka bir şey değil. Seni vazgeçirmeyi ve bahsi kaybettirmeyi umuyorum."

"İşe yaramayacak," dedi kararlı bir şekilde. "Göreceğiz," diye yanıtladı tatlı tatlı.

CHAPTER FIFTEEN

Julianna'nın bu sabah kötü bir seçim yaptığı belliydi, diye düşündü öğleden sonra bahçede tek başına dolaşırken. Rhys konuşmayı severdi. Bu sabah ondan hanımlara bahçede bir tur attırmasını istemek pek de yorucu olmamıştı.

onun için angarya. Bir şekilde onun uydurduğu ve bazılarını da son anda uydurduğu her soruyu yanıtlamayı başarmıştı.

Julianna yine de kadınları dikkatle seçmişti. Her birini sadece bir sezondur Cemiyet'te olmalarına ve Worthington'ı tanıyor olabilecek büyük kardeşleri olmamasına göre seçmişti.

Elbette ahıra ilk geldiklerinde biraz tedirginlik yaşamıştı. Ne kadar dikkatli seçim yaparsa yapsın, içlerinden birinin Rhys'in neye benzediğini bilme ihtimali her zaman vardı. Ama o kendinden emin gülümsemesini korumuştı, Rhys de öyle ve öğleden sonra pek de tatsız geçmemişti. Lord Clayton'ın malikânesi çok güzeldi ve Rhys'e çelme takmaya çalışmak hiç de zevkli olmamıştı, her ne kadar Rhys yemi yutmamış olsa da.

Ancak en iyi kısmı kesinlikle, kadınların onun önünde Worthington Dükü hakkında tartışmaya başlamalarıydı. Kendisi planlamış olsaydı bundan daha iyi olamazdı. Ona bakmamak için bütün kontrolünü kaybetmişti.

Borçlu olmasıyla ilgili kısım ilginçti. Bir iki söylenti duymuştu ama bunlara hiç itibar etmemişti. Kesinlikle zenginmiş gibi yaşıyordu. Ama bu doğru olmadığı anlamına gelmiyordu. Birçok akranı bol miktarda krediyle yaşıyordu. Rhys'in bahsi kazanmaya bu kadar hevesli olmasının nedeni borçları olabilir miydi? Eğer durum buysa, ona iddiayı kaybettirmeye çalışması sadece bir intikam meselesi olmayacak, onu çok fena kıracaktı. Sessiz kalması için ona vaat etmeye çalıştığı para miktarına bakılırsa, bahis gerçekten de büyük bir meblağ için olmalıydı.

Tüm bu oyun dört gün önce başladığından beri Julianna ilk kez içini ufak da olsa bir suçluluk duygusunun kapladığını hissetti. Ya onun kaybetmesine neden olduysa ve bu onu bir daha toparlanamayacağı bir borca soktuysa? Worthington Dükü'nün çöküşünden tek başına sorumlu olacaktı.

Dudağını ısırdı. Birkaç gün önce olsa, tam olarak istediği şeyin bu olduğunu söylerdi. Ama şimdi şüpheleri vardı. Artık onu kızdırmaya çalışmıyorsa, her gün onu görmek için ahıra gitmek için nasıl bir bahanesi olabilirdi ki?

CHAPTER SIXTEEN

Tir sonraki bahane ertesi sabah Julianna'nın karşısına oldukça uygun bir şekilde küçük kız kardeşinin şahsında çıktı. Mary'yle birlikte Julianna'nın önüne getirilmiş tepsilerde kahvaltı ediyorlardı.

Küçük kız kardeşine dönüp "Bugün ne yapmak istersin?" diye sorduğunda yatak odalarına girdiler.

Mary cevap vermeden önce portakal dilimini çiğnemeyi bitirdi, "Diğer hanımlarla öğle yemeği için planlanan pikniğe gideriz diye düşünmüştüm. Ama belki bu sabah ..." Sesi kesildi ve dudağını ısırdı.

"Evet?" Julianna kendi küçük meyve kâsesinden bir ısırık alarak dürttü.

Mary'nin yanakları hafifçe pembeleşti. "Dün akşam yemekte beyefendilerden biri bana bir ara onunla ata binmeye gitmek isteyip istemediğimi sordu."

Julianna'nın gözleri büyüdü ve yüzünde kedi gibi bir gülümseme belirdi. "Ooh, hangi beyefendiydi?"

"Lord Mixton," diye cevap verdi Mary, yanakları daha da pembeleşmişti. "Mixton?" Julianna kaşığını yere bıraktı.

"Yeterince iyi birine benziyor."

"Katılıyorum," diye yanıtladı Mary, "ve ilk kez gerçekten gitmek istedim."

Julianna kız kardeşine sempatik bir bakış attı. "Ah, zavallı sevgilim, atlardan ölesiye korktuğunu biliyorum. Belki de onun yerine yürüyüşe çıkmayı teklif edebilirsin."

Mary başını salladı. "Hayır, hayır. Yanlış anladınız. Atlardan korkmam tamamen aptalca. Bunu biliyorum. Ayrıca oldukça utanç verici. Diğer herkes gibi olmak için her şeyi yapardım. Atlardan ölesiye korkmamak için."

Julianna uzandı ve kız kardeşinin soğuk elini sıktı. "Mary, canım, anlamıyorum. Ne diyorsun sen?"

Kız kardeşi sertçe yutkundu. "Cesaretimi korkumdan daha büyük yapmak istediğimi söylüyorum Anna. Ata binmeyi öğrenmek istiyorum."

"Ata binmeyi öğrenmek mi?" Julianna gözlerini kırıştırdı. Eğer kız kardeşi az önce ona Centilmen Jackson'da boks yapmayı öğrenmek istediğini söylemiş olsaydı, Julianna bundan daha fazla şaşırırmazdı. "Gerçekten mi?"

"Evet." Mary'nin başını sallayışı kararlıydı. Çenesini kaldırdı ve Julianna Mary'nin gözlerinde hâlâ korkunun gizlendiğini görebilse de, kız kardeşinin kararlı olduğunu söyleyebilirdi. Julianna deneyimlerinden biliyordu ki, Mary ne zaman kararlı olsa, hiçbir şey onu yolundan döndüremezdi. Julianna'nın kız kardeşinde sevdiği pek çok şeyden biri de buydu. İsteddiği zaman cesur olabiliyordu. Cesur, nazik ve harikaydı.

Mary'nin atlardan korkmak için iyi bir nedeni vardı. Babaları onu çok küçükken bir atın üstüne bindirmişti.

"Julianna ata binmeyi öğrendiğinde üç yaşındaydı ve hiçbir sorun yaşamadı," derdi babam, ne zaman Mary'nin ilk ata binme denemesinde mahcup olduğu gerçeği hatırlatılsa. Küçük kız midilliden fırlatılmış ve yumuşak çimlere sadece birkaç sıyrık ve çürük ile düşmüş olsa da, o zamandan beri atlardan korkuyordu.

Babam haklıydı. Julianna ata binmeyi öğrendiğinde üç yaşındaydı ve suya atlayan bir balık gibi alışmıştı. Ama Julianna ve Mary oldukça farklıydı. Julianna her zaman maceracı ve enerji doluyken, Mary her zaman sessiz, çekingen ve temkinliydi. Bu, babasının yıllarca pişmanlık duyduğu bir hataydı ve kız kardeşinin pek çok geziye katılmasına mal olmuştu.

"Emin misin canım?" Julianna sormadan edemedi.

"Evet," diye yanıtladı Mary, Julianna kız kardeşinin elinin titrediğini hissetmesine rağmen. "Beni ahıra götürmeni ve sağdıçlardan birinden yardım istemeni umuyordum."

Julianna'nın yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Sanırım bu görev için tam bir sağdıç tanıyorum."

"Bay Worthy?" Mary nazlı bir gülümsemeyle cevap verdi. Julianna başını sallayarak, "Kesinlikle," diye cevap verdi.

BU EĞLENCELİ OLACAK, diye düşündü Julianna bir saat sonra Mary ile birlikte ahıra doğru yürürken. Mary'nin binicilik kıyafeti yoktu, bu yüzden Julianna'nınkilerden biriyle idare etmek zorunda kalmıştı, hem kolları hem de eteği çok uzundu. Her şeye rağmen Julianna küçük kız kardeşinin, hizmetçilerden birinin ayağı takılmasın diye çabucak diktiği koyu safir elbisenin içinde çok sevimli görüldüğünü düşünüyordu. Kollar basitçe kıvrılmıştı.

Mary tam olarak binici çizimleri olmayan kendi çizimlerinden bir çift giymişti. Julianna en iyisinin işlevden çok uyumu yakalamak olduğunu düşündü.

Onlar içeri girdiğinde Rhys ahırın uzak köşesinde demircinin atlardan birini nallamasına yardım ediyordu. Yanan siyah metale şekil vermek için bir çekiç kullanıyordu. Bir kez daha gömleğini çıkarmıştı ve hafifçe dönüp kaslı karnını gördüğünde Julianna yutkunarak gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Bu bir yara izi miydi? Sadece bir anlığına görmüştü ve kesinlikle bakarken yakalanmak istemiyordu.

Adam işini bitirdiğinde, "Günaydın Bay Worthy," diye seslendi.

Dönüp alnındaki teri sildi ve ona en çekici gülümsemesini verdi. Gömleksiz dolaşarak ne kadar uygunsuz davrandığının farkındaydı. Zavallı Mary'nin kızarmasına neden oluyordu.

"Ah, Leydi Julianna, başka bir tur için mi geldiniz? Yanınızda başka birini getirdiniz mi? Prens Naibi belki?" diye sordu pişmanlık duymayan bir sırıtışla.

"Henüz değil," diye yanıtladı Leydi Julianna. "Yine de yakında geleceğini duydum." Hem Kendall Kontu'nun hem de prensin yakında geleceği haberi ev halkını heyecanlandırmıştı. Elbette Julianna, Kendall'ın zaten her gece yemek salonunda onlara hizmet ettiği gerçeğini göz önüne alarak bunu gülünç buluyordu. Ama Worthington'a verdiği söz göz önüne alındığında, ağzını kapalı tuttu.

"O zaman seni bugün buraya getiren nedir?" Rhys sordu. Artık onu rahatsız etmek için burada değilmiş gibi davranmıyordu. Bu ilginçti.

"Mary binicilik dersi almak istiyor," diye duyurdu Julianna. "Sizin yardımcı olabileceğinizi umuyoruz."

"Binicilik dersleri mi?" Rhys dikkatini Mary'ye çevirdi. "Bu doğru mu?"

"Evet, Bay Worthy," dedi Mary cesur bir baş hareketiyle. "Bu kadar aptal olmayı bırakmam gerektiğine karar verdim. Yine de benim için ahırdaki en uysal bineği seçeceğinizi umuyorum," diye ekledi, sesi hafifçe çatlayarak.

"Tam aradığınız kısrakı tanıyorum," diye cevap verdi Rhys. "Ve size yardım etmek benim için bir zevktir, Leydi Mary."

Mary gülümsedi ve yaptığı işe daha yakından bakmak için demircinin alanının diğer tarafına doğru yürüdü.

"Bırak da temizleneyim, hemen dönerim." Rhys omzunun üzerinden bir havlu attı. Julianna'nın yanından geçerken durakladı. "Beni tekrar bıraktırmaya çalışacaksın, öyle mi?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Burnunu havaya kaldırdı.

"Oh, yani bugün her fırsatta bana cehennemi yaşatmaya niyetli değil misin?" diye sordu.

Adamın parlayan göğsüne bakmamak için elinden geleni yaptı. "Kız kardeşime düzgün binicilik dersleri vermeni bekliyorum, eğer kastettiğin buysa."

"Ve sanırım derslerim hoşunuza gitmediği takdirde bana sürekli

düzeltilmeler yapmaktan mutluluk duyacaksınız?"

"Eğer mecbur kalırsam," dedi dramatik bir iç çekişle, sonra da ona kendini beğenmiş bir gülümseme verdi.

Rhys kaşlarını çatarak ona baktı ve ahırın en ucundaki merdivene doğru yürüdü.

Julianna kız kardeşine katıldı ve Mary'yle birlikte birkaç dakika demircinin atı nallayışını izlediler. Rhys gittikten sonra sağdıçlardan biri daha yardıma geldi ve nalbant, Rhys'in dövdüğü nalı soğutmak için maşasıyla bir kova suya daldırdı, ardından sağdıç nalı atın toynağına çiviyle tutturmaya yardım etti.

"Zavallı şeyin canı yanmıyor, değil mi Anna?" Mary yüzünü buruşturarak sordu. "Hiç de değil canım," diye yanıtladı Julianna.

"Hiçbir şey hissetmiyorlar."

Mary nefesini dışarı verdi. Zavallı genç kadın bu ev partisi sırasında muhtemelen hayatında hiç olmadığı kadar çok ahırda bulunmuştu. Atlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Bütün bunlar da ne?" Mary binanın bir tarafını boydan boya kaplayan devasa raptiye duvarına doğru dönerek sordu.

"Bunlar eyer takımları," diye yanıtladı Julianna ve sonraki birkaç dakikasını eyer örtüleri, yastıkları, kolanlar ve bağlar, martingaller, üzengiler, dizginler ve dizginler gibi eşyaları göstererek geçirdi.

"Martingale nedir?" Mary tam Rhys arkalarından hızla gelirken sordu.

Rhys, "Kolandan başlığa bağlanan bir kayış," diye cevap verdi. "Atın başını taşımasına yardımcı olan koşum takımının bir parçasıdır."

Julianna onun sesiyle döndü. Saçları ıslak ve geriye doğru kaygandı ve üzerinde yeni giysiler vardı. En azından beyaz gömleği üzerindeydi ve düğmeliydi, ama daracık pantolonu hayal gücüne çok az şey bırakıyordu. Belli ki yeni banyo yapmıştı. Hiç şüphe yok ki el yıkama kabını başından aşağı dökmüş ve su kaslı göğsünden aşağı süzülmişti... Hayır. Bu düşünce tarzının bir faydası yoktu. Neden burada olduğuna odaklanmalıydı. Mary'nin binicilik dersleri için.

Elbette Julianna, kız kardeşi için uygun bir öğretmen olmayacağını düşünseydi Rhys'ten Mary'ye öğretmenlik yapmasını asla istemezdi. Kur yapmaları sırasında ve seyis gibi davrandığından beri onu atların etrafında yeterince görmüştü ve oldukça bilgili olduğunu biliyordu. Elbette kibirliydi ama bir şeyler ona Mary'nin endişelerini ciddiye aldığını söylüyordu. Julianna onun bu işi kız kardeşi için olabildiğince acısız hale getireceğinden emindi.

Rhys tüm dikkatini Mary'ye verdi. Onunla sakın, güven verici bir sesle konuştu ve doğrudan gözlerinin içine baktı. "Yukarı çıkmadan önce Henry'den Whisper'ı eyerlemesini istedim. Lord Clayton'ın ahırlarındaki en sakın at o. Bence onu çok seveceksin."

Mary sadece başını salladı, gözleri çay tabağı kadar genişti. "Yalnızca ismine bakarak karar vereceksek kesinlikle doğru atmış gibi görünüyor."

Rhys güldü. "Kesinlikle leydim. Şimdi, benimle gelin."

Julianna'yı yine görmezden gelen Rhys, Mary'ye kolunu uzattı ve onu Henry ile Fısıltı'nın zaten durduğu ahıra götürdü.

Whisper güzel bir doru kısraktı, hafif yapılıydı, belli ki uysal ve sakın bir mizacı vardı. At sessizce durmuş Henry'nin elinden bir elma yiyordu.

"O kadar da korkutucu görünmüyor," diye fısıldadı Mary, yutkunurken boğazı çalışıyordu.

Julianna'nın kalbi kız kardeşi için acıyordu. Rhys, Mary'yi atın yanına götürürken, "Cesur ol," diye seslendi usulca.

"Önce düzgünce tanıştırılmalısınız," dedi Rhys. "Leydi Mary, bu Fısıltı. Bayan Whisper, bu Leydi Mary."

At sadece iri, hüzünlü kara gözlerini Mary'ye kırıştırdı.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Hafif bir reverans yaparken Mary'nin sesi hafifçe titriyordu.

"Ona dokunmak ister misin?" Rhys sonra Mary'ye teklif etti.

Mary'nin uzanıp Whisper'ın başını usulca okşamasını izleyen Julianna'nın gözleri yaşardı. Fısıltı toynağını yere vurdu ve elmasını çtırdatmaya devam etti.

Mary usulca gülerek elini geri çekti. "Çok güzel bir kız."

At ağzını Mary'nin elinin altına itti ve Mary'nin sevinçli ciyaklaması Julianna'nın kalbinin sıkışmasına neden oldu.

"Senden hoşlanıyor," dedi Rhys nazik bir gülümsemeyle Mary'ye. "Ve onu suçlamıyorum."

"Ben de onu suçlamıyorum," diye ekledi Henry.

Mary kızardı ve genç sağdıçtan gözlerini kaçırdı.

Julianna gülümsedi. Geçmişte Rhys'le yaşadığı sorunlar ne olursa olsun, Rhys kız kardeşine karşı nazik ve sabırlı davranıyordu ve bu da boğazını sıkıyordu. İğrenç biri olabilirdi ama Julianna bile onun *tamamen* iğrenç biri olmadığını kabul etmek zorundaydı. En azından bugün. Mary'ye karşı bu kadar iyi davranıyorsa olmazdı. Mary onun öfkesini hak etmiyordu elbette, ama daha küçük bir adam Julianna'ya olan öfkesini kız kardeşinden çıkarırdı.

"Hiç de fena değilsin," dedi Mary cesaretle Fısıltı'ya. "Ona bir elma vermek ister misiniz leydim?" Henry Mary'ye sordu. Mary sanki yol göstermesini istiyormuş gibi Julianna'ya baktı.

Julianna cesaretle başını salladı. "Devam et."

Mary, Henry'ye, "Beni ısırmayacağından emin olduğun sürece," diye cevap verdi.

Henry, Mary'nin eline küçük bir elma verdi ve Mary gözlerini kapatıp elini Whisper'ın ağzına doğru tuttu.

"Sorun yok," dedi Rhys, Mary'nin elini yaklaştırmak için. "Isırmayacak, söz veriyorum. Kız kardeşin için söyleyebileceğimden çok daha fazlası bu."

Mary belli ki atın olası bir ısırığından o kadar endişelenmişti ki bu küçük kazmayı duymadı. Gözlerini kapattı ve elini uzattı. Ama Julianna bunu duydu ve Rhys'in ona dönüp bakmasını bekledikten sonra ona, *seninle işim bitene kadar bekle*, diyen bir gülümseme verdi.

Fısıltı Mary'nin elindeki elmayı kemirdi ve Mary'nin neşeli kahkahası Julianna'yı daha da sevindirdi. Ellerini birbirine kenetledi. "Korkmuyorsun, değil mi Mary?" diye seslendi.

"Hiç de değil," diye yanıtladı Mary, gözlerini açıp atın büyük kafasına hayretle bakarak. "Dürüst olmak gerekirse biraz gıdıklanıyor."

Rhys yine güldü. "Öyle, değil mi? Fısıltı elmaya bayılır. Ona bir tane verdiğin için sana minnettar kalacağı kesin."

"Güzel," diye yanıtladı Mary. "Alabileceğim tüm iyi niyeti kullanabilirim."

At elmayı bitirdi ve Mary nefesini dışarı vermeden önce eldivenlerinin tozunu aldı. "Şimdi yukarı tırmanmalı mıyım?" diye sordu, yüz hatlarında belirgin bir korku vardı.

Rhys kıkırdadı. "Hayır, hayır. Henüz buna hazır değiliz. Öncelikle, bir ata binmeye kalkışmadan önce ona nasıl bakacağını öğrenmen önemli."

"Bakmak mı?" Mary'nin kaşları çatıldı.

"Doğru," diye cevap verdi Rhys. Dizginleri Henry'den aldı ve seyise ahıra dönmesi için başıyla işaret etti.

Henry gitmeden önce Mary'ye şapkasını uzattı. Mary bir kez daha güzelce kızardı.

Henry ahıra dönerken Julianna'nın yanından geçerken, "Ona öğretmek için harika biri, leydim," dedi.

Julianna başını salladı. Worthington Dükü'nün mihrabında bir dalkavuk daha mı? Dürüst olmak gerekirse, adam bu insanlara onu bu kadar çok seviyormuş gibi davranmaları için para ödüyor olmalıydı.

Ama Julianna tekrar Rhys'e baktığında, onun kız kardeşine davranmaya devam etme şeklinin, kendisini bir yıldan uzun süredir İğrenç olarak adlandırdığı bir adamın savunucusu yapmak üzere olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

"Ata binmeyi doğru dürüst öğrenmeden önce," diyordu Rhys, Mary'ye sabit ve kesin bir sesle, "atların nasıl davrandığını öğrenmelisin. Hayvanla bir ilişki kurmalısın."

"Bu yüzden mi onu sevmemi ve elma yedirmemi istediniz Bay Worthy?" Mary ona gözlerini kırpıştırarak sordu.

Rhys başını sallayarak, "Kesinlikle," diye cevap verdi.

Julianna yaklaştı ve Rhys'in ahır kapısının yanındaki küçük ahşap masayı işaret edişini izledi. Mary'ye öğretmek için kullanacağı belli olan çeşitli eşyalarla döşenmişti. Rhys, "Bir atın bakımı en az binicilik kadar önemlidir," dedi. "Tımarla başlar."

"Katılıyorum," diye ekledi Julianna arkalarından. "Hatta *bazı* insanlar atların duygularına insanların duygularından daha fazla önem verirler. Öyle değil mi Bay Worthy?"

"Belki de atlar insana güvensizlik duyması için bir neden vermediği içindir leydim," diye cevapladı hiç vakit kaybetmeden.

Mary kaşlarını çatarak ikisi arasında bir ileri bir geri baktı.

Sonra Rhys tarağı aldı. Mary'ye Whisper'ın yelesini nasıl nazıkçe okşayacağını gösterdikten sonra denemesine izin verdi.

Mary'nin ilk denemesi biraz beceriksizceydi ama birkaç dakika sonra ata bir adım daha yaklaşmaya cesaret etti ve yelesini oldukça becerikli bir şekilde taramayı başardı. "Çok özür dilerim Fısıltı," dedi Mary ata. "Korkarım hizmetçim saç düzenleme konusunda benden çok daha iyi."

Hem Rhys hem de Julianna güldü.

Rhys daha sonra liderliğe geçti. Mary'ye, "Fısıltı'yı padokta gezdirmeme yardım etmeni istiyorum," dedi. "Bu ikiniz arasında bir yakınlık kurulmasına yardımcı olacaktır."

"Yakınlık," diye seslendi Julianna ahır kapısının yanındaki gölgelikte oturduğu yerden. "Bu genellikle insanlar arasında da önemlidir, değil mi Bay Worthy? Ta ki içlerinden biri sebepsiz yere ortadan kaybolana kadar."

"İnsanlar ve atlar arasında yakınlık önemlidir, Leydi Julianna," diye yanıtladı Rhys, gülümsemesi yüzünden hiç eksilmeden. "Özellikle de yeni bir binek bulmaktan daha uzun süren bir yakınlık."

Mary'nin yüzündeki ifade bu kez düpedüz kuşkuluydu. Julianna bunu görmezden geldi ve gözlerini Rhys'e dikti. Tanrıya şükür. Adamın her şeye verecek bir cevabı vardı.

Ancak Mary'nin Whisper'ı padokta gezdirmesini, ipi nazikçe tutmasını ve hâlâ yakınında olduğundan emin olmak için sık sık Rhys'e bakmasını gururla izledi. Rhys başıyla onayladı ve ona cesaret verici bir gülümseme verdi.

"Şimdi bağlamayı deneyeceğiz," dedi Rhys, Whisper'ı padokta gezdirmek için hatırı sayılır bir süre harcadıktan sonra.

"Onu neye bağlayacağız?" Mary etrafına bakınarak sordu.

Rhys, "Otlığın uzak tarafındaki çit," diye cevap verdi.

Mary usulca onun peşinden çite doğru koştu.

"Geliyor musunuz, Leydi Julianna?" Rhys ona dönüp bakmadan seslendi.

"Hayır," diye karşılık verdi Julianna. "Sanırım burada gölgede kalacağım, eğer senin için de uygunsa, Mary."

Mary başıyla onayladı.

"Emin misiniz Leydi Julianna?" Rhys cevap verdi. "Bu kadar uzaktan iğnelemelerinizi duyamayacağımın farkında mısınız?"

Mary yüzünde kesinlikle sorgulayıcı bir ifadeyle Julianna'ya baktı. Julianna omuz silkti. Zavallı Mary. Hiç şüphesiz kız kardeşi, daha iki gün önce öpüştükleri söylenen iki insanın bugün neden birbirlerine laf attıklarını merak ediyordu.

Julianna şarkı söyler gibi bir sesle, "Sorun değil Bay Worthy," diye karşılık verdi. "En iyi iğnelemeleri dönüşünüze saklayacağımdan emin olabilirsiniz."

Rhys ve Mary sırayla Whisper'ı çitten bağlayıp çözerken Julianna yarım saatten uzun bir süre sıcak ahırda bekledi.

Ahıra döndüklerinde, Mary Fısıltı'nın başındaydı, Julianna kendini bitkin hissediyordu ve Rhys'le daha fazla atışmaya hazır değildi.

"Beni gördün mü Anna? Doğru yaptım mı?" Mary sordu, heyecanı sesinden belli oluyordu.

Julianna kız kardeşine geniş bir gülümseme vererek, "Mükemmel yaptın, canım," diye cevap verdi. "Ama geç oluyor ve piknik için giyinmek üzere eve dönmeliyiz."

"Bu sabah mükemmel bir başlangıç yaptınız leydim," dedi Rhys, Mary'nin elinden dizginleri alarak.

"Bugünkü yardımınız için teşekkür ederim Bay Worthy," diye cevap verdi Mary. "Henüz ata binemiyor olabilirim ama kendimi çok daha rahat hissediyorum... en azından Whisper'ın yanında." Uzandı ve atın ağzını okşadı.

"Bu işler böyle yürür," diye cevap verdi Rhys. "Her seferinde bir adım. Umarım geri dönersin. Bir dahaki sefere sana nasıl eyer vurulacağını ve ata nasıl binileceğini gösteririm."

Mary tatlı bir gülümsemeyle, "Bu hoşuma gider," diye cevap verdi.

"Kız kardeşini bile yanında getirebilirsin," dedi, yüzünde hâlâ sırıtan bir ifadeyle.

"Gerçekten." Julianna ona sıkı bir gülümseme verdi. "Bir dahaki sefere *sana* bir iki şey, Bay Worthy."

CHAPTER SEVENTEN

T Ertesi sabah Rhys arkadaşlarıyla malikânenin bodrum katındaki hizmetli salonunun deposunda buluştu. Malikânede konuşurlarken bulunduklarından beri bu odada buluşmaya başlamışlardı.

bir gün misafirlerden biri tarafından kütüphaneye götürüldü. Her zamanki gibi en son Rhys gelmişti. "Hâlâ oyunda mısın?" Bell, Rhys kütüphanenin kapısından içeri girer girmez

Kapı.

"Evet, sen?" diye karşılık verdi arkadaşına geniş bir sırıtışla.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Bell. "Kendall da öyle."

Rhys konta baktı. Kendall tek kelime etmedi. "Neyin var senin?"

Clayton elini sallayarak, "Sorma," dedi. "Zavallı adam bu sabah kütüphanede Bayan Wharton'ı öperken yakalandı."

"Şeytan diyorsun! Seni kim buldu?" Rhys arkadaşının omzuna bir tokat atıp gülerek sordu.

Kendall omzunu çekerek, "Öpüşürken yakalanmadık," diye karşılık verdi. "Bayan Wharton'ın hizmetçisi Albina tarafından *neredeyse* öpüşürken yakalanıyorduk ve bu tamamen farklı bir şey."

"Ah, hanımefendinin hizmetçisi mi? O zaman iyisin," dedi Rhys bir kahkaha daha atarak.

Kendall gözlerini devirerek, "Böyle düşünmene sevindim," diye karşılık verdi.

"Endişelenmen gereken kişi *annen*," dedi Rhys göz kırparak.

Clayton başını sallayarak, "Katılıyorum," diye cevap verdi.

"Ee, haberler nedir arkadaşlar?" Rhys ellerini birbirine sürterek sordu. Ev partisinin ilk günü Leydi Julianna'nın kendisini ahırda bulduğunu arkadaşlarına söylediğinden beri, onun kendisini işten çıkarmaya çalıştığından şüphelendiğini henüz onlara söylememişti. Onlara Leydi Julianna'dan mümkün olduğunca az bahsetmek niyetindeydi.

"Evet," diye yanıtladı Clayton, "Baron Wharton ve Naip Prens'in Pazartesi günü küçük grubumuza katılmasının yanı sıra, görünüşe göre Murdock Markisi de gelecek."

"Murdock?" Rhys kafasını kaldırdı. "Partiye katılarak ne yapıyor? Onunla arkadaş olduğunu bilmiyordum Clayton."

"Özellikle değilim," diye yanıtladı Clayton. "Çok garip bir şeydi. Bana bir mektup yazdı. Anlaşılan adam nişanlısından bu kadar uzun süre ayrı kalmaya dayanamıyor. Buraya Leydi Julianna'yı görmeye geliyor."

"Gerçekten mi?" Bell kaşlarını kaldırdı. "Bu... garip."

Rhys yanağının içini ısırdı ama hemen yüzünde her zamanki şeytani gülümsemesinin belirmesini sağladı. "Leydi Julianna'yla nişanlı olduğu düşünülürse inanması zor," dedi homurdanarak.

Clayton başını sallayarak, "Hepsi bu kadar değil," diye devam etti. "Görünüşe göre ona o kadar aşık olmuş ki Montlake Dükü'ne mektup yazarak düğün tarihini öne çekip çekemeyeceklerini sormuş."

"Gerçekten mi?" Bell gözleri hafifçe açılarak tekrar konuştu.

"Görünüşe göre Murdock düğün gecesi için sabırsızlanıyor," diye kıkırdayarak devam etti Clayton.

Rhys çenesini sıktı. Julianna bunu biliyor muydu? Ona sevgili Murdock'unun yolda olduğundan bahsetmemişti. Ve kesinlikle düğün gününün öne alındığından da bahsetmemişti. Ama ahırdaki etkileşimlerinin boyutuna bakılırsa, ikisi de tam olarak

Onun özellikle açık sözlü olmasını beklediği bilgi parçaları.

Yine de Rhys, Murdock'ın düğün tarihinin öne çekilmesini istediğini duyduğunda midесinin sıkışmasını görmezden gelemеdi. "Murdock yeni bir tarihten bahsetti mi?" diye sorduğunu duydu.

Bell kaşlarını kaldırarak ona baktı. Rhys kararlılıkla markizi görmezden geldi.

"Hayır," diye yanıtladı Clayton. "Ama sanki mümkün olan en kısa sürede olmasını istiyormuş gibi geldi."

Bell, "Görünüşе göre Leydi Julianna düğün gecesine kadar iffetli kalacak," diye cevap verdi ve ekledi, "Özür dilerim Worth. Umarım bu seni yanlış bir şekilde kızdırmaz."

Rhys yüzündeki soğukkanlı sınıtışı korumak için elinden geleni yaparak, "Bu beni rahatsız etmiyor," diye cevap verdi. "Onun için en iyisini diliyorum. Hayatının geri kalanında o kadınla evli olacağı için alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı olacak."

CHAPTER EIGHTEEN

T Julianna bu kez uyuyormuş gibi bile yapmadı. Saat gece yarısına yaklaşmış olmalıydı ve gözünü bile kırpmamıştı. Mary ile yatak odasındaki pencereden yine aya bakıyordu.

Ayın altındaki tüm diğer insanları, onun sakinleştirici sabit ışığının altında ortaya çıkan tüm diğer hayatları hayal etmeyi seviyordu. Dünyada o kadar çok insan vardı ki. Kendisinden çok daha kötü sorunları olan insanlar... Ama bazen aya bakıp onlardan biriyle yer değiştirebilmeyi dilemekten kendini alamıyordu. Belki de ailesinin yüksek beklentilerini karşılamak zorunda *olmayan* genç bir kadının hayatını yaşırdı. İsteddiği kişiyle evlenmekte, yemek masasında yığılıp kalmakta, zaman zaman görgü kurallarını unutmakta ve son moda olmayan giysiler giymekte özgür olan birinin hayatını. Bazen Julianna aya baktığında, hayatında asla var olmayacak bir özgürlüğü hayal ediyor ve sadece birkaç kısa an için bile olsa mutlu oluyordu.

"Yine uyuyamadın mı?" diye sordu Mary'nin yumuşak sesi karanlığın içinden.

Julianna suçlu bir bakışla kız kardeşine döndü. Mary bir mum yakmıştı. "Ah, canım. Umarım seni uyutmuyorumdur."

"Uyumakta ne kadar zorlandığımı hiç bilmiyordum," diye yanıtladı Mary, Julianna'nın yanına doğru ilerleyerek. Onların böyle bir sorunu yoktu.

Evde. Koridorun karşısında ayrı yatak odaları vardı.

"Ben genelde..." Kimi kandırıyordu ki? Aylardır uyku sorunu yaşıyordu ve kız kardeşi de bunu biliyor olabilirdi. Mary için rol yapmasına gerek yoktu. Onun yerine, "Bir süredir zorlanıyorum," dedi.

"Gel, anlat bana," diye teklif etti Mary. Mumu alarak şöminenin yanındaki iki sandalyeye doğru ilerledi ve birine oturarak Julianna'ya diğerine oturmasını işaret etti. Mumu iki sandalyenin arasındaki masanın üzerine koydu.

Julianna yavaşça kız kardeşini takip etti ve son zamanlarda yaşadığı sıkıntıları açıklamak için ne söyleyebileceğini düşünmeye çalıştı.

"Sorun nedir?" Mary, Julianna karşısındaki koltuğa yerleşir yerleşmez sordu. "Ne zamandır uyuyamıyorsun?"

Julianna derin bir nefes aldı. "Sanırım Lord Murdock ile nişanlandıktan sonra başladı."

"Ah," diye yanıtladı Mary bilgece. "Bu beni şaşırtmadı." Julianna kız kardeşine iki kez baktı.

"Şaşırtmıyor mu? Neden?"

Mary ona sempatik bir bakış attı. "Bunu daha önce söylemek bana düşmezdi ama gerçek şu ki Lord Murdock'la birbirinize uygun olduğunuzu sanmıyorum."

"Ne?"

Mary yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Özür dilerim. Belki şimdi de söylememeliyim, ama maçtan özellikle memnun olduğunuz izlenimini hiç edinmedim. *Lord Murdock* maçtan memnun görünüyor. *Annem ve babam* maçtan memnun görünüyor. Ama sen hiç mutlu olmadın. Bu yüzden geçen gece sevmediğin biriyle evlenmemen konusunda söylediklerimi söyledim."

Julianna inkâr etmek için ağzını açtı ama hemen tekrar kapattı. Inkâr etmenin ne yararı olacaktı ki? Gerçek duygularını inkâr etmeye o kadar alışmıştı ki, dilinin ucuna gelen ilk sözcük hemen bir inkâr olmuştu. Bu onun hakkında ne söylüyordu? Bu oynadığı rol hakkında ne söylüyordu?

oynaması bekleniyordu? "Onu sevip sevmediğimi bilmiyorum," dedi zoraki ama dürüstçe.

Mary'nin ona bakışı hem şüphecilik hem de empatiyle doluydu. "Değil mi Julianna?"

Julianna'nın gözleri yaşlarla doldu. Kız kardeşi için bu kadar açık olan bir şeyi itiraf etmek onun için neden bu kadar zordu? "Bilmiyorum. Ben... düğün konusunda pek mutlu olduğumu sanmıyorum," diye itiraf etti. "Belki de bu yüzden uyuyamıyorum."

"Bunu söylemek nasıl hissettirdi?" Mary sessiz ve güven verici bir sesle sordu.

Julianna soruyu birkaç dakika düşündükten sonra yüzüne gerçekten mutlu bir gülümseme yayıldı. Aylardır ilk kez bu kadar içten gülümsediğinden emindi. "Aslında iyi hissettirdi. Dürüst olmak gerekirse, oldukça iyi."

Mary uzandı ve elini Julianna'nın elinin üzerine koydu. "Anna, sen her zaman çok iyi ve itaatkâr oldun. Mükemmel bir ailenin mükemmel kızı. Bunun için sana hep hayranlık duydum."

Julianna'nın gözlerinin arkası yine yaşlarla doldu. "Hissettiğim son şey mükemmel olmak. Son zamanlarda kendimi tam bir karmaşa içinde hissediyorum."

Mary başını salladı. "Berbat olmaktan çok uzaksın, Anna. Ama sen de bir insansın. Ve bence son birkaç yıldır, en azından son birkaç aydır, başkalarının arzularını kendi arzularının önüne koydun."

"Daha azını yapmak yanlış geliyor," diye itiraf etti Julianna. "Anna, bunu bir düşün. Bay Worthy'yi öptün."

Julianna yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Biliyorum. Bunu yapmamam gerektiğini sana zaten söyledim."

"Hayır, hayır," dedi Mary'nin sesi yumuşak ve bağışlayıcıydı. "Öyle demek istemedim. Kendine nedenini sorman gerektiğini kastettim. Bence bunun nedeni hayatında ilk kez senden beklenenlere karşı geliyor olman."

"Asi olmak mı demek istiyorsun?" Julianna yarım ağızla gülerek sordu.

"Evet, belki de senin ve benim olabileceğimiz kadar asi. Ama mutlu değilsiniz. Bay Worthy'yi öpmek de bunu ifade etmenin bir yoluydu."

Şükürler olsun. Keşke sevgili, güven dolu küçük kız kardeşi tüm gerçeği bilseydi.

Julianna, "Bu biraz mantıklı," diye kabul etti. "Ama Lord Murdock'la nişanımı bozarsam annemle babamın yıkılacağını sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Mary bilgece başını salladı. "Ama bunu yapmazsanız yıkılabileceğinizi de göz önünde bulundurun."

Julianna kız kardeşinin elini sıktı. "Bir sağdıçla evlenebileceğimi sanmıyorum."

"Belki de değil, ama Bay Worthy'nin yanındayken yüzünüzün kızarmasını engelleyemiyor olmanız bana çok şey anlatıyor."

"Bay Worthy'nin yanında yüzüm kızarmaz!" Julianna ısrar etti.

Mary'nin dudaklarında sinsî bir gülümseme belirdi. "Pekâlâ. Madem öyle diyorsun. Yanaklarınızın onun yanında bambaşka bir nedenle kızardığına eminim o zaman."

Julianna başını salladı ve gülümsedi. "Bay Worthy'nin yanında kızarıyor muyum?" diye sordu burnunu kıvrarak. Oh, Tanrım. Eğer bu doğruysa, Rhys'in fark etmemiş olmasını umabilirdi. Hayır. Eğer fark etseydi, şüphesiz şimdiye kadar ona bundan bahsedirdi.

"Evet," diye onayladı Mary, "her ne kadar siz ikiniz birbirinize laf sokmaya başlamış olsanız da, ki ben bunu anlamıyorum."

Julianna dudağını ısırarak, "Bu... karmaşık," diye cevap verdi. Bunu Mary'ye nasıl açıklayabilirdi ki?

"Tek bildiğim, sizi *daha* önce hiçbir beyefendiyle bu şekilde görmediğim. Bu bana Wor Dükü hakkında konuşma şeklinizi hatırlattı..." Mary cümlesini yarıda bıraktı ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Özür dilerim, Julianna. Detestable'dan bahsetmek istememiştim."

Julianna kız kardeşinin elini okşadı. Mary çok iyi biriydi. Her zaman başkalarının duygularını düşünürdü. Kendisine potansiyel bir eş aramak için bu ev partisine gelmişti ve bunun yerine

Julianna'nın Murdock'la maçı ve bir sağdıca aşık olmuş gibi görünmesi.

Julianna iç çekerek, "En azından düğün bahara kadar değıl," diye cevap verdi. "Bu konuyu düşünmek için bolca zamanım var. Biraz zaman geçtikten sonra her şeyin bana daha iyi hissettireceğini umuyorum."

Mary ona kuşkulu bir bakış attı. "İşlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum, Anna."

"Bırak da Murdock ve Bay Worthy için ben endişeleneyim," dedi Julianna, yaklaşan düğününün tedirgin edici düşüncelerinden sıyrılarak. Zaten yeterince uzun süre onun hakkında konuşmuşlardı. "Bir eş bulmakla çok daha fazla ilgilenmelisin. Bu akşam yemekte Lord Mixton'la gezintiye çıkmak hakkında tekrar konuştunuz mu?"

Mary başını salladı. "Henüz yeterince cesur olduğumdan emin değılim. Bir binicilik dersine daha ihtiyacım var. Sizce Bay Worthy bu görevi yerine getirebilir mi?"

CHAPTER NINETEEN

R Julianna ve Mary ertesi sabah erkenden ahıra geldiklerinde Hys gülümsemesine engel olamadı. Şu anda onun için bir diken olabilirdi, ama kadın hiç de öyle değildi belirlendi.

"Bu saatte uyanık olacağınızı düşünmemiştim, Bay Worthy." Julianna, her fırsatta ahırları ziyaret etmeye meraklı bir ev misafirinden başka bir şey değilmiş gibi davranırken kullanmayı sevdiği tatlı sesiyle seslendi.

"Dilinizin bu kadar keskin olacağını düşünmemiştim, Leydi Julianna," diye cevap verdi en uysal sağdıç tonuyla. "Sanırım ikimiz de yanılmış olmanın acısını çekmeliyiz."

Mary kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını sallamadan önce ikisi arasında bir ileri bir geri baktı. "Bay Worthy, bana bir binicilik dersi daha vererek bir iyilik yapacağınızı umuyordum."

Rhys tüm dikkatini Mary'ye çevirdi ve eğildi. "Leydi Mary, başka bir şey istemiyorum," dedi tüm samimiyetiyle. Leydi Mary'nin derslerine devam etmesine izin vermesi onu memnun etmekten başka bir işe yaramamıştı. Bu ona güvendiği anlamına geliyordu ve bir eğitmen için bundan daha büyük bir iltifat olamazdı.

"Ben gidip Whisper'ı eyerleyeyim," diye seslendi ona.

Leydi Mary başını salladı.

Rhys, Julianna'ya sıkı bir sırtıış attı. "Beni çok özlemeyin leydim."

"Özlememeye *çalışacağım*," diye cevap verdi Julianna alaycı bir ses tonuyla.

Tahminini mi kaçırıyordu, yoksa bu noktada birbirlerini azarlamaktan zevk mi alıyorlardı? İtiraf etmeliydi ki, kendini onun bir sonraki sözlü sataşmasını dört gözle beklerken buldu. Fısıltı'nın ahırına doğru ilerlerken kendi kendine ıslık çaldı.

Dakikalar sonra Rhys Whisper'la döndü ama henüz atı eyerlememişti. Mary'ye gülümseyerek, "Sana onu ata binmeye nasıl hazırlayacağını göstereyim dedim," dedi.

Mary onun gülümsemesine karşılık verdi. "Bu çok hoşuma gider."

Julianna sessizce yanında dururken, Rhys Mary'ye battaniyeyi atın sırtına doğru şekilde yerleştirmeyi ve ardından yan eyeri takıp bağlamayı gösterdi.

Rhys, "Elbette, babanızın çalıştırdığı hizmetkârların sayısı düşünüldüğünde," dedi. "Eyer vurma işini pek kendinizin yapmayacağının farkındayım Leydi Mary, ama iyi bir atçı kadın, zor bir durumda kalması halinde bu tür şeylerin temellerini bilir."

"Sana tamamen katılıyorum," dedi Julianna.

Rhys ona dikkatle baktı, ardından geleceği kesin olan alaycı yorumu bekliyordu. Kız ona masumca göz kırpmakla yetinince devam etti: "Öğrettiğim herkes her türlü olasılığa karşı hazırlıklı olacak."

"Anlıyorum," diye yanıtladı Julianna. "Belki de bir dersin ortasında kalkıp gitmen ve aylarca haber alınamaması ihtimali gibi mi?"

Ah, işte oradaydı. Mary'nin başının üzerinden Rhys, Julianna'ya sıkı bir gülümseme verdi.

Mary ise Julianna'ya sakinleştirici bir bakış attı. "Bunu neden soruyorsun, Anna?" Sonra Rhys'e döndü, "Gitmeyi düşünmüyorsunuz, değil mi Bay Worthy?"

"Hiç de değil Mary," diye cevap verdi Rhys. "*Sen* terk edilecek türden bir genç hanım değilsin."

Julianna neredeyse hırlayarak çizmesini toprağa vurdu. Büyük olasılıkla onun yüzü olduğunu hayal ediyordu. Ha.

Eyer düzgün bir şekilde takıldıktan ve Rhys hafifçe titreyen Mary'nin üzerine çıkmasına yardım ettikten sonra, sonraki bir saatini Mary dizginlere tutunmuş, dizleri boynuzun etrafına sıkıca yerleşmiş bir halde onu padokta nazikçe gezdirerek geçirdi.

Julianna elbette onu kızdırmak için her fırsatı değerlendirdi.

Julianna'nın yanından geçerken Rhys, "Sırtını dik tut ve omuzlarını ortalara, at kendinden emin olmadığını anlayabilir," dedi. Julianna, "Evet, onu dinle Mary. Bay Worthy kendine güven konusunda bir usta. Hatta bazıları *küstahlık* bile diyebilir."

Tırısla geçip gittiklerinde Rhys, "Öne doğru eğilersen at ne istediğini tahmin edebilir," dediğinde Julianna, "Evet ve Bay Worthy kadınların ne istediğini bilme konusunda uzmandır," diye cevap verdi.

Yavaş bir yürüyüşle yanlarına geldiklerinde Rhys, "Yorulduğunda bana haber ver, küçük bir mola verebiliriz," dediğinde Julianna hiç vakit kaybetmeden, "Onu dinleme Anna. Bay Worthy'nin *küçük* bir *molanın* ne olduğunu bilmediğini biliyorum."

"*Bu* ne anlama geliyor?" Mary kaşlarını çatarak sordu.

"Evet," dedi Rhys. "Bu ne anlama geliyor leydim?" Julianna'ya masumca göz kırptı.

"Yok bir şey," dedi Mary'ye, Rhys'i görmezden gelerek. "Özür dilerim. Lütfen dersinize devam edin."

Mary başını salladı ve hemen eyere sıkıca tutunmaya geri döndü. İki saatten fazla bir süredir dersteydiler ki Mary ilk kez padokta tek başına at sürebileceğini söyledi ve Rhys de sevinçle kabul etti. O da

Julianna'nın yanında durmak için ahırın kapısına doğru ilerlemeden önce birkaç tur boyunca onu bir anne tavuk ve yavrusu gibi izleyerek ortada bekledi.

Rhys, "Bu işi gerçekten öğreniyor," dedi.

"Öyle. Ona öğreterek mükemmel bir iş çıkardın," diye yanıtladı Julianna, ona bakmadan.

"Neydi o?" Bir elini kulağının arkasına götürdü.

"Beni duyduğuna inanıyorum." Ama gülümsemesi sözlerinin tonunu yalanlıyordu.

"Övgü mü? Sizden duyacağımı hiç düşünmediğim kelimeler, Leydi Julianna."

"İyi görünüyor, Rhys. Yardımın için minnettarım."

"Neden, Leydi Julianna, bana *teşekkür* etmeye mi çalışıyorsunuz?" Adam ona kirpiklerini kırıştırdı.

Uzun bir iç geçirdi ve ona doğru döndü. "Senin hakkında başka ne düşünürsem düşüneyim, kız kardeşimi çok seviyorum ve hayatı boyunca atlardan ölesiye korktu. Ta ki sen ona yardım edene kadar. Üç yaşında ata bindirildi." Gözlerinin arkasına hücum eden istenmeyen yaşları dindirmek istercesine başını hafifçe salladı.

Rhys'in boğazı düğümlendi. Julianna'nın yüzüne baktı. "Atıldığını bilmiyordum, hem de bu kadar genç yaşta. Bunu duyduğuma üzüldüm."

Julianna omuz silkti. "İnsanın kur yaparken bahsettiği bir şey değil."

"Hayır, elbette değil," diye yanıtladı. "Ama neden bu kadar korktuğunu kesinlikle açıklıyor. Onu suçlamıyorum." Ahırın duvarına yaslandı ve gözlerini dışarı dikerek Mary ile Fısıltı'yı izledi.

"Zor zamanlar geçirdi," diye devam etti Julianna. "Özellikle de hepimizin atları çok sevdiği bir evde büyürken."

Rhys başını eğdi. "Tahmin edebiliyorum. Umarım ona küçük de olsa bir yardımım dokunabilmiştir."

Julianna'nın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Dün kaydettiği ilerleme hakkında konuşmadan duramadı. Kendisiyle oldukça gurur duyuyordu."

"Gurur duymalı. Korkusunun üstesinden gelmek için iyi bir iş çıkardı," diye devam etti Rhys.

"Sence başka bir derse ihtiyacı var mı?" Julianna kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak sordu.

"Duruma göre değişir," diye cevap verdi Rhys. "Lord Murdock geldikten sonra daha fazla ders için vaktin olacak mı?"

Julianna kaşlarını çatarak kollarını iki yana açtı ve Rhys'e döndü, ağzı hafifçe açıktı. "Lord Murdock? Ne demek istiyorsunuz?" Rhys'e ihtiyatla baktı.

Rhys omuz silkti. "Clayton bana yarın geleceğini söyledi."

"Yarın mı?" Julianna başını salladı. Kaşları daha da çatılmıştı.

"Bilmiyor muydun?"

"Ben... ah, hangi gün olduğunu bilmiyordum," diye cevap verdi, binicilik kıyafetinin yakasını çekiştirerek.

"Anlıyorum," diye cevap verdi Rhys, omzundaki şeytan onu daha fazlasını söylemesi için dürtüklemekten hemen önce. "Düğün tarihinizin de sonbahara alındığını duydum. Sanırım en iyi dilekler sırayla."

"Benim *neyim*?" Julianna'nın sesi neredeyse iki oktav yükseldi.

Rhys kayıtsızca başını salladı. "Clayton, Murdock'ın babana mektup yazıp tarihi öne çekmeyi kabul etmesini istediğini söyledi. Haberin yok muydu?"

Julianna nefes alamıyormuş gibi avuçlarını göğsüne bastırdı. Çılgınca bir sesle, "Mary," diye seslendi. "Sanırım bugünlük bu kadar yeter. Eve geri dönmeliyiz. Yazmam gereken bir mektup var."

CHAPTER TWENTY

E O öğleden sonra Rhys hâlâ ahırda çalışıyordu. Alnından damlayan teri kolunun tersiyle sildi. Yabasıyla daha fazla saman sapladı ve içinde durduğu boş ahırın arka ucundaki yığın.

Günlerini at takımlarını temizlemek, saman balyalamak, ahırları temizlemek ve atları tımar etmekle geçiriyordu. Gençken Worthington Malikânesi'ndeki ahır müdürüne yardım ettiği ama şu ana kadar yıllardır yapmadığı şeylerdi bunlar.

Bir düğün olarak günlerini öğlen uyanıp avukatıyla kısa bir toplantı yaparak, içki içerek, kumar oynayarak ve sabahın erken saatlerine kadar hayattaki güzel şeylerin tadını çıkararak geçiriyordu. Sonra ertesi gün her şeyi yeniden yapmadan önce yorgun bir uykuya dalıyordu.

Clayton'ın ahırında çalışarak geçirdiği zaman, yıllar sonra kendini gerçekten işe yarar hissettiği ilk zamandı. Dün Mary Montgomery'ye ata binmeyi öğretmek, hatırlayabildiğinden beri yaptığı en tatmin edici şeylerden biriydi.

Zavallı genç kadın belli ki atlardan ölesiye korkmuştu ve çok sevdiği hayvanlardan korkmayı hayal bile edemezken, atların etrafında yaşamının onun için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordu.

büyük hayvanlar ve rahatsız olmak. Bunca yıl onun için işkence olmuş olmalı.

Atlar dünyadaki en nazik memelilerden bazılarıydı ve Clayton'ın ahırlarında korkmuş bir binici için doğru atı bulmuştu. Whisper nazik, sakin ve rahattı, Leydi Mary için mükemmel bir binekti.

Julianna dün yanında kız kardeşiyle ahıra ilk geldiğinde Rhys onun kendisine daha fazla sorun çıkarmak için döndüğüne ikna olmuştu. Ve gerçekten de, neredeyse her fırsatta ona sataşarak onu kızdırmak için elinden geleni yapmıştı. Ama kız kardeşinin at korkusu ve ata binme yeteneği konusunda gerçekten endişelendiğini anlayabiliyordu.

Mary bir karıncaya bile basmayacak türden genç bir kadına benziyordu. Arkadaş canlısı ve sevecendi ve herkese karşı içten bir gülümsemesi vardı. Kız kardeşinin tam tersi, diye düşündü biraz üzüntüyle. Kısa bir süre Kendall'ın Mary Montgomery ile tanışıp tanışmadığını merak etti.

Rhys dün iyi bir şey yapmıştı. Leydi Mary'nin at ve binicilik korkusunu yenmek için ilk adımları atmasına yardım etmişti. Cesur bir genç kadındı. Ev partisi sona ermeden önce ona tekrar yardım edebileceğini umuyordu.

Eğer Julianna hâlâ onu işinden ayrılmaya ikna etmeye çalışıyorsa, bunda pek de başarılı olduğu söylenemezdi. Tek yapabildiği her gün buraya gelip ona biraz iş çıkarmaktı. Adamın bugünlerde çalışmaktan zevk aldığını bilmiyordu.

Onun çalışmaktan zevk almasını beklemiyordu. Arkadaşları da öyle. Ne de olsa, gerçek bir hizmetkârın görevlerini yerine getirerek iki hafta bile dayanamayacağına dair bahse girmişlerdi. Belki de görgü kuralları ve resmi kıyafetleriyle evin havasızlığına hapsolmuş olsaydı haklı olabilirdi ama burada, atlarla birlikte ter döküp çalışabildiği ahırlarda Rhys'in keyfi yerindeydi.

Ne de olsa atlar sizden yiyecek, su, saman ve şefkatten başka bir şey beklemezdi. Dük olmanız atların umurunda değildi. *Times*'ın hakkınızda ne söylediği ve sarhoş, parasız bir hödük olup olmadığınız atların umurunda değildi.

Ton'un üyeleri onun ününü bilerek seçtiğinden habersizdi. Hollister's'ın kumar kulüplerinin en kötü şöhretlisi olduğu ve boş zamanlarını White's ya da Boodle's gibi ağzı sıkı beyefendilerin kulüplerinden biri yerine orada geçirirse sarhoş ve kumarbaz hödüklüğüyle en çok dikkati çekeceği gerçeğine kadar kamuoyundaki imajını seçtiğini bilmiyorlardı. Borç içinde olduğu imajını yaratmak için Hollister's'da büyük meblağlar kaybettiğinden haberleri yoktu.

Sonra daha da gizli bir kulübe giderdi. Bu tür bir kumar cehenneminden *çok* az beyefendinin haberi vardı ve orada büyük servetler *kazandı*. Babasından kalan miktarı dört katına çıkaracak kadar.

Ama özenle beslenen bu üne rağmen Julianna yine de onunla ilgilenmişti. O zamanlar bunun, at sevgisi ve sağlam bir mizah anlayışı gibi ortak yönleri olmasından kaynaklandığını düşünmüştü. Bir noktada, unvanının onun için içki ve kumar konusundaki ününden daha önemli olduğuna karar vermişti.

Rhys, unvan prestijli olduğu sürece bunun Julianna'nın kiminle evlendiğini ne kadar az önemseddiğini gösterdiğine ikna olmuştu. Murdock ikinci sıradaydı. Ve Murdock pek bir şeyle tanınmazdı, hele sarhoş bir hödük olması hiç. Rhys'e göre bulaşık suyu kadar sıkıcıydı. Adamla bir ya da iki kez karşılaşmıştı ama her iki karşılaşma hakkında da pek bir şey hatırlamıyordu.

Omzundaki şeytan, Rhys'in Murdock'ın gelişinden Julianna'ya bahsetmesini sağlamıştı. Julianna'nın zaten bilip bilmediğini merak etmeden edemiyordu. Ve Rhys cevabını almıştı. Julianna bilmiyordu. Belli ki yarın geleceğini bilmiyordu ve Rhys'in ona ne sorduğunu da kesinlikle bilmiyordu.

düğün tarihini öne almak için. Her iki durum da ona hoş görünmemiştir. *Bu ilginçti.*

Murdock yakında Julianna ile bir düğün gecesini paylaşacaktı. Bu düşünce Rhys'in zihninde aniden belirdi. Onu yok etmekten başka bir şey istemiyordu ama orada durmuş, onunla alay ediyor, onu kızdırıyordu. Tanımlayamadığı ve incelemek istemediği bir nedenden ötürü.

Bir çatal dolusu saman daha sapladı ve fırlattı. Lanet olsun. Bu istenmeyen düşünce bir sonrakine yol açtı; kabul etmek istemediği kadar çok kez aklına gelen bir anıydı bu. Julianna'nın bir yıldan uzun bir süre önce bir gece çalışma odasındaki anısı.

KUR YAPARKEN âdet olduğu üzere, Rhys o sezon bir akşam Julianna ve ailesini evine yemeğe davet etmişti. Hiçbir masraftan kaçınmamış, porselenler, çatal bıçak takımları, yemekler ve hatta mumlar da dahil olmak üzere tüm detaylar için hem kahyasına hem de uşağına danışmıştı. Leydi Julianna'nın ziyareti için sadece en iyi balmumu kullanılmıştı.

Yemek odasının onun en sevdiği çiçeklerle, leylaklarla dolmasını sağladı. Hem onun hem de annesi için bir buket hazırladı.

Yemek, Lord Montlake'in ona ters ters bakması ve Leydi Montlake'in onu övmekten başka bir şey yapmamasıyla beklenebileceği gibi ilerlemişti - Rhys'in sevgili büyük kızları için iyi bir eş olup olmayacağı sorusu söz konusu olduğunda çift konunun karşı tarafındaydı.

Bir noktada Julianna tuvaleti kullanmak için izin istedi ve hiçbirinin beklemediği kadar uzun bir süre ortalıkta görünmedi. Annesi endişelenmeye başlamıştı ve kızını aramaya çıkmak üzereydi ki Rhys gönüllü oldu. Evi en iyi o biliyordu elbette. Yolunu kaybetmiş olabilecek bir misafiri aramaya gitmesi mantıklı geliyordu.

Tuvalete gidiş ve dönüş yollarını şanssız bir şekilde aradıktan sonra, dakikalar sonra onu çalışma odasında buldu. Pencerenin yanında durmuş aya bakıyordu.

"İşte buradasın," dedi, neredeyse karanlık odaya adım atarak. Masaüstündeki tek mum ve pencereden giren ayın ışıltısı odayı aydınlatıyordu.

Julianna suçlulukla irkilerek döndü ve elindeki mendili yere düşürdü. Rhys her zamanki beyefendiliğiyle gelip mendili aldı ve mendilin kendi mendili olduğunu, üzerinde baş harflerinin yazılı olduğunu fark etti. Belli ki masasının üzerinde duruyordu. Ona geri verdi.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce. "Bunu istedim çünkü ..." Onu burnuna doğru çekti. "Senin gibi kokuyor," diye itiraf etti, dudaklarında mahcup bir gülümsemeyle.

"Sende kalsın," diye nefes aldı ve uzanıp kızın yumuşak sarı saçlarından bir tutamı alnından itti.

"Annem benim için endişelenmeye mi başladı?" diye sordu yüzünü buruşturarak.

"Evet," diye cevap verdi, "geri dönmeliyiz." Döndü, onun da kendisiyle birlikte yemek odasına gelmesini bekliyordu.

"Onları biraz daha bekletemez miyiz?" diye nefes aldı. Tekrar döndüğünde onun gözlerinde muzip bir parıltı gördü.

Rhys kaşlarını kaldırdı. "Aklınızda ne var leydim?"

Öne doğru bir adım attı, parmak uçlarında yükseldi ve kollarını onun boynuna doladı. Bir azizi bile baştan çıkarabilecek o güzel açık yeşil gözleriyle ona baktı ve "İlk öpücüğümüzü almayı umuyordum" dedi.

Ve Tanrı şahidimdir ki, onu memnun etti. Orada durmuş, parfümünün kokusunu almış, pencereden süzülen ay ışığında onu kollarının arasına almış, ağzını onunkine yaklaştırmış ve öpmüştü.

Öpüşme kısa sürede çok daha fazlasına dönüştü. Ellerini birbirlerinden uzak tutamıyorlardı. Adam onu kollarına aldı ve köşedeki şezlonga yatırdı. Sonra da kendini onun üstüne bıraktı,

Kalçalarını onunkilere sürtüyor, onu hayatında hiçbir kadını istemediği kadar çok istiyordu.

Julianna'nın elleri adamın saçlarındaydı; adamın ağzı onunkini hiç bırakmazken, ceketini çabucak çıkarmasına yardım etti, sonra eteklerini yukarı çekmesine yardım ederken, eli baldırında, kalçasında gezindi, ta ki bacaklarının arasındaki tepe noktasını bulana kadar.

Aşağı uzandı ve onu pantolonunun altından kavradı. Adam inledi ve kalçalarını uzaklaştırmaya çalıştı ama kadın buna izin vermedi, neredeyse elbisesinin içine boşalana kadar onu okşadı.

Sonunda, bacaklarının arasındaki hassas noktaya dokunmadan önce nefes alışını düzeltmek için elini çekmişti. Kadın inledi ve adamın eline doğru yaklaştı. Parmağı içine girdiğinde, kalçaları neredeyse şezlongdan çıkacaktı. Kendini onun içine gömmek ve kalçalarını yavaşça pompalamak, adını söyleyene kadar onu ovmak ve sonra onu tatlı bir unutuşa kadar takip etmek istedi.

Ama Julianna onun çalışma odasındaki şezlongda hızlı bir sevişmeden daha fazlasını hak ediyordu. Bir prensese layık bir düğün gecesini hak ediyordu. Ve o da ona bunu vermeye niyetliydi. Ama burada, şezlongunda, ona kendisini hatırlayabileceği bir şey verebilirdi.

Başparmağını kullanarak bacaklarının arasındaki çıkıntıya tekrar tekrar dokundu ve kızın yüzünde beliren şaşkınlık ifadesini izledi. Kız çok ıslak, çok ateşli ve onun için çok hazırды. Ereksiyonunun acısına karşı dişlerini sıktı, bu gece ona zevk hissettirmeye kararlıydı ama kendisi için böyle bir karşılık yoktu.

Julianna'nın başı altındaki minderde huzursuzca ileri geri hareket etti ve boğazının arkasından Rhys'i daha da sertleştiren küçük nefes alma sesleri çıkardı. Julianna kollarının üst kısmını tutana kadar o ağrıyan noktaya vurmaya devam etti. "Rhys," diye bağırdı. "Neler oluyor?"

"Bırak gitsin," diye talimat verdi, eğildi ve kulağına fısıldadı. "Korkma."

Ona onu ne kadar istediğini, ne kadar güzel olduğunu ve son olarak onun zevkini ne kadar izlemek istediğini fısıldamaya devam etti, ta ki bacakları gerilene ve yumuşak bir şekilde haykırana kadar, tüm vücudu titrerken nefesleri sert, keskin pantolonlarla geliyordu.

Ağır ağır nefes almaya devam eden ve şaşkınlıktan -tahmin etmeye cesaret edemiyor muydu- irileşmiş yeşil gözleriyle ona bakan kadının giysilerini düzeltmesine ve doğrulmasına dikkatle yardım etti.

"Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim," diye fısıldadı.

Öne doğru eğildi ve onu alnından öptü. "Aramızdaki ilişki her zaman böyle olacak, Aşkım," diye söz verdi.

O sırada annesi koridordan seslenmişti ve Rhys, Julianna'nın ayağa kalkmasına yardım etmeden önce aceleyle ceketini değiştirmişti. Masasının üzerinde asılı duran sanat eserlerine bakmakla ilgili saçma bir bahane uydurmuşlardı ama Leydi Montlake'in onların bir tabloyu takdir etmekten çok farklı bir şey yaptıklarından şüphelendiğinden emindi. Yine de tek kelime etmemişti.

Hikayenin geri kalanı tarih oldu. Kısa süre sonra ayrıldı. Tanrım, hayatının en büyük hatasını yapmaya o kadar yaklaşmıştı ki. Rhys geriye dönüp baktığında ne kadar büyük bir aptallık yaptığını görebiliyordu. Çalışma odasında öpüşmeyi başlatan Julianna olmuştu, tıpkı o gün ağaç sınırında yaptığı gibi. Çalışma odasında bunu durduran da o olmuştu. Eğer çok ileri gitmiş olsaydı, onu evliliğe zorlayabilirdi. Adam tuzağa düşerdi ve kadın da tam olarak istediğini elde ederdi.

Ama eğer onu tuzağa düşürmeye çalışıyorsa, neden ağaç sınırında onu durduran kişi o olmuştu?

Rhys samanları daha da büyük bir gayretle bıçakladı; samanları tekrar tekrar karşı yığına fırlattı. Sabah kasları ağrıyacaktı.

Kahretsin, Şimdi ağrıyorlardı. Hiçbir fiziksel emek onun anılarının kaybolmasına neden olamazdı. Daha da kötüsü. Hiçbir fiziksel emek *Őüphenin* kaybolmasına neden olamazdı.

Çünkü *ya* aktris değilse? *Ya* sadece onu sevdiyse ve o sezon geri dönmediği için yıkıldıysa ve başka bir eşleşme yapmak zorunda kaldıysa? Ondan sonsuza dek beklemesini bekleyemezdi. Onun mutlu olmasını istemişti. *Ya* doğruyu söylüyorsa ve *Times*'taki haber sadece konuyu karıştırdıysa?

Atmayı bıraktı ve gözlerini ahırın kapısından ayırmadan durdu, derin nefesler veriyordu. Ya Şimdiye kadar nefes almış en büyük at kıcıysa?

CHAPTER TWENTY - ONE

Julianna pencereye doğru ilerledi ve perdeyi çayırın karşısındaki ahırları seçebilecek kadar geriye çekti. O ve Mary anneleriyle öğle yemeğini yeni bitirmişlerdi ve dinlenmeleri söylenmişti. Julianna'nın bunu yapmaktan başka bir çıkarı yoktu.

Her zamanki gibi.

Rhys ona Lord Murdock'ın geleceğini söylemişti. Rhys sadece onu kışkırtmaya mı çalışıyordu, yoksa bu doğru muydu? Ve eğer doğruysa, neden bunu ilk kez duyuyordu?

Ama onu asıl telaşlandıran Murdock'ın ziyareti değildi. Her nedense, Murdock'ın düğün tarihini öne alma girişimi ihtimali onu neredeyse paniğe sürüklemişti. Babasına bir mektup yazarak bunun doğru olup olmadığını sormuştu.

Bu arada annesi Murdock'ın gerçekten de sabah gelmeye niyetli olduğunu teyit etmişti.

Julianna'nın sorusuna karşılık annesinin tek söylediği, "Bildiğini sanıyordum canım," oldu. "Baban yazdı ve bana söyledi."

Ama Julianna bilmiyordu ve babasının ya da Murdock'ın böyle bir şeyi *ona* söylemeyi akıl edememiş olması onu kızdırmıştı. Sıradan bir nezaket gibi görünüyordu.

Julianna parmak ucuyla serin pencere camını izledi. Rhys bu kadar yakınındayken Murdock'ı düşünmek zordu. Rhys onu yine şaşırtmıştı.

Bugün. Belki de kız kardeşi kadar. Mary'ye ata binmeyi öğretirken sabırlı, nazik ve şefkatli davranmıştı. Mary'nin rahat olmasını sağlamak için elinden geleni yapmış ve ne zaman bunalmış gibi görünse dersi durdurmaya razı olmuştu. Onları padokta birlikte izlerken Julianna'nın yüreği ağzına gelmişti.

Aslında Rhys onun iğnelemelerini oldukça sakin karşılamıştı. Anlaşılan hiçbir şey adamı kızdırmıyordu. Julianna onun şımartılmış, ayrıcalıklı bir dük olduğunu ve kendisine hizmet edilmesine alışkın olduğunu düşünüyordu. Şüphesiz, zor bir iş yapmak ve bu konuda eleştirilmek böyle bir adamın sinirlenmesine ve huysuzlanmasına neden olurdu. Bunun yerine hem Mary'ye hem de ata karşı sonsuz bir sabrı varmış gibi görünüyordu. Gerçekten de şaşırtıcı.

Julianna iç geçirerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bir an için tüm bu karmaşık olayı düşündü. Belki de bu konuda tamamen yanlış düşünüyordu. *Belki* de adam onu bir hevesle bırakıp gitmemişti. *Belki* de turdaki kadınların dedikoduları doğrudu ve Rhys borç batağındaydı. *Belki* de sorumluluk sahibi olmak istemiş ve bu duruma bir eş getirmek istememişti. *Belki* de sadece kız kardeşinin ata binmeyi öğrenmesine yardım etmek ve kumar borçlarını kapatmak için girdiği bahsi kazanmak isteyen çalışkan ve nazik bir adamdı. *Belki* de onu gerçekten sevmişti ve *Times*'ta o haberi gördüğünde canı yanmış, onu hiç umursamadığına inanmıştı. *Belki* de geçmiş geçmişte kalmıştı ve artık küçük intikamlara ihtiyacı yoktu.

Julianna aceleyle gardırobuna gidip bir binicilik kıyafeti buldu. Ahıra gidip Rhys'le konuşması gerekiyordu.

BİR SAATTEN AZ BİR SÜRE GEÇMİŞTİ ki, Julianna çekingen adımlarla ahıra doğru ilerledi. İçinden bir duygu cümbüşü geçiyordu ve zihni hâlâ saniyeler içinde bir düşünceden diğerine atlıyordu. Çünkü

Uzun zamandır ilk kez, Rhys Sheffield'ı her düşündüğünde onu sürekli rahatsız eden üzüntü ve öfkenin ortadan kalktığını hissetti.

Görünüşe göre Rhys fakirmiş. Şüphesiz bu yüzden ona teklifte bulunmak istememişti. Ona iyilik yapmakla ilgili bir şeyler söylemişti. Kastettiği kolayca bu olabilirdi. Ve eğer bu doğruysa, gidip geri dönmeyerek ona gerçekten bir iyilik yapıyormuş gibi hissettiğini anlayabiliyordu. Elbette ona gerçeği söylemek daha nazikçe olurdu. Ama Rhys gibi adamlar gururluydu. Kendi vakur babasının servetini kumarda kaybettiğini itiraf etmek zorunda kalışını hayal etmeye çalıştı. Bu düşünce gözlerini yaşarttı.

Rhys ona hayatına devam etme fırsatı vermek için ayrıldıysa, gazetede nişan ilanını görmeye de razı olmalıydı. Ama bu *sadece* nişan duyurusu değildi. Hayır. *Times*'ın uydurduğu, gözünü bir *sonraki* en uygun bekâra diktiğine dair saçma sapan bir haber de vardı. Tabii bu da Rhys'in onunla sadece unvanı için ilgilendiğini düşünmesine neden olmuştu.

Ancak, *Times*'daki hikaye *tamamen* uydurma değildi. Annesinin direktifiyle Julianna gözünü bir sonraki en uygun bekâra dikmişti. Sadece Rhys gitmeden önce ona gerçekten aşık olmuştu. Her şey çok karmaşıktı. O ve Rhys bu konuda nasıl aynı fikirde olabilirlerdi ki?

Ama şimdi ikisinin de nerede hata yaptığını anlıyordu. O intikam almaya çalışıyordu, o da öfkesine tutunmaya çalışıyordu. Belki de birbirlerini affetmelerine gerek yoktu. Belki de unutmaları bile gerekmiyordu. Belki de sadece ateşkes yapmaları gerekiyordu.

İşte bu yüzden ahıra gidiyordu, Rhys'e onu rahat bırakmaya karar verdiğini söylemek için. Ona bahsi kazanması için şans dileyecek ve ne kadar saçma olursa olsun, bu ev partisinde hizmetçi gibi davranan üç asilzadeden kimseye bahsetmeye niyeti olmadığına dair onu temin edecekti.

Rhys'i Violet'in ahırında, yelesini tararken ve güzel kısrakla nazıkçe konuşurken buldu.

"Dikkatli ol," dedi Julianna sırtarak, parmaklığın üzerinden eğilerek. "Onu diğer tüm erkekler için şımartacaksın."

Rhys dönüp ona baktı ve sırtışına karşılık verdi. "Benim niyetim de bu," diye cevap verdi.

Julianna yutkundu. Artık Violet hakkında mı konuşuyorlardı? Havadaki gerginliği gidermek için başını salladı ve hızla konuyu değiştirdi. "Bugün ata binme alışkanlığımı yeniden kazandığımı göreceksiniz. Artık ata binmek yok." Giydiği lal kırmızısı elbiseyi görebilmesi için geri çekildi.

"Yazık," diye mırıldandı, bakışlarını onunkilerden ayırmadan.

Bacaklarının arasına sıcaklık hücum etti. Konuyu tekrar, hızlıca değiştirmek zorundaydı. "Bu sabah arkadaşın Kendall'ı gördüm. Kütüphaneye kütük taşıyordu."

Rhys omuz silkti ve Violet'ın yelesini taramaya geri döndü. "Görünüşe göre en kötü işleri uşaklar yapıyor. Kendall şöminelerin etrafında dolanırken ben de burada sevgili Leydi Violet'le ilgileniyorum."

Julianna parmaklıklara doğru geri adım attı ve kollarını parmaklıkların üzerine dayadı. "Sanırım henüz hiçbiriniz tanınmadınız."

"Bu sabah itibariyle değil," diye yanıtladı Rhys gülerek. "Yine de kazanmaya niyetim var."

"Lord Bellingham'ı henüz görmedim," diye ekledi

Julianna. "Görölmek istemediği sürece Bell'i göreceğinden şüpheliyim."

Julianna güldü. "Söyle bana. Kendall potansiyel bir gelin buldu mu?"

Rhys ona döndü. "Bayan Wharton'dan hoşlandığından şüpheleniyorum, ama bunu söylediğimi sakın ona söyleme." Ona göz kırptı.

"Bayan Wharton?" Julianna kaşlarını kaldırarak cevap verdi. "Omuzlarının üzerinde iyi bir kafası var gibi görünüyor. Ancak korkarım Sör Reginald'ın gözü çoktan onun üzerinde."

"Omuzlarının üzerinde iyi bir kafa mı?" Rhys alay etti. "İlk gece yemekte olay çıkardığını duydum."

Julianna gülerek, "Ah, öyle," diye cevap verdi. "Ama bunu sadece Sör Reginald'ın arkadaşlığından kurtulmak için yaptığından şüpheleniyorum. Aslında bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Keşke benim de aklıma gelseydi."

"Hmm. Belki de Bayan Wharton'da görüldüğünden fazlası vardır," dedi Rhys yavaşça başını sallayarak.

Julianna başını sallayarak, "Sanırım öyle," dedi. "Mary de ondan oldukça hoşlanıyor."

Rhys Violet'i taramayı bitirdi, ahırın kapısını açtı ve dışarı çıktı. Julianna onun sağdıç kıyafetleri içinde ne kadar yakışıklı olduğunu görmezden gelmeye çalıştı. O rahat beyaz gömlek ve pantolonun içinde Julianna'nın ağzını sulandıran bir şey vardı.

Ellerinin tozunu arkasına doğru aldı. "Başka bir gezinti için mi geldiniz leydim? Yoksa yine bana işkence etmek için mi buradasınız? Kolay pes etmeyeceğimi biliyorsun."

Julianna bir kez daha tam olarak ne hakkında konuştuklarını merak etti. Rhys'in sözleri pek çok açıdan yüklüydü.

"Sana işkence etmekten hoşlansam da," diye sırtarak cevap verdi. "Buraya özellikle bir ateşkes ilan edip edemeyeceğimizi sormaya geldim." İşte. Kelimeler ağzından çıkmıştı.

Kaşlarını kaldırdı. "Ateşkes mi?"

"Bu doğru." Başını salladı. "Bu da tabii ki ev partisinin geri kalanında sırrınızı saklayacağıma söz verdiğim anlamına geliyor."

"Bu durumda, nasıl hayır diyebilirim?"

"Mükemmel," diye yanıtladı Julianna. "Ama ben gidene kadar Violet ya da Alabaster'a binmek için her gün buraya gelmeme izin verirsiniz çok sevinirim. Ata binmeyi çok seviyorum."

Başını ona doğru eğdi. "Seni kesinlikle bundan alıkoymayacağım. Sen mükemmel bir binicisin, Julianna." Sesi yumuşak ve uzlaştıracıydı.

"Benimle gelir misin? Sa ğ d ı c ı m olur musun?" diye sordu ve dudaklarına nazlı bir gülümsemenin dokunmasına izin verdi.

Gözleri büyüdü. "Benim için bir zevktir leydim." Selam verdi Onu.

"Mükemmel," diye tekrarladı. "Sana söylemek istediğim bir şey daha var. söyle."

"O da ne?" diye sordu kayıtsızca, raptiye duvarına doğru yürürken.

Julianna boğazını temizledi. "Mary'ye yardım ettiğin için tekrar teşekkür ederim."

Rhys onunla yüzleşmek için döndü ve eğildi. "Benim için zevkti leydim. İsteddiğiniz zaman yeni bir ders vermeye hazırım."

Julianna başını salladı. "Teşekkür ederim. Bu teklifinizi kabul edebiliriz."

"Ya da sağdıçlık görevimi bırakmam için başka bir yol bulamıyorsanız, belki de benimle çimlerin karşısındaki okçuluk hedeflerinde buluşmak ve bana doğrudan atış yapmak istersiniz."

Hızla kahkahaya dönüşen şaşkın gülümsemesine engel olamadı. "O kadar kötü müydüm?"

Gülümsemesine karşılık verdi. "Başlangıçta bana adil bir uyarıda bulundun. Sanırım bana kendinle ilgili emirler vermek de dahil olmak üzere her anın tadını çıkarmaya niyetli olduğunu söylemiştin."

"Evet, eğlenceli olmadığını da söyleyemem ama..." Onun bakışlarıyla karşılaştı. Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Mary'nin iyiliği için dersleri bu kadar acısız hale getirdiğin için gerçekten minnettarım Rhys."

Bir kez başını salladı. "Umarım aramızdaki anlaşmazlıklar ne olursa olsun, bunun acısını asla gergin bir genç biniciden ya da onun atından çıkarmayacağımı biliyorsundur."

Julianna basitçe, "Bunu biliyorum," diye cevap verdi, sonra ani samimiyeti ve ona karşı hissettiği ani minnettarlığı gidermek için başını salladı.

"Bu kadar gayretli çalışma yeteneğimle sizi etkilediğimi kabul etmelisiniz, değil mi?" Sırtışı hiç pişmanlık duymuyordu.

Güldü. "Belki de."

"Ve birisini inatla takip etme yeteneğinle beni etkiledin," diye ekledi.

"Teşekkür ederim," dedi bir kahkaha daha atarak. "Bunun için minnettarım." Ahırların önüne doğru döndü. "Şey, geri dönmeliyim. Annem beni arıyor olacak."

"Bekle. Son bir şey daha."

Yarı yoldan geri döndü. "Evet?"

Rhys ellerini birbirine vurdu. "Sanırım ikisi arasında bir ateşkes kutlama yapmamız gerekiyor."

Kaşlarını kaldırdı. "Aklında ne var?"

"Saat dörtte gölde buluşalım. Şarap getireceğim."

CHAPTER TWENTY-TWO

L Rhys o öğleden sonra atını dörtnala gölün kenarına sürdüğünde Violet çoktan oraya varmış, Julianna ve Mary'nin birkaç gün önce piknik yaptıkları yerin yakınındaki bir direğe bağlanmıştı.

Rhys hızla Alabaster'dan indi ve onu Violet'in yanına bağladı, sonra eyerin arkasına bağladığı sepeti çözdü ve Julianna'yla buluşmak için suyun kenarına inmeden önce ön kolunun üzerine astı.

Bir söğüt ağacının altında battaniyenin üzerinde oturuyordu. Arkalarındaki çayırılık uzun bir çit ve daha fazla ağaç tarafından kapatılmıştı. Hayal edilebilecek en özel yeri seçmişti.

Adam ona katılırken sırttı ve sepeti yanlarına koydu. "Şarap mı?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Tabii ki. Ve birkaç şey daha." Ona sırttı.

Julianna doğruldu ve sepeti karıştırdı. Bir şişe kırmızı şarap, bir tekerlek peynirin bir kısmı, biraz ekmek ve biraz üzüm çıkardı.

"Acıkmış olabileceğini düşündüm," dedi Rhys.

"Bu bir ateşkes kutlaması için mükemmel bir yemek gibi görünüyor. Özellikle de şarap." Sepeti biraz daha karıştırdı. "Ama kadehler nerede?"

"Gözlükler!" Rhys parmaklarını şıklattı ve sonra avucunu alnına bastırdı. "Bir şey unuttuğumu biliyordum."

Julianna gülerek, "Sorun değil," diye cevap verdi. "İdare ederiz."

Rhys şarabın mantarını açmaya koyuldu ve sonra mantarı sepete geri attı. "Önce sen iç," diyerek şişeyi ona uzattı.

"Evet, paylaşacağız," diye cevap verdi, gözlerinde muzip bir parıltıyla. "Ne de olsa daha önce öpüştük. Öpüşmemişiz gibi de davranmayabiliriz. Ve bir şişeyi paylaşmak çok daha az samimi olur." Şişeden uzun bir yudum aldı.

"Haklısın," dedi Rhys, şişeyi onun elinden alıp kendi uzun yudumunun tadını çıkarırken.

YİRMİ DAKİKA SONRA, şişeyi yarılamışlardı ve yumuşak battaniyenin üzerinde yan yana uzanmış, söğüt ağacının dalları arasından bulutlara bakıyorlardı.

"Arazide en sevdiğin yer neresi?" diye sordu ona.

"Padokun ötesindeki tepe," diye yanıtladı tereddüt etmeden. "Oraya gidip oturmayı ve atların koşuşunu izlemeyi seviyorum."

"Ciddi misin?" diye sordu gözlerini

kırpıştırarak. "Evet, neden?"

"Çünkü orası *benim* en sevdiğim yer. Orayı başka kimsenin sevdiğini bilmiyordum."

"Orası çok sakın ve huzurlu. Atları izlemeyi seviyorum," diye açıklıyor. "Görgü kuralları ya da görünüş gibi şeyler umurlarında değil."

"Görünüyor mu?" diye sordu, ses tonunda şaşkınlık vardı.

Julianna içini çekti. "Evet. Hayatın boyunca seninle ilgili tek önemli şeyin güzelliğinin olduğunun söylenmesinin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır," diye cevap verdi sessizce. "Ama unvanınızın en önemli şey olduğunun söylenmesinin nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Julianna, "Sanırım ortak bir noktamız var," diye cevap vermeden önce bir duraksama oldu. Bir an eğildi ve bir içki daha aldı.

Rhys bulutlara baktı. Kendini bir pislik gibi hissediyordu. Sosyete yeni giren kızların da kendilerine has baskıları olduğu gerçeğini hiç düşünmemişti.

"Sizden hiçbir şey beklemedikleri için atları insanlardan daha çok sevdiğimi söylesem bana inanır mısınız?" diye sordu.

"Evet!" diye haykırdı bir elini havaya kaldırarak. "Nasıl giyindiğiniz ya da nasıl davrandığınız, hatta ailenizin kim olduğu bile umurlarında değil."

"Anlaştık."

Eğildi ve ona mahcup bir sırıtışla baktı. "Kur yaparken senden hoşlanmamın nedenlerinden birinin bu olduğunu söylesem bana inanır mıydın?" diye açıkladı.

"Ailenin kim olduğu umurumda değil miydi?" diye gülerek cevap verdi.

"Belki de öyleydin. Ama ben her zaman senin yanında kendim olabileceğimi hissettim. Sanki mükemmel olmak zorunda değilmişim gibi. Hiç kimsenin yanında böyle hissetmemiştim. Özellikle de herhangi bir *beyefendinin* yanında. Sadece atların yanında böyle hissettim."

Rhys'in göğsü sıkıştı. Doğrulup şişeyi ona uzattı ve yüzünü inceledi. "Gerçek şu ki Julianna, ben de senin için hep aynı şeyi hissettim."

Belki şaraptan ya da sonunda ateşkes ilan etmiş olmalarından kaynaklanıyordu ama birbirleriyle kur yaptıkları zamanlardaki gibi konuşuyorlardı ve bu hem gerçek hem de açıklanamaz bir şekilde rahatlatıcı hissettiriyordu.

Julianna gözlerini kaçırdı. "Uyumakta güçlük çekiyorum."

"Sen de mi?" diye sordu şarap şişesinden bir yudum daha alarak.

"Evet ve normalde ölü gibi uyurum," diye itiraf etti Julianna. "Neden uyuyamadığınızı düşünüyorsunuz?" O da bir içki daha aldı.

"Zihnimi düşünmekten alıkoyamıyorum sanırım," diye cevap verdi, o da doğrulup otururken.

Julianna battaniyenin üzerindeki bileğine yaslanarak, "Her şeyin bu kadar yolunda gitmesi çok tuhaf," dedi.

Rhys iç çekerek, "Sanırım bunun için tek kelime komik," diye cevap verdi. "Sana bir soru sorabilir miyim?" Julianna sordu.

"Az önce yaptın." Güldü ve şişeden bir yudum daha aldı.

Adamın eline şakacı bir şekilde vurdu. "Hepsini içme." Şişeyi adamın elinden çekip aldı ve uzun bir yudum daha içti. "Ve size *başka bir* soru sormak istiyorum, lütfen."

Ona sırtıttı. "Pekala, devam et."

"Bana hiç söylemedin ama ben yine de bilmek istiyorum. Neden gittin?" Tereddütle dudağını ısırdı. "O bahar neden taşraya gittin?"

Rhys şişeden uzun bir yudum aldı ve sonra nefesini dışarı verdi. Başını öne eğdi. Sonunda ona gerçeği söyleme zamanının geldiğini düşündü.

"Taşraya gitmedim," dedi sessizce.

"Ne?" Yüzünü aradı, başını salladı. "Neden bahsediyorsun sen? Yalan mı söyledin?"

"Mecburdum. O sırada nereye gittiğimi söyleme özgürlüğüm yoktu." Tekrar başını salladı. "Anlamıyorum."

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Fransa'ya gittim."

Julianna'nın nefesi kesildi. Dik oturdu ve neredeyse boşalmış olan şarap şişesini itti. "Fransa mı?" Yüzündeki ifadeden şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışır gibi ona baktı.

Rhys saçlarını yüzünden geriye doğru iterek, "Doğru," diye devam etti.

"Ne diye Fransa'ya gidiyorsun ki? Fransa'yla savaştayız." Hafifçe kıkırdadı. "Evet, farkındayım. Bu yüzden gittim."

"Napolyon'la savaşmak için Fransa'ya mı gittin?" diye nefes aldı, gözleri inanmamış gibi açılmıştı.

"Hayır, Fransa'ya Napolyon'u gözetlemeye gittim. Yani adamlarını, Napolyon'un kendisini değil," diye açıkladı Rhys.

"Sen casus musun?" Gözleri o kadar genişti ki Rhys beyazları gördü.

Başını iki yana salladı. "Tam olarak değil. Bir casus için iyilik yapıyordum.

İçişleri Bakanlığı'na yardım etmek de diyebilirsiniz."

"Oh," dedi bilerek. "Lord Bellingham'a yardım ediyordunuz."

Rhys sırtarak, "Tam olarak öyle demezdim... ama dememezlik de etmezdim," diye cevap verdi. "Birinin beklenmedik bir casusa ihtiyacı olduğunda, Worthington Dükü denen o sarhoş hödükten daha iyi kim olabilir?" Sesi ironi doluydu.

Uzandı ve onun dizine dokundu. "Sen sarhoş bir hödük müsün?"

"Hayır, ama eğer birinin sahte bir ünü varsa, bunu kendi yararına kullanabilir. Ya da duruma göre ülkesinin avantajına kullanabilir." Ona sırttı, şişeyi geri aldı ve son yudumu ona sunmadan önce bir yudum daha aldı.

Julianna şişeyi aldı ve ona baktı. "Ne zamandır yoktun?"

Derin bir nefes aldı. Ona tüm gerçeği söyleyebilirdi. "Fransa'da sadece altı hafta kaldım. Ama bu yüzden gitmeden önce sana evlenme teklif etmedim. Tehlikede olacağımı biliyordum ve geri dönmezsem benim için yas tutmak zorunda kalmanı istemedim."

Julianna birkaç dakika boyunca battaniyeye baktı, görünüşe göre düşüncelere dalmıştı. Ağzından çıkan ses yarı iç çekme, yarı ağlamaydı. "Bunun için çok geçti," dedi sonunda usulca. "Ama madem sadece altı haftalığına gitmiştin, neden geri dönmedin?" Başını tekrar kaldırdı. Kaşları çatılmıştı. "Yazmak için neden bu kadar bekledin?"

Belki şaraptan, belki boğucu öğleden sonranın etkisinden, belki de omzunda *yaşıyor* gibi görünen şeytandan, ama Rhys'in sonraki sözleri, "Sana göstereyim," oldu. Öne doğru eğildi, boyun bağını çözüp bir kenara attı, sonra da gömleğini iki eliyle boynundan tutup başının üzerine çekti.

Julianna nefesini sertçe içine çekti. Bakışları adamın çıplak göğsünde gezindi. Sertçe yutkundu.

Rhys omuzlarını dikleştirdi ve karnının alt kısmında, pantolonunun bel kısmı tarafından kısmen örtölmüş bir yara izini işaret etti.

"Burası," dedi. "Burası vurulduğum yer. İkinci kez."

"Hayır!" diye haykırdı. Gözlerini dikip baktı. "Bir gün ahırda gömleğini çıkardığında buna benzer bir şey gördüğümü sandım. Ama emin olamadım." Daha da yakına eğildi. "Tanrım," dedi sessizce, eliyle ağzını kapatarak. "Ne oldu?"

Rhys buruşuk gömleği sepete doğru fırlattı. "Paris'te bir akşam yemeğindeydim ve ihanete uğradım. Bizim saflarımızdan biri tarafından."

Onun yüzüne baktı, kendi yüzü de solgunlaşmıştı. "Kim?"

"Henüz kim olduğunu bilmiyoruz. Ama Bidassoa'da ordumuza ihanet eden adamla aynı kişi olduğundan şüpheleniyoruz."

Elini tekrar ağzına kapattı. "Hayır!"

"Korkarım bu doğru. Ve inanın bana, bunun sorumlusu olan piçi yakaladığımız anda, hayatının hiçbir değeri kalmayacak."

"Sen... neredeyse ölüyor muydun?" Yutkundu.

"Evet, ama şaşırtıcı bir şekilde bu silahtan ya da diğerinden değil." "Diğeri mi?" Ağzı geniş bir O harfi oluşturdu.

"Diğeri uyluğumu yırttı. Oldukça kanlıydı. Hâlâ hafif bir topallamam var."

"Fark etmedim," diye nefes aldı.

Rhys, "Yorgun olduğumda ya da uzun bir mesafe yürüdüğümde daha da kötüleşiyor," diye itiraf etti.

Julianna'nın gözleri yaşlarla doldu. "Eğer iki kurşun seni neredeyse öldürmediyse, ne öldürdü?"

Rhys onun yanından uzaklara baktı, zihni o korkunç geceye odaklanmıştı. "Önce kalçamdan, sonra karnımdan vurulduğumda balkonda duruyordum. İkinci kurşunun şiddetiyle korkuluklardan aşağı düştüm."

Julianna'nın her iki yanağından da yaşlar süzüldü. Başını sessizce salladı. "Neyse ki sadece ikinci kattaydım. Ama yeterince uzaktaydım. I sonrasını pek hatırlamıyorum. Bana iki ay boyunca bilincimin kapalı olduğunu söylediler." Başını salladı ve bakışlarını yeniden ona odakladı.

Battaniyeye baktı ve az önce ona söylediği inanılmaz şeylere anlam vermeye çalışıyormuş gibi başını salladı. Gözlerini kapattı. "Demek bu yüzden yazmadın," diye mırıldandı.

"Evet, ve sonunda uyandığımda..." Bu sefer zor yutkundu. Kelimeleri söylemek tahmin ettiğiinden çok daha zordu.

Gözlerini açtı ve ellerinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Ne oldu Rhys? Neden geri gelmedin?"

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Sonunda uyandığımda... kör olmuştum."

Julianna sessizce dizlerine sarıldı, ileri geri sallanırken gözyaşları yüzünden aşağı damlamaya devam etti.

"Bu doğru," diye devam etti Rhys, boğazında oluşan korku, suçluluk ve şüphe yumağını yutarak. "Kördüm ve kör bir adama bağlanmak zorunda hissetmeni istemedim."

Onun bakışlarıyla tekrar buluşmak için başını kaldırdı. "Seni fırlatıp atmazdım, bunu biliyor olmalısın."

"Evet, ama beni sever miydin? Beni ister miydin?" Kelimeler bir şekilde kuru boğazından geçmeyi başarmıştı.

"Evet, evet tabii ki." Gözyaşları şimdi yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Böyle söylüyorsun ama gerçekten *bilemezsin* Julianna."

Yüzünü aradı, ağlamaktan gözleri kızarmıştı. Bir elini göğsüne bastırdı. "Bana inanmıyor musun?"

"İstiyorum, Julianna. Gerçekten istiyorum." Hiç bu kadar ciddi olmamıştı. Gerçeklerden hiç bu kadar utanmamıştı.

Gözyaşları durdu. Gözyaşlarının yerini hemen öfke aldı. Çenesini sıkı. "Bana güvenmemen için sana hiçbir sebep vermedim. Neden bana o mektubu gönderdin?"

korkunç mektup?"

"I..." Sesi titriyordu. "Sanki başka seçeneğim yokmuş gibi hissettim. Bütün bir adamla evlenmekte özgür olmanı istedim."

Julianna sendeleyerek ayağa kalktı. "Bu itirafla kendimi o iğrenç mektuptan daha çok ihanete uğramış hissediyorum. Neden, Rhys? *Neden* bana güvenemiyorsun?"

O da ayağa kalktı ve kadının ellerini kendi elleriyle kavrayıp yüzüne baktı. "Güvenmenin benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Keşke öyle olmasaydım ama öyleyim."

"Neden? Bana nedenini söyle, lanet olası!" Bir bileğini adamın elinden kurtardı.

Diğer bileğini bıraktı ve nefesini dışarı vererek baş ağrısının oluşmaya başladığı alnını ovuşturdu. "Babam bana hep sadece unvanım için isteneceğimi söylerdi. Ben... Julianna, seninle tanıştığımda, sanki beni ben olduğum için sevebilecek biriyle tanışmışım gibi hissettim."

Alnı buruştu. Onun yüzünü aradı. "Ve kör olduktan sonra bunun doğru olmadığına mı karar verdin? Hâlâ anlamıyorum. *Neden?*"

"Gerçek şu ki..." Gözlerini kaçırdı. Söyleyeceği her kelime için kendinden nefret ediyordu. "Sanırım gerçeği öğrenemeyecek kadar korkaktım. Beni reddetseydin buna dayanamazdım."

Derin bir nefes aldı, gözlerini kısa bir süre için tekrar kapattı ve başını salladı. Sonra başını salladı. "Yani bana bir şans bile vermedin."

Başını salladı.

Yeni gözyaşlarını silen Julianna kendini tekrar battaniyenin üzerine bıraktı. Derin bir nefes aldı. "Görüşünü ne zaman geri kazandın?" diye sordu sessizce.

Rhys tekrar onun yanındaki koltuğuna oturdu. "Geçtiğimiz Nisan ayına kadar değil, sen nişanlandıktan sonra."

"Demek bu yüzden bana mektup yazmaya karar verdin ve tanışıklığımız hakkında fazla düşünmediğimi umduğunu söyledin."

Başını salladı. "O zamana kadar sana ne söyleyeceğime karar vermemiştim. Uşağıma yazdırdım."

"Bu el yazısını açıklıyor," dedi esprisiz bir kahkahayla. "Kötü bir iş mi çıkarmış?"

"Sen öyle görünmüyordun," dedi başını yavaşça sallayarak.

Elini yumruk yapıp battaniyeye bastırdı. "O mektubu yazdırmaktan nefret ettim. Ama kör bir adama değer verdiğini düşünmeye devam etmene izin veremezdim."

Onun yüzünü inceledi. "Kör bir adama baktım Rhys. Anlamıyor musun?"

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Kızmanı, hatta benden nefret etmeni bekliyordum ama uşağım geçen bahar bana gazeteyi okuduğunda, benimle başarısız olduğun için gözünü Murdock'a diktiğinden bahseden köşe yazısını okuduğunda, sadece unvanımı önemseddiğine ikna oldum."

"Yanıldın Rhys. O anlamsız kâğıt da öyle." Sözleri öfkeliydi, ama altta yatan bir teslimiyet tonu da vardı. Ve belki de üzüntü.

Bu onu çok üzdü. Onun bakışlarıyla tekrar karşılaştı. "Bunu artık biliyorum Julianna, ama olan oldu. Ne olursa olsun, yine de gerçekten üzgünüm."

Julianna bir elini kaldırdı ve çıplak omzuna dokunmak için uzandı. "Rhys? Aramızdaki şeyler çok farklı olabilirdi, keşke-" Durdu ve başını salladı. "Keşke..."

Öne doğru eğildi ve alnını onunkine bastırdı. "Sakın söyleme, Julianna."

"Bunu söylemeliyim."

Onu nazıkçe öptü, gözlerini kapattı, söylemek üzere olduğu sözlerin kalbini parçalayacağını biliyordu.

"Keşke," diye başını salladı, "her şey farklı olsaydı. Keşke... bilseydim."

Derin ve sakın bir nefes aldı. Bilmek istediği şeyi ona sormak için daha iyi bir zaman olamazdı. "Şimdi sana söylediğime göre, sen de *bana*

bir şey, Julianna. Gerçeğe ihtiyacım var."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve başını salladı. "Elbette. Her şeyi yaparım."

Suçluluk duygusu içini parçalıyordu. Aylardır sık sık Bell'in ona Fransa'ya gitme şansı vererek Julianna'nın planlarından kurtardığını söylemişti. Bu düşünce Rhys'i o kadar uzun süre rahatsız etmişti ki, sonunda gerçeği öğrenmesi gerekiyordu. Derin bir nefes aldı. "İki yıl önce çalışma odamdaki o gece, beni evliliğe ikna etmek için baştan çıkarmaya mı çalışıyordun?"

Elleri adamın yüzünden uzaklaştı ve geri çekildi. Yüzündeki öfkeyle karışık kızgınlık ifadesi ona büyük bir hata yaptığını söylüyordu. Gözleri alev alev yanıyordu. Göğsü inip kalktı, yanakları kızardı ve sonunda tükürdü: "Seni aptal, seni aptal. Gerçekten bunu yapacağıma inanıyor musun? Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

Julianna kendini tekrar ayağa kaldırdı ve başını salladı, bakışlarında acıma ve iğrenme karışımıyla ona baktı. Elleri iki yanında yumruk şeklinde sıkılmıştı. "Bana hâlâ güvenmiyorsun. Bunca zaman sonra, hatta burada birlikte geçirdiğimiz zamana rağmen, hâlâ seni sadece unvanın ve servetin için istediğime inanıyorsun."

"Julianna, ben-"

"Bırak konuşayım!" diye talep etti. "Gerçek şu ki, yoksul olduğunu biliyorum ve bir an durup aklını kullanırsan, o gece seni baştan çıkarmaya çalışmamın hiçbir anlamı olmadığını fark edersin. Eğer seni evliliğe ikna etmeye çalışıyor olsaydım, aileme gerçekten ne kadar ileri gittiğimizi kolayca anlatabilirdim ve babam o anda doğru şeyi yapmanı talep ederdi. Eğer dediğiniz gibi her ne pahasına olursa olsun evlenme teklifinizin peşinde olsaydım, bunu neden yapmadım?"

"Julianna," diye bağırdı, "lütfen."

Hâlâ öfkeyle parlayan gözlerindeki yaşları sildi. "Nedenini söyleyeyim, çünkü gerçekten aşık olduğumuzu ve beni *istediğin* için, beni *sevdiğin* için bana evlenme teklif edeceğini düşünmüştüm. İşte bu yüzden, seni tam bir at kıcı!"

Ve böylece battaniyeyi tepip söğüdün yanından geçerek çitin etrafından dolaştı ve Rhys her zaman ne kadar yanılmış olduğunu anladı.

CHAPTER TWENTY-THREE

TErtesi akşam Lord Clayton'ın büyük yemek salonundaki yemekte Julianna, o öğleden sonra gelen Lord Murdock'ın yanına oturdu. Yemekte en az iki yeni konuk daha vardı.

O akşamki masada. Baron Winfield, Frances Wharton'ın babası ve Sör Reginald'ın daveti üzerine gelen Prens Regent'in kendisi.

Söylentiye göre Sör Reginald o akşam Bayan Wharton'la nişanlandığını açıklayacaktı. Julianna zavallı Bayan Wharton'a bakıp duruyordu. Genç bayan kesinlikle perişan görünüyordu. Bayan Wharton, herkesin hakkında konuştuğu ama yine de kimsenin uşak kılığında masaya hizmet ettiğini fark etmediği Kendall Kontu ile bakışıp duruyordu. Bunu izlemek yemeğin açık ara en ilginç kısmıydı.

Bu arada Julianna dün Rhys ile gölde geçirdiği öğleden sonrayı düşünmeden edemiyordu. Dün gece bütün gece bunu düşünmüş, hatta bu yüzden yemeğe gitmemek için yalvarmıştı. Bugün de bütün gün bunu düşünmüştü. Mary onunla konuşmaya çalışmıştı ama Julianna konuşmaya hazır değildi.

Tüm bu tartışmayı unutmak istedi. Onu unutmak istedi. Onun hâlâ ahırda olduğunu ve sağdıç gibi davrandığını unutmak istiyordu. Tanrım, her şeyi nasıl da unutmak istiyordu. Ama ne zaman Lord Murdock'ın yakında yapacağı ziyaret gibi başka bir şey düşünmeye çalışsa, kendini

Rhys'in düşüncelerine geri çekildi. Neredeyse ölüyordu. Kör olmuştu. İkisi de düşünölemeyecek kadar korkunç şeylerdi.

Ona yalan söyledi.

Sadık olup onu bekledikten sonra. Ama *ona* güvenmiyordu.

Atları bu kadar çok sevmesine şaşmamalı, atların arka bacaklarına benziyordu. "Julianna," diye fısıldadı annesi Lord Clayton'ın yanında. yemek masası. "Gölümsemiyorsun."

Julianna başını salladı ve yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. Bu akşam Lord Murdock'ın söylediklerine konsantre olmaya çalışmıştı ama ona doğru her eğildiğinde, söğüt ağacının altındaki battaniyeye uzanmış, gömleği çıkarılmış Rhys'in anısı zihninde canlanıyordu.

Mary'nin sözleri aklından çıkmıyordu. Julianna o geceden beri bu düşünceyi bir kenara itmişti. "Bence sevmediğin biriyle evlenmemelisin," demişti kız kardeşi. Ama aşkın onların dünyasıyla ne ilgisi vardı? Hayır. Julianna'nın her zaman yapması gerekeni yapması, geleceğine odaklanması gerekiyordu. Ve geleceğinin Lord Murdock'la olan evliliğinde yattığı açıktı.

Markize baktı ve ona belli belirsiz bir gülümseme daha verdi. Gerçek şu ki, Murdock'la bu akşam gülümsemekten başka bir şey yapmamışlardı ve bu gülümsemeler yanaklarını ağrıtmaya başlamıştı. Akşam yemeğinden sonra, geleceklerini konuşmak için onunla özel olarak konuşmaya karar vermişti bile. Adamın ev partisine ona haber vermeden gelmeye karar vermiş olması hâlâ hoşuna gitmiyordu. Ve eğer düğün tarihini öne alma söylentisi doğruysa, ona söyleyecek birkaç sözü olacaktı.

Yemek bitmek bilmeyecekmiş gibi görünüyordu. Murdock'la yapabildikleri tek konuşma, Londra'dan yaptığı yolculukla ilgili birkaç hoş sohbet ve yemeğin kendisiyle ilgili çeşitli yorumlardan ibaretti. Her zaman bu kadar sıkıcı mıydı? Daha önce fark etmemişti. Ama şimdi düşününce, fark etmemişti.

onun yanında o kadar çok zaman geçirmişti. Balolarda dans etmişler, ona punç getirmiş, babasının kasaba evinde ve Murdock'ın kasaba evinde birer öğün yemek yemişler, sonra ona evlenme teklif etmiş, o da evet demiş ve o zamandan beri birbirlerini pek görmemişlerdi.

Sör Reginald duyuru yapmak için ayağa kalktığında Julianna sadece monotonluğu bozduğu için sevinmişti. Ama Lord Kendall büfeye tırmanıp pudralı peruğunu yırtarak kendini Frances Wharton'a ilan ettiğinde tüm yemek odası ayağa kalktı. Birkaç dakika içinde Lord Kendall ve Sör Reginald tartışmaya başladılar ve Bayan Wharton odadan kaçtı.

Julianna Murdock'a döndü. "Görünüşe göre akşam yemeği beklenmedik bir şekilde sona erdi. Özel olarak konuşabilmemiz için misafir odalarından birine gitmek ister misiniz?"

Murdock başını salladı, ayağa kalktı ve sandalyesini geri çekmesine yardım etti. Kargaşanın ortasında kaçmayı başardılar. Julianna gözden kaçacaklarından şüpheliydi. Annesine ve Mary'ye planlarını fısıldamak için eğildi, böylece endişelenmeyeceklerdi.

Yemek odasının dışına çıktıklarında Murdock koridorda ilerledi ve evin ön tarafına yakın bir dizi misafir odasına gelene kadar bir köşeyi döndü. Önlerine çıkan ilk kapıyı seçtiler. Boş oda koyu mavi ve altın tonlarıyla kaplıydı.

Julianna ayakta kaldı. Murdock ona bir içki ikram etti, ama o reddetti.

"*Bu* da bir şeydir," dedi Murdock. Pencereye gitmişti ve malikânenin karanlık ön yoluna bakıyordu. "Sence Kendall neden uşak gibi davranıyordu?"

Julianna Murdock'un profiline baktı. Koyu sarı saçları ve kahverengi gözleriyle yakışıklı olduğu kesindi. Fit ve uzun boyluydu ve güzel dişleri vardı. Ama hiçbir zaman bir şeye sessizce gülüyor gibi görünmüyordu.

Worthington öyleydi. Aslında Murdock her şeyi biraz fazla ciddiye alıyor gibiydi.

Kendi kendine onu gerçekten tanımadığını hatırlattı. Belki onunla daha fazla konuşursa, neyi komik bulduğunu öğrenebilirdi.

"Lord Kendall'ın Bayan Wharton'ın nişan duyurusunu yarıda kesmesi son derece romantik görünüyor," diye teklif etti.

"Romantik mi?" Murdock alay etti. "Tam bir utanç kaynağıydı. Zavallı genç kadın bu aşağılanmayı yıllarca unutamayacak."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Julianna kaşları çatılmış bir halde cevap verdi. "Bir beyefendinin benimle evlenmeyi bu kadar çok istemesi ve bunu ilan etmek için bir büfenin üzerine çıkmaya razı olması hoşuma gider diye düşünüyordum."

Murdock'ın burnu tiksintiyle kırıştı. "Bana sorarsanız hem kendini hem de Bayan Wharton'ı aptal yerine koydu."

"Benim için kendini bir büfenin üzerinde ilan etmez misin?" Julianna sordu, sesi şakacıydı, yüzünde bir gülümseme vardı.

"Saçmalama," diye karşılık verdi Murdock, dudağı kaşlarını çatarak. "Sana bu şekilde saygısızlık etmem." Ceketini çekiştirdi ve eliyle önünü düzeltti.

Julianna'nın yüzü düştü. Espri anlayışı buraya kadarmış.

"Anlat bana," dedi sonra. Onun yanında durmak için pencereye doğru yürüdü. "Neyi komik buluyorsun?"

"Mizahi mi?" Kaşları kalktı. Soru karşısında şaşırmış gibiydi. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani... ne tür bir şey seni güldürür?" diye sordu, onu umutla izleyerek.

Kaşlarını çattı ve birkaç dakika düşündükten sonra başını kaldırıp, "Ah, şimdi aklıma bir şey geldi. Bir keresinde okulda okçuluk turnuvasındayken bir adım geri atmış ve oklardan birinin üzerine basmıştım."

"Evet?" Julianna, işin komik kısmını merakla bekleyerek sordu. "Sonra ne oldu?"

Murdock'ın kaşları daha da çatıldı. "İşte buydu. O şeyi ikiye böldüm. Beş dakika boyunca gülmüş olmalıyım. Yani nasıl bir sersem *ihtiyacı* olan bir oka *basar* ki? Beceriksizim, öyle değil mi?"

Julianna burnunu kırıştırdı ve başını salladı. Pekâlâ, belki Lord Murdock pek esprili biri değildi ama başka özellikleri de olmalıydı.

"Atları seviyorsun, değil mi?" diye sordu sonra.

Murdock omuz silkti. "Sanırım sizi bir yerden diğerine götürüyorlar. Gerekli kötülükler."

"Kötülükler mi?" diye tekrarladı kaşlarını çatarak.

"Pek güzel koktuklarını söyleyemem, ayrıca barındırmak, beslemek ve bakmak için bir *servete* mal oluyorlar."

Ona dikkatle baktı. "Ata binmeyi sevmiyor musun?"

"Oh, yeterince hoş." Konuyu kapatır gibi elini havada salladı.

"Godolphin Arap atları hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu.

"Atlar mı?" Bu kez kaşlarını çatı.

"Evet, ünlü atlar," diye sordu.

"Neden onlar hakkında bir şey bilmek isteyeyim ki?" Adam başını salladı, sorduğu için kıza biraz kızgın görünüyordu. "*Cambridge*'de size böyle şeyler öğretmiyorlar." Açıklanamayan bir nedenden ötürü *buna* kahkahalarla güldü.

Julianna nefesini dışarı verdi. İçinden bir ses, bu yolda devam ederse kendini daha fazla hayal kırıklığına uğramış bulacağını söylüyordu. Onu buraya tartışmak için çağırdığı konuyu da gündeme getirebilirdi.

Ellerini dikkatlice birleştirdi ve derin bir nefes aldı. "Babamdan düğün tarihimizi öne almasını istediğin doğru mu?"

Murdock ona göz kırptı. "Bunu sana kim söyledi?"

"Uh... Lord Clayton aracılığıyla duydum." İşte, bu biraz doğrudu.

"Anlıyorum. Clayton'ın bir şeyleri tekrarlama alışkanlığı olduğunu fark etmemiştim.

özel mektuplar." Murdock yine kızgın görünüyordu.

"Buraya geleceğini ben de bilmiyordum," diye cevap verdi, ne yaptığını itiraf etmek yerine, bunu öğrenmesi için Lord Clayton'ı suçlaması biraz canını sıkmişti.

"Sana sürpriz yapmak istedim canım," dedi ama *canım* kelimesi kulağa düz ve duygusuz geliyordu. Bu onu rahatsız etti.

Gülümsemeye çalıştı ama yanaklarındaki kaslar işbirliği yapmadı. "Beni Londra'da görmek için neden bekleyemediğini anlamıyorum."

İki kaşını da kaldırdı. "Beni görmek istemiyor musun?" Ses tonu incinmiş gibiydi.

"Ben öyle bir şey demedim." Çok şükür. Bu konuşma daha da kötüye gidiyordu. Konuya geri dönmesi gerekiyordu. "Ben sadece neden *bana* sormadan düğünü öne almayı tercih ettiğini merak ettim."

Kahkaha çığlıkları pencere camında yankılandı. "İznine ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim."

Julianna'nın kaşları havaya kalktı. "Pardon?" Bunu gerçekten söylememişti, değil mi? Ailesinde anne ve babası birbirlerinin rollerinin farkındaydı ama babası hiçbir şeyi önce annesine danışmadan yapmazdı. Julianna'ya göre bu bir saygı göstergesiydi ve ailesinin de bu konuda aynı şekilde düşündüğünü biliyordu.

Julianna dişlerini gıcırdatmamak için elinden geleni yaparak, "Bu hoş bir nezaket olurdu," diye devam etti. "Düğün planlarımızda hiç söz hakkım olmayacak mı? Ayrıca, babam bunu annemle görüşecek, o da benimle görüşecek."

Murdock ceketini tekrar çekiştirerek, "*Bu* oldukça sıra dışı," diye cevap verdi.

Ses tonu buyurgan bir hal almıştı. Julianna gözlerini kırptırdı. "Neymiş o?"

"Bir *dük karısından* izin istiyor," diye cevap verdi Murdock.

Julianna apraz onu kollar üzerinde onu Göğüs. "O değil sor izin için. Onun *fikrini* soruyor. Bunda yanlış bir Şey görmüyorum."

"Sanırım bunu tarif etmenin bir yolu da bu." Murdock'ın tonu deėiŐmiŐti Buzlu.

Julianna kollarını kavuŐturmanın yanı sıra terliklerine vurmaya başladı. halıyı. "Düğün tarihindeki herhangi bir deėiŐiklikten haberdar edilmek isterim. İlkbahar için planlamıŐtık ve bence en iyisi orada kalması."

Düğün tarihinin ne alındığını her düşündüğünde gėėnde hissettiği yaklaşan kıyamet duygusunu dile getirmek istemiyordu. Gerçek Şu ki, düğünün bu kadar uzak bir gelecekte gerçekleŐecek gibi görünmesi, Şimdiye kadar bu konuda kendini iyi hissetmesinin nedeniydi. Birkaç hafta gibi kısa bir süre içinde gerçekleŐeceėini düşündüğü anda kalbi çarpmaya başladı ve sanki nefes alamıyormuş gibi hissetti.

Murdock'ın kaşları yeniden çatıldı. "Göreceğiz." Uzanıp omzunu okşadı ve ona kayıtsız bir gülümseme verdi.

Julianna'nın damarlarında öfke dolaştı. Belli ki onu yatıştırmaya çalışıyordu. Böyle bir evlilik mi yaŐayacaklardı? Adamın onu okŐayıp sahte bir gülümseme verdiği ve kadının hiçbir konuda söz sahibi olmadığı bir evlilik mi?

Julianna onun sahte tatlı gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık vererek, "Evet," diye cevap verdi. "Göreceğiz."

CHAPTER TWENTY-FOUR

Y Julianna o gece yine uyuyamadı. Dönüp duruyor, Lord Murdock'la yaptığı tüm konuşmayı kafasında tekrarlıyordu. Onun kim olduğunu bile bilmiyordu. O kadar çok Annesinin, kaderini gerçekleştirmesini ve *tondaki* bir sonraki en uygun adamla nişanlanmasını sağlama tavsiyesine kendini kaptırdığı için, onunla evlenmek *isteyip istemediğini* düşünmeyi bile bırakmamıştı.

Rhys'le her şey çok kolay olmuştu. Kendi seçtiği herhangi bir erkekle de kolay olacağını düşünmüştü. Ne de olsa Murdock tüm ölçülere uyuyordu. Uzun boylu, yakışıklı, iyi eğitilmiş, varlıklı, iyi bir aileden geliyordu ve iyi bir unvana sahipti. Hatta her iki ebeveyni tarafından da onaylanmıştı ki Worthington Dükü için böyle bir şeyi asla söyleyemezdi.

Ama her nasılsa, bunların evliliğinin ille de hoş bir evlilik olacağı anlamına gelmediğini yeni yeni fark ediyordu. Rhys ile geçirdiği zaman çok farklıydı. At binmeye gitmişler, konuşmuşlar, bir şeyler hakkında gülmüşler ve hatta çalışma odasında öpüşmüşlerdi (ve daha fazlası). O da tüm ölçüleri yerine getirmişti (babamın genel onaylamaması dışında).

Ama Rhys'i bu kadar çok sevmesinin nedeni bunlar değildi. Aslında zeki, komik ve iyi bir arkadaşı. O

Murdock'ın sadece komik ya da iyi bir arkadaş olmadığından değil, otoriter ve kibirli olma belirtileri gösterdiğinden de korkmaya başlamıştı. Rhys de kibirliydi elbette ama çekici bir şekilde. Daha önce salonda Lord Murdock'a yaptığı gibi onu boğmak isteyeceği bir şekilde değil.

Uzaklaşmaya ve düşünmeye ihtiyacı vardı. Bu evde bir gün daha kalıp mükemmel bir sosyete kızı gibi davranamazdı. Özellikle de Lord Murdock onu takip edip gülümserken. Şu anda rol yapmaya hiç niyeti yoktu. Gitmek zorundaydı.

Bir binek istemek için ahıra doğru yürüdüğünde şafak ufuktan yeni sökmüştü. Rhys ortalıkta görünmüyordu ve bunun için bir kez olsun minnettardı. Bugün nereye gittiğini kimsenin bilmesini istemiyordu. Mahremiyet ve her şeyi kesintiye uğramadan düşünme şansı istiyordu.

Alabaster'ı istedi. Bu küheylan, malikâne boyunca hızlı ve uzaklara gitmek için mükemmel bir at olacaktı. Onu kibarlıklardan, hoşluklardan ve bıktığı tüm sahte basmakalıp sözlerden uzaklaştıracaktı.

Sağdıç Henry, Alabaster'ı yanına getirdiğinde, "Refakatçi istemediğinize emin misiniz leydim? Bana öyle geliyor ki Lord Clayton ve Bay Hereford sizi yalnız bırakmamdan hoşlanmayacaklar."

"Eminim, Henry. Ve eğer biri beni aramaya gelirse, lütfen onlara yalnız kalmak için ısrar ettiğimi söyle. Öğleden sonra geç saatlerde döneceğim."

Henry başını salladı ama gözleri şüpheyle doluydu. "Onlara söyleyeceğim leydim. Ama daha kısa bir yolculuk yapmak isteyebilirsiniz. Havada yağmur kokusu var. Eğer bir fırtına çıkarsa, ona yakalanmak istemezsiniz."

"Bırak da bu konuda ben endişeleneyim, Henry. Yardımın için teşekkür ederim." Ona bir bozuk para attı, atı döndürdü ve dörtnala koşmaya başladı.

CHAPTER TWENTY-FIVE

LO sabah Rhys ahırın ön tarafındaki bir kargaşa dikkatini çektiğinde bir ahır temizliyordu. Bir kadının sesi yükselmişti ve küçük bir grup seyis toplanmıştı.

onun etrafında. Sanki onu sakinleştirmeye çalışıyorlarmış gibi geliyordu.

Rhys önce gelenin Julianna olup olmadığını merak etti. Son zamanlarda ahıra en sık gelen kadın ziyaretçi o gibi görünüyordu. Ama dinledikçe, konuşanın daha yaşlı bir kadın olduğunu fark etti. Sesi de tanıdı ama tam olarak çıkaramıyordu.

Rhys fırçasını bırakıp tezgâhtan çıktı ve giderken ellerinin tozunu aldı. Köşeyi döndüğünde, tam da tahmin ettiği gibi bir manzarayla karşılaştı. Sağdıçlardan üçü ve Bay Hereford neredeyse histerik bir kadının etrafında toplanmışlardı.

Henry, "Merak etmeyin leydim," diyordu. "Her an dönebileceğinden eminim."

Konuştukları kadın diğerlerinden oldukça kısaydı ve Rhys kadının... Montlake Düşesi olduğunu görmeden önce adamların çemberinin değişmesini beklemek zorunda kaldı. Julianna'nın annesi.

Rhys, düşesin kendisini görmediğinden emin olurken dinlemeye devam etmek için hızla en yakındaki boş tezgâha eğildi. Beyaz bir gömlek ve düz kumaş pantolon giymiş olmasına rağmen onu tanıyabilirdi.

"Nereye gitti?" Leydi Montlake neredeyse bağıırıyordu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Henry. "Sadece bir binek istedi. Yalnız gitmek için ısrar etti."

"Ve sen de ona izin verdin, seni aptal?" Leydi Montlake'in sesi ağlamak üzereymiş gibi çıkıyordu.

Rhys gözlerini sahneye dikti. İki olasılık vardı. Ya Leydi Mary gelmiş ve Whisper'ı padokta bir tırısı çıkarmak istemişti ve at ondan kaçmıştı (ki bu pek olası görünmüyordu) ya da...

"Ona Alabaster'ı getirdim ve hemen havalandı," diye devam etti Henry.

Ya da Leydi Julianna ata binmek için gelip gitmişti ve şimdi annesi endişeliydi çünkü kötü görünen bir fırtına yaklaşıyordu. Gökyüzü siyaha yakın koyu grinin uğursuz bir tonuna dönüşmüştü ve rüzgâr otlaktaki bazı küçük masaları devirecek kadar şiddetlenmişti.

Henry'nin son sözlerine bakılırsa Rhys ikincisinin gerçekleştiğini biliyordu.

"Onu aramak için bir ekip göndereceğiz," diyordu Bay Hereford. Sağdıçlara ve seyislere ata binmeleri için bağıırarak emir vermeye başladı.

Rhys daha fazlasını duymak için beklemedi. Ahırdaki en hızlı ikinci bineği aramaya başlamıştı bile. Clayton'ın ikinci Arap atı, Midnight.

Sonunda Leydi Montlake'i sakinleşmeye ve kızını aramalarına izin vermeye ikna ettiklerinde atı eyerlemiş ve ahırın arka kapısından dışarı uçuyordu.

CHAPTER TWENTY-SIX

S gölette değildi, gölde değildi, otlığın yanındaki yamaçta bile değildi ve adam onu bulmak için ahırların ve ambarların her tarafını aramıştı bile. Hayır, Julianna bir yerlere gitmişti.

Alabaster ve fırtına kopmadan önce onu bulması gerekiyordu.

İçgüdüleriyle hareket ederek gölden döndü ve bineğini arazinin uzak ucuna doğru mahmuzladı, tam o sırada iri yağmur damlaları şapkasına ve omuzlarına sıçramaya başlamıştı. Onu hemen bulmalıydı.

Rhys ormanın kenarındaki ağaçların arasından geçip Midnight'ı kısa bir süre için durdurduğunda yağmur dalga dalga onu vurmaya başlamıştı. Kara gökyüzü açılmış ve tufan başlamıştı.

Yağmur bulutunun arasından av bekçisinin kulübesinin dış hatlarını zar zor görebiliyordu. Ön kapıyı seçebilecek kadar yaklaştığında, kulübenin yanındaki küçük ahırın kapısının da hafif aralık olduğunu gördü.

Midnight'ı ahıra kadar sürdü, aşağı atladı ve kapıyı açtı. Atı hızla içeri götürdü. Kuşluk vakti olmasına rağmen ahır neredeyse karanlıktı. Tek ışığı şimşek çakışlarıydı.

Rhys bastırduğu nefesini dışarı attı. Orada, sadece iki küçük ahırdan birinde, eyeri ve battaniyesi çıkarılmış, taze saman çiğnemekle meşgul Alabaster duruyordu.

Rhys, Midnight'ı çabucak bitişikteki ahıra yerleştirdi, tack'lerini çıkardı ve ona bir de yemek verdi.

Sonra Rhys kendini rüzgâra karşı destekleyerek tekrar doğaya meydan okudu. Ahırın kapısını kapattıktan sonra kaygan çimenlerin üzerinden koşarak kulübenin verandasına gitti. Yumruğuyla kapıya vurdu ama kapıyı açıp içeri dalmadan önce bir cevap beklemedi.

Julianna kafasını çevirip ona baktı. Yerde, güröl güröl yanan şöminenin önünde bir battaniye yığınının içinde oturuyordu. Odadaki tek ışık şömine ve etrafta yanıp sönen rastgele birkaç mumdu.

"Rhys?" Yüzü şaşkınlıkla doluydu. "Burada ne işin var?" Kükreyen rüzgârın ve yağmurun sesini duyabilmek için sesini yükseltmek zorunda kaldı.

"Seni arıyorum. Annen çok endişelendi," diye bağırdı.

"Sırılsıklam olmuşsun." Kadın onu bir aşağı bir yukarı süzdü.

Rhys kendine baktı. Gömleği göğsüne yapışmıştı ve pantolonu her zamankinden daha az hayal gücü bırakıyordu. Su dolu şapkasını attı. Sonra ayaklarını kapının önündeki halıya vurdu ve yakındaki bir tabureye oturarak sıırılsıklam olmuş botlarını çıkardı.

Julianna battaniye yığınının tırmanarak kalktı ve hemen ana odaya bitişik olan küçük yatak odasına gitti. Onun gardırobu karıştırdığını görebiliyordu, sonra elinde av bekçisine ait olduğuna şüphe olmayan kuru beyaz bir gömlekle döndü.

"İşte, al bunu," diye emrederek gömleği ona fırlattı. Sonra battaniye yığınının döndü ve yığının bir kürk çıkardı.

Rhys gömleği bir eliyle yakaladı. Botlarını çıkarmayı bitirmiş ve ıslak gömleğini hızla başına geçirmişti ki Julianna ona kürkü uzattı, o da kuru gömleği başına geçirmeden önce elinden geldiğince kurulamak için kullandı.

Gömlek onunkinden biraz daha küçüktü ama kuru ve temizdi ve şu anda önemli olan tek şey buydu.

Rhys kürkü beline doladı ve Julianna ona battaniye yığınının üzerinde bir yer gösterdi. "Çay ister misin? Biraz yaptım," diye teklif etti.

Başını salladı. Şimdi onu bulduğuna göre, ona ne söyleyeceğinden tam olarak emin değildi. Mevcut hava koşulları göz önüne alındığında, ahırlara tekrar gitmeleri çok zordu.

Birkaç dakika sonra, elinde dumanı tüten bir kupayla küçük mutfaktan döndü. Ona uzattı ve o da minnetle aldı. Kadın onun yanına oturdu ve adam çayı yudumlarken ikisi de birkaç dakika boyunca sessiz kaldı.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu sonunda. Dışarıda rüzgâr ve yağmur hâlâ uğulduyordu ama şimdi birbirlerine daha yakın oldukları için onu daha iyi duyabiliyordu.

"Tahmin etmiştim."

Başıyla onayladı. "Alabaster ahırda güvende mi?" "Evet, o iyi. Şu anda Midnight'ın yanında."

"İkisi de mükemmel atlar," diye yanıtladı Julianna. "Alabaster fırtınada yaralanmış olsaydı kendimi asla affetmezdim. Bugün nereye gittiğimden tam olarak emin değildim. Burayı hatırlayana kadar bir süre at sürmüştüm. Fırtına kopmadan önce buraya ulaşmayı başardım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Alabaster Clayton için oldukça özel biri ve sadece soyundan dolayı değil. Clayton evliliğini ona borçlu. Eğer o at olmasaydı Clayton hâlâ bekâr olabilirdi," dedi Rhys alaycı bir kıkırdamayla.

Julianna ateşe baktı ve başını salladı. "Evet, Leydi Clayton bana hikâyeyi anlattı. Oldukça ilginç bir hikâye."

Rhys kupasından bir yudum daha alarak, "Bacaklarından zincirlenmek için oldukça iyi bir yol," diye cevap verdi.

Julianna'nın yüzündeki gülümseme soldu. "Annemi korkutmak istememiştim.

Sadece kaçmak zorundaydım."

"Neyden uzakta?" Rhys gözlerini ona dikerek sordu.

Julianna başını salladı ve kucağında kenetlediği ellerine baktı.

"Hayatımdan uzakta."

Fincanı şöminenin önüne koydu. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Bir an durakladı. "Ve her şey." Yüksek sesle iç geçirdi.

Rhys yavaşça başını salladı. "Seni son gördüğümde bana at kıcı dediğini hatırlıyorum ama konuşmak istersen dinlemeye hazırım."

Julianna bir an için bu teklifi düşünür gibi oldu. Tek parmağıyla alnını ovuşturdu. "Ben sadece... her şeyin daha kolay olacağını düşünmüştüm, anlıyor musun?"

"Hangisi daha kolay olurdu?" diye sordu, kızın yüzünü inceleyerek. Kadın omuz silkti. "Aşık olmak. Evlenmek."

Rhys onun yüzünü incelemeye devam etti. "Aşk mı? Murdock'a aşık mısın?" Neden onun cevabını beklerken kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissediyordu?

"Olmak istiyorum," diye itiraf etti, bakışlarını başka yöne çevirerek. "Ama değilim. Ve dün gece bana öyle şeyler söyledi ki onu asla sevmeyeceğimi düşünmeye başladım."

Rhys onun sözlerinden duyduğu rahatlamanın yanı sıra içinde yükselen korumacılık duygusuna da engel olamadı. "Ne gibi?"

"Sanki düğünü öne almasının beni ilgilendirmediğini düşünüyordu."

Rhys başını eğdi. "Pek de çekici biri değil."

"Ve babamın bazı konularda annemin fikrini sormasını tuhaf bulduğunu söyledi."

Rhys yüzünü
buruşturdu. "Oof."

Başını salladı.

Rhys derin bir nefes aldı. Yağmur camlara sıçradı ve rüzgâr uğuldadı. "Ne olursa olsun, Julianna, senin istediğin gibi bir adam olmadığım için üzgünüm."

bana ihtiyacı vardı."

Onun bakışlarına karşılık verdi ve çenesini kaldırdı. Kirpiklerinde gözyaşları parıldıyordu. "Bana yaralarınla ilgili gerçeği söylemediğin için üzgün müsün?"

Bunu düşünmek için bütün gecesi vardı. Uyku dün gece de günlerdir olduğu gibi gelmeye yaklaşmamıştı. "Evet, sana söylemediğim için özür dilerim. Gururum diyelim, beni daha fazla istemeyeceğini düşündüm."

"Yanılmışsın. Sana karşı bir şeyler hissediyordum ve sen gittiğinde... sanki beni terk etmişsin gibi hissettim."

Ona doğru uzanmaya başladı ve sonra kendini durdurarak elinin battaniye yığınının içine düşmesine izin verdi. "Tüm bunların sana nasıl hissettirmiş olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Şimdi anlıyorum," diye cevap verdi. "İki ay boyunca farkında bile değildin ve sonra kör oldun. Böyle bir zamanda beni düşünmüş olmanı beklemek benim bencilliğim."

"Ama yapmalıydım, Julianna. Bunu şimdi anlıyorum. Uyandığım anda sana olanları bildirmek için yazmalıydım. Asil davrandığımı sanıyordum. Özverili olduğumu sanıyordum. Şimdi anlıyorum ki sadece eşeklik etmişim." Ona alaycı bir gülümseme verdi.

Çenesini göğsüne indirdi ve nefesini dışarı verdi. "Sanırım geçmişten pişmanlık duymanın bir anlamı yok. Dediğin gibi, olan oldu."

Yavaşça başını salladı. Onunla tartışamazdı. Söyleyecek bir şey kalmamıştı.

"Her şeyin farklı olmasını istesek bile," diye devam etti Julianna. "Babamın ağlayarak gitmeme izin vermesine imkân yok."

Rhys boğazına düğümlenen suçluluk ve utancı yuttu. "Hayır, Julianna. Onu benim için terk edemezsin. Baban izin verse bile. Bu yapılacak en yanlış şey olur." Leydi Emily Foswell'in yüzünün görüntüsü zihninden geçti.

"Biliyorum, Rhys. Biliyorum."

Uzanıp yanağını avuçladı ve başparmağını pürüzsüz teninde gezdirdi. "Hiç değişmeyen tek şey seni ne kadar çok istediğim." Julianna çenesini kaldırdı. Gözleri buluştu ve Rhys öne doğru eğildi, daha da yaklaştı, dudakları Julianna'nın dudaklarına değene kadar. Yumuşak, iffetli bir öpücüktü.

Her ikisi de bazı şeyleri farklı yapmış olmayı dileyen iki insan.

Ve sonra öpücük değişti.

Rhys'in dili geçici olarak dudaklarının arasındaki çizgiyi keşfetti ve kadın ona açıldı. Dilleri buluştuğunda onu kollarına çekti ve boğazının derinliklerinde bir inilti duyuldu. Sarı binici kıyafetinin eteklerini yukarı itti ve bacaklarını beline dolayarak kucağına oturdu.

Rhys nefes alışını düzene sokmaya çalıştı. Yüce Tanrım. Bu yanıltıcı ve ikisi de bunu biliyordu, ama Julianna sevmediği bir adamla evlenerek mutsuz bir hayata mahkûm olacaksa, Rhys ona bir öğleden sonra tutku verebilirdi, eğer istediği buysa.

Adamın elleri kadının saçlarındaydı ve kadının elleri adamın boynuna sıkıca sarılmıştı. Adamın ağzı kadının kulağında, boynunda ve *dekoltesinde* geziniyordu. Parmakları birkaç dakika önce giydiği gömleğin düğmelerinde geziniyor ve gömleği adamın başından çekiyordu.

Parmakları, birkaç saniye içinde çözölen kıyafetinin düğmelerinde çalıştı. Yavaşça öne doğru eğildi, böylece kadın battaniye yığınının üzerine düşecekti. Cüppesini çıkarmasına yardım etti ve sonra üzerinde sadece eteği ve çorapları kaldı.

O da hızla vardiyadan kurtuldu ve Rhys nefesini içine çekti.

"Julianna," diye nefes aldı, "harikasın." Gözleri ayak parmaklarının ucundan, uzun, ince bacaklarından ve bacaklarının arasındaki hafif koyu buklelerden oluşan yumuşak sazdan, düz karnından, mükemmel, dolgun göğüslerinden yukarı doğru çıktı. Bakışları onun güzel yüzünde durdu.

"Öp beni Rhys," diye yalvardı.

Adam pantolonunu çıkardı ve kadın onu ilk gördüğünde nefesi kesildi. ıplaklığyla onu korkutmak istemedi. Hızla onu vücuduyla örttü ve sıcak tutmak için kürklerden birini ikisinin üzerine çekti.

Rhys Julianna'nın her yerini keşfetmek için acele etmezken fırtına dışarıda şiddetini sürdürüyordu. nce dudaklarını tekrar öptü, uzun ve durgun bir şekilde, onun tadının ve altındaki çıplak hissinin tadını çıkararak.

Sonra ağızını onun boynuna indirdi ve burnunu soktu, kulağının kabuğunu yaladı. Kızın vücudu onun altında sarsıldı. Daha da aşağılara indi. Kadının dolgun göğüslerini elleriyle kavrayarak önce birine, sonra diğeriye dilini uzattı. Bir meme ucunu ağızına aldı ve diliyle ileri geri oynattı. Başını geriye atmıştı ve elleri kendi isteğiyile adamın saçlarının arasında hareket ediyordu.

Ağızını daha da aşağı indirip göğüslerinin arasını ve ardından karnını öpmeye başladığında, Julianna'nın karnı gerildi. Elleri adamın omuzlarını kavradı ve adam aralarına yerleşirken bacakları açıldı.

İlk yalama Julianna'yı inletti. Kalçalarını elleriyle kavradı ve dilini tekrar tatlı çekirdeğine doğru itti. Parmak uçları adamın omuzlarına battı. Dilinin ucuyla bacaklarının arasında ona maksimum zevk vereceğini bildiğiy noktayı drtt. Kadın tekrar inledi.

Hassas küçük yumruyu ağızına çekti ve diliyle acımasızca fiskeledi.

"Rhys," diye seslendi Julianna. Elleri bir kez daha onun saçlarına dolanmak için omuzlarından ayrılmıştı.

Kalçaları battaniyeden kalkana kadar onu tekrar tekrar yaladı ve onu orada tuttu, ağız en mahrem noktasına nazikçe saldırmaya devam ederken elleri sıcak kalçalarını kavradı.

Bacakları gerilene kadar dili onu tekrar tekrar okşadı ve battaniyeye gömülmeden önce son bir kez haykırdı, vücudu

Titriyor.

Rhys yüzünde kibirli bir gülümsemeyle kürkün altından çıktı. "Nasıl buldunuz leydim?" diye sordu en Mister-Worthy- the-groomman sesiyle.

Gözleri odaklanmamıştı. Körü körüne tavana bakıyordu, bir kolunun arkası alnına yayılmıştı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Derin nefes alma çabaları arasında "Kelimeler... yok..." diyebilirdi.

Kollarını kızın beline doladı ve onu kendine doğru çekti, başının üstünü öptü.

Julianna nefes alış verişi normale dönene kadar bekledi, sonra adamın kollarından çekiştirerek kurtuldu, kürkünü başının üzerine attı ve adamın çıplak bedeninden aşağıya doğru inmeye başladı.

"Ne yapıyorsun sen?" Rhys aynı anda hem telaşlanmış hem de aşırı derecede tahrik olmuş bir halde sordu.

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" diye boğuk bir cevap verdi.

Omuzlarını ve göğsünü öptü. Tırnaklarını hafifçe kaslı karnında gezdirdi, sonra dilini bacaklarının arasında kaybolan saç çizgisi boyunca takip etti.

"Neredeyse her gün göğsüne bakmak zorunda kalıyorum," dedi, boğuk sesi hâlâ kürkün altında hafifçe boğuklaşıyordu. "Seni tatmayı ne kadar istediğimi bilemezsin."

Rhys o kadar sertleşmişti ki acıyordu.

Derin, sakinleştirici bir nefes aldı. Onu bir noktada durdurması gerektiğini biliyordu ama devam etmesine izin verirse ne yapacağını merak etmekten de kendini alamıyordu. Sonunda merakı ve ereksiyonu kazandı.

Julianna'nın ılık, ıslak dudakları karnında gezinirken, kürk yığınının yaslandı. Aletine ulaşır ulaşmaz tereddüt ettiğini hissedebiliyordu. Elleri kalçalarının üzerinde duruyordu. Ucunu öptü ve seğirdi.

İşte o zaman ağır ağır nefes almaya başladı. "Julianna, bunu yapmak zorunda değilsin.

."

Söyleyeceği her ne kelime varsa, kadın onu tuttuğunda kayboldu. sıcak ağzına soktu. Dilini aşağı yukarı hareket ettirerek onu emdi. Tanrım, onun kendisine yaptığını o da ona yapıyordu. Vay canına. O da hızlı öğrenen biriydi.

Elleri kürkün altında dolaştı. Onu öpmek için tekrar yukarı çekmeye niyetliydi. Ama kızın ağzı adamın boyuna doğru kaydığında, elleri işe yaramaz bir şekilde yanlarına düştü. "Tanrım," diye nefes aldı.

Onun gülümsemesini kalçasında hissetti. "Anladığım kadarıyla hoşuna gitti?" diye hafifçe eğlenen bir sesle karşılık verdi.

"Mmm hmm," diye mırıldanmayı başardı sonunda. Ağzı aşağı yukarı kaymaya devam ederken gözleri kapandı ve kalçaları yukarı doğru kalktı.

Ona işkence ediyordu. Fantezilerinin hiçbiri bu kadar iyi olmamıştı. Dudaklarını ondan çekti ve tekrar ucunu yaladı, tüm horozunu boğazının derinliklerine almadan önce sadece ucunu emdi. Adam aklını yitirene, kalçaları çırpınana, elleri onun uzun, ipeksi saçlarına dolanana kadar bunu tekrar tekrar yaptı.

"Julianna," diye nefes aldı.

Bunu yapamazdı. Onu kendine ait yapamazdı. Ona yaşattığı kalp acısından sonra olmazdı. Bu ona haksızlık olurdu. Murdock için de adil olmazdı.

Uçurumun kenarına gelene kadar onu emmesine izin verdi. Taşakları gerildi. Yumrukları sıkıldı. Uzanıp onu bir hamlede kendine çekmeden önce son bir kez yalamasına izin verdi, onu derinden öptü, kalçasına boşalırken sikinin onun ıslak sıcaklığına girmesini dilediği gibi dilini ağzına soktu.

Vücudu titredi ve alnını sertçe onunkine bastırdı, nefesi kısa, sert pantolonlarla çıktı.

"Rhys, ben-" Julianna kürkü kenara çekerek yaptığı şeye baktı. "Benimle sevişmeni istedim." Ses tonunda hayal kırıklığı vardı.

"Yapamam Julianna," diye nefes aldı, onu tekrar kollarına çekmeye çalışarak. "Bunu biliyorsun."

"Neden?" Bu kez hayal kırıklığına öfke de karışmıştı.

Hâlâ ağır ağır nefes alan Rhys kendini yana doğru yuvarlanmaya zorladı, her nefesinde sessizce kendine lanet ediyordu. Bilincinin gerilerinde bir yerlerde, fırtınanın dindiğini ve güneşin pencerelerden yeniden parladığını fark etti. Yorganı itti, ayağa kalktı ve mutfığa gidip bir kova suya havlu batırdı ve Julianna'nın yanına döndü.

Sessizce, tohumunu onun teninden sildi. "Özür dilerim, Julianna. Bunu yapmamalıydım."

Julianna çıplaklığını örtmek için kürklerden birini kollarının altından yukarı çekti. "Neden, Rhys? Neden olmasın ki? Birbirimize karşı hep bir şeyler hissettik. Olaylar farklı gelişseydi de değişmeyecek duygular."

Yine içinden küfretti, sonra döndü ve hâlâ nemli olan pantolonunu çekti. "Ama hiçbir şey farklı olmadı."

"Bu bizim hatamız değil. Birbirimize karşı güçlü duygular beslediğimizi sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bir yıldan uzun bir süredir bu duygulara sahibiz."

"Aylarca benden nefret ettin," diye belirtti.

Bir elini alnına sürttü. "Çünkü gerçeği bilmiyordum. Ama ben seni hep istedim, sen de beni hep istedin."

Rhys bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Ona neden kendisiyle sevişmediğini söylemek için yanıp tutuşuyordu. Ama bundan ne hayır gelebilirdi ki? "Kahretsin, Julianna. Bu artık gerçekleri değiştirmez. Sen nişanlısın. Bunun bir anlamı var."

Gözlerinde öfke parladı. "Ağaçların dibinde beni öpmen bir şey ifade ediyor muydu? Az önce *dilinle* bana dokunmanın bir anlamı var mıydı?"

"Evet, lanet olsun. Bir anlık bir muhakeme hatası yaptık," diye mırıldandı. "İki seferde de mi?" diye karşı çıktı.

"Her iki seferde de," diye yineledi, sesi düzdü.

Gözlerindeki bakış öfke ve suçlama karışımıydı. "Hayır, Rhys. Bunu bir bahane olarak kullanıyorsun. Aramızda ne olduğunu, birbirimiz için ne ifade ettiğimizi sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Çenesini sıktı. "Lütfen, Julianna. Lanet hayatımda bir kez olsun doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Sen Murdock'la nişanlısın."

"Ya onu sevmiyorsam?"

"Öyle söyleme."

Bir elini havaya kaldırdı. "İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz." Gözyaşları gözlerine doldu ve yanaklarından aşağı süzüldü. Çaresizce ona baktı. "*Beni* seviyor musun Rhys?" diye sordu, bakışları şiddetle onunkilere kilitlenmişti.

İkisi de tek kelime etmeden, sonsuz saniyeler gibi gelen bir süre boyunca öylece kaldılar.

Çenesi sıkıştı, önce vardiyasını, sonra da kıyafetini giydi. Ayağa kalktı ve eteklerini düzeltti. "Boş ver. Malikâneye geri dönmeliyim. Annemin hatırı için."

CHAPTER TWENTY - SEVEN

Julianna ahıra dönüş yolunun son birkaç yüz metresini tek başına kat etti. Rhys, annesinin hâlâ ahırda olma ihtimaline karşı ağaçların arasında onu izlemek için beklemişti. Düşesin onu görüp bir sürü soru sorması riskini almak istemiyordu.

Endişelenmesine gerek yoktu. Julianna Alabaster'ı ahıra geri sürdüğünde, büyük bir grup onu karşılamak için toplanmıştı ama annesi orada değildi. Seyis hemen annesini yatak odasına dönüp haber beklemesi için ikna ettiklerini söyledi.

Önce Bay Hereford, Henry'yi kızının döndüğünü düşese bildirmek üzere aceleyle malikâneye gönderdi, ardından seyis Julianna'nın attan inmesine yardım etti ve hızla omuzlarına bir battaniye sardı.

"İyi misiniz?" Lord Clayton sordu. Belli ki o da yağmurda dışarı çıkmıştı çünkü seyislerin yarısıyla birlikte sıırıslıklam olmuştu.

"Hepinizi endişelendirdiğim için özür dilerim," dedi Julianna toplanan gruba, battaniyeyi omuzlarına daha sıkı sararak. Suçluluk duygusu içini kapladı. "Hepinizi böyle bir zahmete soktuğum için özür dilerim," diye ekledi.

Julianna bir çift sağdıç tarafından apar topar eve geri götürüldü ve evin içinde bir çift hizmetçiye teslim edildi. Oradan da hizmetçiler ona yatak odasına kadar eşlik ettiler.

Annesi üşütmesini önlemek için uzanıp dinlenmesi konusunda ısrar etti.

"Neredeydin Julianna?" Julianna güvenli bir şekilde gece askısını giyip yatağındaki yorganın altına sokulduktan sonra annem sordu.

Mary başucunda oturmuş, sessizce onun elini tutuyordu.

Julianna, "Arap atlarından birini gezintiye çıkardım," diye açıkladı.

"Fırtınanın ortasında mı?" Annem başını salladı, yüzünde hâlâ endişeli bir ifade vardı.

Julianna, "Ben ayrıldığımda fırtına yoktu, ama seni endişelendirdiğim için çok üzgünüm anne," diye cevap verdi.

Annesi döndüğünde neden ıslanmadığını sormadı ve Julianna'nın ne annesine ne de sevgili küçük kız kardeşine ayrıntıları anlatmaya niyeti yoktu. Hayır. Ahıra doğru uzun ve sessiz bir yolculuk yapmaya çoktan karar vermişti. Rhys ile geçirdiği öğleden sonra ve aralarında geçenler mezara kadar onunla birlikte gidecekti.

Bugün *nihayet* Rhys'le bir geleceği olmadığını anlamıştı. Murdock'la ilişkisini bitirmesine ortak olmayacağını açıkça belirtmişti. Ve eğer Rhys onu, onun için meşhur bir büfenin üzerine çıkacak kadar sevmiyorsa, hayatının geri kalanını onunla geçirmek *ister* miydi?

Onu sevdiğini ağzından kaçırarak kadar baştan çıkarılmıştı. Onu sevdiğini biliyordu. İçten içe biliyordu ama yine de kalbini doğrama tahtasına yatıran kişi olmayı reddetmişti. Ya ona söyleseydi ve o yine de onu reddetseydi? Hayatının geri kalanında bununla yaşayamazdı. Rhys'le yapacağı bir hata kalbi için ölümcül olabilirdi.

Ayrıca, eğer o söyleyemezse, kız da söyleyemezdi. O anlarda birbirlerinin gözlerinin içine bakmışlardı, ikisi de gerçeği arıyordu. Eğer onu gerçekten sevseydi, bunu itiraf edebilirdi. Lord Kendall'ın Frances Wharton'a yaptığı gibi. Ama Rhys yapmamıştı.

Diğer günahlarına ek olarak Rhys, ne kadar önemsiz olursa olsun, itibarının zedelenmesini göze alacak kadar bile onu sevmiyordu.

olabilirdi. Tanrı biliyordu ki Kendall ve Bayan Wharton'ın skandalı, daha önce flört ettiği bir adamla evlenmek için Murdock'tan ayrılmasından çok daha uzun süre konuşulacaktı.

Ama Julianna artık Murdock'la nişanlanmasının Rhys'in kullandığı bir bahane olduğunu biliyordu, çünkü bir kez daha ona gerçeği söylemek istemiyordu. Ve gerçek şu ki, aslında onu sevmiyordu.

Ev partisi sırasında onunla tekrar birlikte olmak gibi bir hata yapmıştı. Kendi kendine bunu sadece onun bahsi kaybetmesini sağlamak için yaptığını söylemişti. Ama şimdi tek yaptığının ateşle oynamak ve kendini yakmak olduğunu fark etti. Artık bahis umurunda bile değildi. Kazanması ya da kaybetmesi önemli değildi. Tek derdi buradan, ondan uzaklaşmak ve kalbini bir kez daha korumaktı.

Annem, Julianna'nın düşüncelerini bölerek, "Şimdi dinlenmeni istiyorum, canım," dedi. "Biraz uyu. Bu akşamki yemek için endişelenme. Tekrar hazırlatacağız. Lord Murdock seni sorup duruyor. Güvende olduğuna dair haber göndereceğim."

Julianna zayıfça başını salladı. Lord Murdock'tan söz edilmesi ona söylemesi gereken başka bir şeyi hatırlattı. "Anne," diye seslendi. "Yarın ayrılmak istiyorum. Londra'ya dönmek için, eğer senin ve Mary'nin bir itirazı yoksa." Ev partisine beş gün daha vardı ama Julianna kalamazdı.

Mary ona sempatik bir bakış attı ve başını salladı.

Annem de başını sallayarak, "Muhtemelen en iyisi bu, canım," diye cevap verdi. "Daha fazla dinlenmek isteyeceksin ve ev bunun için en iyi yer olabilir. Baban seni görmekten mutluluk duyacaktır."

Annesi tam kapıdan çıkmak üzereydi ki Julianna ona tekrar seslendi, "Anne?"

Annesi kapı aralığında durakladı. "Evet, canım?"

"Lord Murdock bana düğün tarihini öne çekmek istediğini söyledi. Babama mektup yazdı. Babam mektubu aldığında, ona sorun olmadığını söyleyebilirsin.

benimle."

Mary'nin bakışları onun yüzüne kaydı, gözleri şaşkınlık ve endişeyle irileşmişti. Julianna kız kardeşine cesaretlendirici bir baş selamı verdi.

"Bu kadar büyük bir düğünü daha erken nasıl planlayabileceğimizi bilemiyorum, canım," dedi annem iç çekerek, "ama bu konuyu babanla konuşacağım."

"Teşekkür ederim anne. Her zaman daha küçük yapabiliriz."

Sonra annesi gitti ve Julianna Mary'nin elini tutarak sessizce oturdu. Düğünün gelecek ay ya da gelecek yıl olmasının ne önemi vardı ki? Julianna kendini en yüksek teklifi verene satıyordu. Aşk bunun bir parçası değildi. En iyisi bu işi bitirmektir.

CHAPTER TWENTY - EIGHT

T Ertesi sabah Rhys diğ er seyislerin at arabasını yerleştirmelerine yardım etti ama Julianna'nın gidişini izlemeye cesaret edemedi. En azından diğ er seyisler gibi ahırın  n nden değ il. Onun yerine ahırdaydı ve uşakların bavullarını yükleyip arabaya binmesine yardım etmelerini pencereden sessizce izliyordu. Kendi arabacısı, uşakları ve hizmetçisi eşliğ inde Londra'ya dönüyordu. Görünüşe göre, annesi ve Mary ev partisinin sonuna kadar kalacaklardı.

Rhys arabanın uzaklaşmasını ve çakıllı patikadan aşağ ı, araziden çıkan yola doğ ru dönmesini izledi. D n onu bırakmak hayatında yapmak zorunda kaldığ ı en zor şey olmuştu. Fiziksel olarak canı yanmıştı. Ama belki de hayatında ilk kez doğ ru olanı yapmıştı. Asil olanı. Özverili olanı. Ona o lanet mektubu yazdığ ında doğ ru şeyi yaptığ ını düşünmüştü. Ama bu tamamen farklı bir şeydi. Başka bir şansı olmayacaktı. Hayatından sonsuza dek çıkıyordu.

Rhys sertçe yutkundu. Julianna artık onun değ ildi. Aylardır değ ildi ve bu onun su uydu. Onu kendinden uzaklaştıran oydu. Onun için en kötüsünü düşünen oydu. Ve sonuçlarına katlanan da o olacaktı. Onsuz bir hayat.

Ona kendisini sevip sevmediğ ini sormuştu. Sevginin ne demek olduğ unu bildiğ ini sanmıyordu. Ama eğ er karnındaki bu ağ rıyan çukur - sanki bütün

Mutluluk ve neşe hayatından çekilip alınmıştı; bu onu sevdiği anlamına geliyordu, o zaman sevmişti. O bir korkaktı. Ona söyleyememişti. Bu onun hakkı değildi. Yaptığı hatalardan sonra, aşkını ilan ederek onun nişanını bozmaya hakkı yoktu. Babası zaten ondan nefret ediyordu. Montlake'in ağlayarak gitmesine izin vermeyeceğini ona kendisi söylemişti ve denese bile Rhys, Montlake'in birdenbire evliliklerine rıza göstereceğini düşünemiyordu.

Hayır. Rhys'in dilinin ucunda *seni seviyorum* kelimeleri olsa da Julianna için böylesi daha iyiydi. Onları söylemek *istemişti*, gerçekten istemişti ama nasıl yapabilirdi? Hâlâ Murdock'la evlenmek zorunda olduğunu bile bile ona onu sevdiğini nasıl söyleyebilirdi? Bundan daha bencilce bir şey olamazdı.

Rhys arabası uzaklarda kaybolana kadar onu izledi. Sonra başını pencerenin çerçevesine yasladı ve başının üzerindeki kirişi sallayacak kadar yüksek sesle bir küfür savurdu.

"Onu buldun, değil mi?"

Rhys, Clayton'ın ölçülü sesiyle döndü. "Ne?"

Clayton, "Leydi Julianna'yı fırtınadan sonra geri getiren sizdiniz," diye devam etti.

Rhys başını eğdi ve ensesini kaşıdı. "Nereden biliyorsun?"

Clayton omuz silkti. "Basit bir eleme süreciydi. Diğer herkes şanssız bir şekilde geri dönmüştü. Seni bulamadım."

"Midnight'ı ben aldım," diye itiraf etti Rhys.

"Ben de bundan şüphelenmiştim. Her neyse, onu nerede buldunuz?"

Rhys yumruğunu alnına bastırdı. Başı sabahtan beri zonkluyordu. "Av bekçisinin kulübesi."

Clayton başıyla onayladı. "Ah, hiçbirimizin bakmaya zahmet etmediği tek yer."

Rhys ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Turlarında ona ve arkadaşlarına göstermiştim."

Clayton iki kaşını da kaldırdı. "Tur mu? Arkadaşlar mı?"

"Evet, Julianna buraya sık sık geliyordu. Şunun için..." Ne yaptığını nasıl açıklayabilirdi ki? "Beni kızdır."

Clayton tek kaşını kaldırdı. "Seni *kızdırmak* için mi? Yoksa seni ziyaret etmek için mi?"

"Beni ziyaret etmek mi?" Rhys kaşlarını çattı. "Hiç de bile. Beni bırakmaya, bahsi kaybetmeye ikna etmeye çalışıyordu."

"Ve..." Clayton sessizce, "Başarılı oldu mu?" diye sordu.

Rhys kendini pencereden çekti ve arkadaşına doğru yürüdü. "Biliyor musun, sanırım öyle yaptı. Şu andan itibaren sağdıçlık görevimden resmen istifa ediyorum. Bahsi Bell kazandı."

Rhys arkadaşının sırtını sıvazladı ve merdivenlere doğru yürümeye devam etti. Ranzasını boşaltmaya ve bu lanet olası ev partisini sonsuza dek terk etmeye niyetliydi.

CHAPTER TWENTY-NINE

H Bell'in ortaya çıkacağını bilmeliydi. Clayton'ın onu bulmak için aceleyle malikâneye döndüğüne şüphe yoktu. Marki Rhys'in ranzasının yanında durmuş, omzunu ona yaslamıştı.

Rhys nihayet başını kaldırıp onu fark ettiğinde, kollarını umursamazca göğsünde kavuşturmuş, duvara yaslanmıştı.

Lanet olsun, casuslar çok sessizdi.

Rhys birkaç parça eşyasını yanında getirdiği çantaya atıyordu. *Lanet* olsun. Londra'ya dönmek için Clayton'ın arabalarından birini ödünç alması gerekecekti. Kendi arabası ancak ev partisi bittikten sonra gelecekti.

Bu arada, sadece birkaç adım ötede duran casusu da görmezden geldi.

"Kaybediyor musun?" Bell sonunda çekildi.

Rhys, "Doğru," dedi ve yatağı tekmeledi.

kaçırmayın.

Bell tırnaklarını düşündü. "Nedenini açıklamak ister misiniz?"

"Hayır, aslında bilmiyorum." Rhys arkadaşına sıkı bir gülümseme verdi ve hemen konuyu değiştirdi. "Hain avı nasıl gidiyor?"

Bell omuz silkti. "Bazı... komplikasyonlar oldu." Rhys

kaşlarını kaldırdı. "Komplikasyonlar mı?"

Bell, "Halledemeyeceğim bir şey değil," diye güvence verdi.

"Elbette," diye yanıtladı Rhys, "çünkü siz her şeyin üstesinden gelebilirsiniz, değil mi Lord Bellingham?"

Bell kendini duvardan itti ve bir adım öne çıktı. "Neden istifa ettiğinizi sorduğum için beni bağışlayın. Ama endişeliyim. Bahis kaybetmekten ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

"Bu bahis artık umurumda bile değil." Rhys'in sesi düz ve duygusuzdu.

"Öyle değil mi? Neden, daha birkaç gün önce kazanmaya niyetli olduğun bir bahsi önemsemekten vazgeçmene ne sebep olabilir ki?"

Rhys son eşyalarını da çantasına doldurdu. Bell'e ters ters bakmak için başını çevirdi. "Bir şey mi demek istiyorsun?"

Bell bilgece başını salladı. "Her zaman haklı olduğum bir nokta vardır."

Rhys dolu çantayı omzuna kaldırdı. "O zaman lütfen yap, çünkü ben gidiyorum." Bell'in yanından geçmeye çalıştı. "Merak etme. Sana parayı getirmenin bir yolunu bulacağım."

"Beni bağışla," diye cevap verdi Bell. "Bu bahisten gelecek paraya aslında ihtiyacın olmadığını bilen birkaç kişiden biriyim. Ya da başka bir bahis için."

Rhys dondu kaldı. Yavaşça Bell'in yüzüne döndü. "Bunu nereden biliyorsun?"

Bell bir an için gözlerini gökyüzüne kaldırdı ve iç çekti. "Neden herkes benim bir *casus* olduğumu unutuyor? Özellikle de arkadaşlarım."

Rhys dudaklarına yayılan gülümsemeye engel olamadı. "Peki. Londra'ya döner dönmez parayı sana getireceğim. Duymak istediğin bu mu?"

"Hayır, aslında değil. Çünkü para benim de umurumda değil ve bunu sen de biliyorsun. Bunun parayla hiçbir ilgisi yok."

"Ne istiyorsun o zaman?" Rhys karşılık verdi.

"Leydi Julianna ile aranızda ne olduğunu bilmek istiyorum. Bu yüzden çekiliyorsunuz, değil mi?"

Rhys çenesini sıktı. "O zaman korkarım hayal kırıklığına uğrayacaksın, çünkü sana söylemeye hiç niyetim yok."

Bell ranzanın üstündeki küçük pencereye doğru adım attı ve Rhys'e tekrar bakmak için dönmeden önce padoka baktı. "Fransa'ya gitmeyi neden kabul ettiğini de bildiğimi unutuyorsun."

Rhys yine nefesinin altından küfretti ve kollarını yavaşça göğsünde kavuşturdu. "Ah, gerçekten mi? Anlat bakalım. Küçük konuşmanı yapana kadar tatmin olmayacağını biliyorum. Devam et."

Bell tek omzunu silkti. "Fransa'ya gerçekten sevdiğin ilk kadından kaçmak için gittin."

Rhys'in burun delikleri alevlendi ve gözlerini Markiz'e dikti. "Oh, bu yüzden mi?" Kayıtsız görünmek için elinden geleni yaptı.

"Evet, aslında." Bell başını salladı. "Tam da bu yüzden. Bir de şu var ki, *tonun* içindeki herkesi sarhoş, beş parasız bir hödük olduğuna inandırma ısrarına rağmen, aslında ülkesine yardım etmek isteyen iyi bir adamsın."

"Lütfen bana daha fazlasını anlat," dedi Rhys, ses tonundan alaycılık damlıyordu. "Ne düşündüğümü duymak beni büyülüyor."

Bell kalçasını pencere pervazına yasladı. "Pekâlâ. Ayrıca, şeytan gibi davranmayı sevdiğini de biliyorum, ama gerçek şu ki, kimsenin seni kendin olduğun için gerçekten sevmeyeceğinden endişeleniyorsun, bu yüzden Leydi Julianna'dan bu kadar çabuk uzaklaşmak zorunda kaldın. O seni kendin için seviyordu. Bu yüzden, sonunda *Times*'ın yayınladığı o saçmalığa bağlayana kadar bir sürü bahane uydurdun ve bu da seni bekarlığında rahatça saplanıp kalmaya devam ettirdi."

Rhys yumruğunu sıktı. O piçin suratına öyle bir yumruk atmak istiyordu ki parmakları acıyordu. "Yani *kör* olmak bir bahane mi şimdi? Anlıyorum."

"Seni kızdırıyor muyum?" Bell kendi soğukkanlı ses tonuyla devam etti. Pencereden uzaklaşıp yatağın karşı tarafında durdu ve Rhys'in ranzadan çıkış yolunu kapattı.

"Eğer yolumdan çekilmezsen sana vururum," diye hırladı Rhys.

"Mükemmel," dedi Bell. "Bu bana hedefimi ıskalamadığımı gösteriyor."

"Seni uyarıyorum, Bell-" Rhys sıkılmış dişlerinin arasından mırıldandı.

"Hayır, *seni* uyarıyorum Worth," diye karşılık verdi Marki, gök mavisi gözleri

gözleri kararıyor.

"Ne?" Rhys elini havaya kaldırdı. "Beni ne hakkında uyarıyorsun?"

Bell sessizce, "Eğer gitmesine izin verirsen, hayatın boyunca pişmanlık duyarsın," dedi.

Rhys y a n ı n d a n geçerken Bell'in omzuna çarptı ve markizi yolundan çekti. "O çoktan gitti."

CHAPTER THIRTY

Worthington Dükü'nün Londra'daki Evi, Eylül Ortası 1814

"Y Majesteleri," diye mırıldandı Rhys'in uşağı Lawson, Rhys'e üzerinde günün postasının durduğu gümüş tabağı sunarken. Rhys dalgın bir şekilde

mektupları tepside ald ve adamdan özür diledi.

İki faturayı ve birkaç parti ve balo davetiyesini bir kenara fırlattı. Son posta parçası donup kalmasına neden oldu. Montlake Dükü'nden gönderilmişti.

Rhys zorlukla yutkunarak mektubu çekip açtı. Gözleri sayfayı taradı.

Bu da bir davetiyeydi. Leydi Julianna Montgomery ile Murdock Markisi'nin düğünü için bir davetiye. Montlake'in *bu* özel mektubu gönderirken yüzünde bir gülümseme olduğuna şüphe yoktu.

Davetiye Rhys'in uyuşmuş parmaklarından masaüstüne düştü. Derin bir nefes aldı. Evleniyordu. Erken. Aslında gelecek ay. Görünüşe göre ev partisi sırasında yazdığı önemli mektup, tahmin ettiği gibi düğünün öne alınmasıyla ilgili değildi.

Rhys Clayton'ın malikânesinden döndüğünden beri Bell'in sözlerinin aklından çıkmadığı tek bir gün bile olmamıştı. *Eğer gitmesine izin verirsen,*

hayatının geri kalanında pişmanlık duyacaksın. Piç kurusu haklıydı elbette ama bu Rhys'in özverili davrandığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Ama Bell'in diğer sözleri her gece içini parçalıyordu. Onu tamamen uyuyamaz hale getiriyordu. Bazen nefes bile alamıyordu. Gerçekten sevdiğin ilk kadından kaçmak için Fransa'ya gittin. O seni kendin için seviyordu. Bu yüzden, sonunda Times'ın yayınladığı o saçmalığa bağlayana kadar bir sürü bahane uydurdunuz ve bu da sizi bekarlığınızda rahatça saplanıp kalmanızı sağladı.

O lanet kelimelerin geçici olarak arka planda kaybolmasını sağlayan tek şey Rhys'in döndüğünden beri içtiği bol miktarda konyaktı. Ve o zaman bile bu sözler peşini bırakmıyor, hiç istemediği bir anda zihninden akıp gidiyordu.

Masasının üzerinde istenmeyen bir böcek gibi duran davetiyeye bakarken, beyinde yüzlerce başka düşünce dolaşıyordu. Ama sonunda, bunu kendisinin istediği düşüncesinde karar kıldı. Hatta onu buna zorlamıştı. Öyle olsun.

Ama hoşuna gitmesi gerekmiyordu.

"Lawson!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Saniyeler sonra, uşak çalışma odasının kapısında yeniden belirdi.

"Majesteleri?"

Rhys masanın arkasında volta atıyor, saçlarını geriye itiyor ve alnını kaşıyordu. "Bana biraz konyak getir."

Lawson eğildi. "Nasıl isterseniz, Majesteleri. Bir bardak

konyak." "Bir bardak değil, Lawson. Şişe."

CHAPTER THIRTY - ONE

"T bunlar çok güzel olacak, sence de öyle değil mi canım?"

"Evet anne, sen nasıl istersen." Julianna bir süredir

Babasının misafir odasında bütün sabah çiçeklere baktı ama yine de umursamadı. Düğünde gül ya da zambak olması umurunda bile değildi. Leylaklar söz konusu bile olamazdı. Yılın çok geç bir zamanıydı.

Derin bir nefes aldı ve son zamanlarda düğün, evlilik ya da hayatının geri kalanı hakkında her düşündüğünde hissettiği ezici öfke ve hayal kırıklığıyla savaştı. Neden her şeyi kabullenemediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bunun için yetiştirilmişti. Hayatı boyunca, zamanı geldiğinde en uygun beyefendiyle en avantajlı eşleşmeyi yapıp evleneceği söylenmişti. Bir eş, bir anne ve bir dişi olacaktı. Beşikten beri onun için planlanan buydu. Peki şimdi bu plan gerçekleşirken neden bu kadar mutsuzdu?

Kendisine binlerce kez düğünü iptal etmesi gerektiğini söylemişti. Ama iptal etmemişti. *Neden* iptal etmedi?

Çünkü bir öküz kadar inatçıydı, işte bu yüzden. Rhys'in ayaklarına kapanmak istemişti. Onu sevdiğini biliyordu. Onu istediğini biliyordu. Murdock'la evlenmesini istemediğini de biliyordu ama gerçeği söyleyip ikisini de kurtarmayı reddetmişti. O da reddetti. Eğer Murdock

Gelecek ve başlarına gelenler önemsizmiş gibi davranırsa, o da öyle davranırdı.

Ayrıca, ailesine ağlayarak gitmesi için nasıl bir mazeret gösterebilirdi ki? *Özür dilerim; Murdock Markisi'yle evlenmeyeceğim çünkü Worthington Dükü beni seviyor - her ne kadar benimle evlenmeyi reddetse de.* Kulağa gülünç geliyordu. Daha da kötüsü, zaman zaman Rhys'in Murdock'la nişanlanmasını kendisiyle evlenmemek için bir bahane olarak kullandığını düşünmeye devam ediyordu.

Eğer istediği buysa, bunu elde etmek üzereydi. Bunca yıldır bunun için yetiştirilmişti, değil mi? Aşk için değil, unvan için evlenmek. Worthington Dükü onu istemiyordu, bu yüzden bir sonraki en uygun bekârla evlenecekti. Tıpkı kutsanmış *Times*'ın bildirdiği gibi.

Julianna çenesini sıktı ve inceliyormuş gibi yaptığı bir avuç dolusu çiçeği yere fırlattı. Daha fazla gözyaşı kalırsa ağlayacaktı. Son gözyaşını Rhys Sheffield için dökeceğine dair kendine söz vermişti. Kalbini bir kez değil, iki kez kırmıştı ve Tanrı aşkına, ona üçüncü bir şans vermeyi reddediyordu. Hayır, bu düğünü yapacaktı ve Rhys de cehenneme kadar yolu vardı.

Kahya Stratham misafir odasına girdi. "Bayan Frances Wharton, Leydi Julianna'yı görmeye geldi," diye seslendi.

Julianna kaşlarını çatarak yukarı baktı. "Bayan Wharton? Benim için mi? Leydi Mary için değil mi?"

Stratham boğazını temizledi. "Sizi sordu leydim."

Julianna ayağa kalktı. Bayan Wharton ona her ne söylemek istiyorsa, Julianna bunun özel olarak söylenmesinin daha iyi olacağını hissediyordu. "Teşekkür ederim, Stratham. Lütfen Bayan Wharton'a beyaz misafir odasını gösterin. Ben hemen geliyorum."

Julianna, hâlâ çiçek demetlerinin arasında oturan annesine el sallamaktan başka bir şey yapmadan kapıdan çıktı ve koridoru hızla geçerek beyaz misafir odasına doğru ilerledi. Pencereilerin yanındaki şezlonga yerleşti ve çay için zili çaldı.

Saniyeler sonra Bayan Wharton odaya girdi, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"İyi günler, Bayan Wharton," dedi Julianna, ayağa kalkıp kısa boylu genç kadına gülümseyerek.

"Sizi gördüğüme çok sevindim, Leydi Julianna," dedi Bayan Wharton. "Çağırımı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Elbette," diye cevap verdi Julianna, şezlongda yanındaki yeri işaret ederek. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Bayan Wharton Julianna'ya doğru dönmeden önce koltuğa yerleşti. "Bir şey söylemek bana düşmeyebilir, Leydi Julianna. Ve umarım bu haber sizin için hoş değilse beni yoluma gönderirsiniz, ama... belki de bilmeniz gerektiğini düşündüm, siz ve ben, yaklaşan evliliğinizden dolayı oldukça perişan olan ortak bir tanıdığa sahibiz."

Julianna kaşlarını kaldırdı. Şüphe kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmasına neden oldu. "Ortak tanıdığımız bir dük olabilir mi, Bayan Wharton?"

Frances başını salladı. "Öyle."

Julianna gözlerini genç kadına dikti. "Buraya gelmeni o istemedi, değil mi?"

Frances başını öylesine kararlı bir şekilde salladı ki kahverengi buklelerinden biri saç buklesinden kurtulup yanağına düştü. "Hayır. Hiç de değil. Aslına bakarsanız, o ya da niyetim olan Lord Kendall burada olduğumu öğrenseydi, ikisinin de memnun olacağından şüpheliyim."

"Oh, Bayan Wharton. Lütfen kabalığımı bağışlayın. Yaklaşan düğününüz için en iyi dileklerimi sunarım. Gazetede Lord Kendall ile evleneceğinizi okudum."

"Teşekkür ederim, Leydi Julianna. Eğer siz kabaysanız, ben iki kat kabayım, çünkü yaklaşan evliliğiniz için size iyi dileklerde bulunmadığım gibi, korkarım ki düğünü durdurmak değilse bile, belki de geciktirmek için tasarlanmış haberler getiriyor olabilirim." Frances yüzünü buruşturdu.

Julianna derin bir nefes aldı ve ellerini kucağında birleştirdi. "İlginiz için teşekkür ederim, Bayan Wharton. Ancak kendime saklamayı tercih ettiğim kişisel detayları açıklamadan, ortak tanıdığımız dükün işlerine, özellikle de yaklaşan düğünüme karışmakla ilgilenmediğini açıkça belirttiğini söylemek yeterli olacaktır."

Frances kaşlarını çattı ve halıya baktı. "Oh... bu nasıl olabilir?"

Julianna başını yana eğdi ve Bayan Wharton'ı inceledi. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Özür dilerim, Leydi Julianna," diye cevap verdi Frances, Julianna'nın bakışlarıyla tekrar buluşarak. "Bu mesajı düzgün bir şekilde iletme konusundaki beceriksiz girişimlere bakılırsa, benim çok dağınık bir beyin olduğumu düşünüyor olmalısınız. Düzgünlüğünüz, güzelliğiniz, aile bağlantılarınız ve görgü kurallarınız için size her zaman hayranlık duydum. Ve burada duymak istemeyeceğiniz şeyleri ağızımdan kaçıyorum."

Julianna içini çekti ve başka tarafa baktı. "Tam tersine, Bayan Wharton. Son zamanlarda sizi kıskanmak için birden fazla fırsat buldum. En son nişanlınız Lord Clayton'ın tüm konuk listesinin önünde bir büfenin üzerine çıkıp size olan aşkını ilan etmeyi kendine görev edindiğinde."

Frances Julianna'ya sempatik bir gülümseme verdi ve uzanıp elini okşadı. "Sizi temin ederim ki, Leydi Julianna, o akşam bana romantik bir jest gibi görünen şey hoş karşılanmaktan başka bir şey değildi."

"Ciddi misin sen?" Julianna ona gözlerini kırptırdı. Elini kalbinin üzerine bastırdı. "Lord Kendall'ın o gece yaptığı şeyin şimdiye kadar tanık olduğum en romantik şey olduğunu düşünmüştüm."

Frances yavaşça başını salladı. "Sanırım ikimizin de saklamak istediğimiz sırları var, ama lütfen bana inanın, ortak tanıdığımız Dük, siz gittikten sonra bahsi kaybetti."

Julianna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Emin misin?"

"Oh, evet," diye devam etti Bayan Wharton. "Tamamen eminim. Ve herhalde size bunun korkunç bir para karşılığında olduğunu söylememe gerek yoktur." Frances

sesini alçalttı. "Bin pound."

Julianna yutkundu. Aman Tanrım. *Bu* kadar çok olduğunu hiç tahmin etmemişti. Rhys kaybetmiş miydi? Biri onu tanıdığı için kaybetmemiş miydi? Bu ona kesinlikle bir şeyler anlatıyordu. O kadar kaybetmişse, bir daha toparlanamayacak kadar borca batmış olabilirdi. Bir suçluluk duygusu vicdanını sızlattı.

"Dahası," diye devam etti Bayan Wharton, "bu dük düğün davetinizi aldığından beri sürekli içiyor ve sizden bahsetmeden duramıyor."

Julianna yutkundu ve gözlerini kaçırdı. Frances haklıydı. Bunu duymak istemiyordu. İçmek ve konuşmak hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

"Bayan Wharton," diye cevap verdi. "Sanırım bir beyefendinin sevgisini göstermek için yapması gerekenler konusunda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek zorundayız. Çünkü sizin için bir büfenin üzerine çıkacak bir erkeği kıskanıyorum. Bana hayran olduğunuzu söylediniz ama beni bu kadar seven bir adam için sahip olduğum her şeyi takas edebilirim."

CHAPTER THIRTY-TWO

I Brendinin hiçbir şeyi daha iyi yapmadığı ortaya çıktı. Ona netlik vermedi. Hiçbir şeye karar vermesine yardımcı olmadı. Sarhoş olarak kalmayı başardığı birkaç saat dışında, kendisini daha iyi hissetmesini bile sağlamadı.

Her akşam el arabası. İşte bu yüzden Rhys, Julianna'nın düğün davetiyesini postayla aldıktan yaklaşık bir ay sonra bir gece geç saatlerde bir şişe konyasını alıp Kendall'ın evine gitmeye karar verdi.

Bir saat geçmeden arabası Belgravia'daki dört katlı evin önünde durdu ve Kendall'ın uşağı Rhys'e arkadaşının çalışma odasını gösterdi.

Rhys arkadaşının masasının önünde duran büyük deri sandalyelerden birine doğru tökezledi ve başını heybetli mobilyanın üzerine koyduğu ellerinin üzerine koydu. Başının dönmesini engellemeye çalışıyordu. Şansı yaver gitmedi.

Dakikalar sonra, Kendall tepinerek odaya girdi.

"Bu kadar gürültülü olmak zorunda mısın?" Rhys iki eliyle başını tutarak homurdandı.

"Özür dilerim," diye cevap verdi Kendall sırtarak. "Kendi evimde olduğumu ve *sizin* ziyarete geldiğinizi sanıyordum. Bu arada, neden bu kadar geç geldin?"

Rhys kendini doğrulmaya zorladı ve arkadaşına ters ters baktı.

"Hatırladığım kadarıyla Leydi Emily seni fırlatıp attıktan sonra, üst üste beş ıslak gün geçirmiştin.

Benim evimde, üzüntülerini içerek ve onunla tanıştığın güne hayıflanarak."

"Doğru, ama bir şey mi kaçırıyorum? Bir yere mi savruldun?"

Kendall, Rhys'e masumca göz kırparak sordu.

"Hayır," diye kaşlarını çattı Rhys, "ama Leydi Emily'yle olan ilişkiniz, hanımların bir erkeği daha iyi bir unvana sahip bir başkası için terk etmesine neden bu kadar karşı olduğumu açıklıyor."

Kendall sabırlı bir gülümsemeyle, "Hiç mantıklı konuşmuyorsun Worth, belki de baştan başlamalısın," dedi.

"Asil ve özverili olmak çok boktan bir şey." Rhys bir parmağıyla Hava.

"Asil ve özverili miydin?" Kendall'ın dudaklarından şüphecilik damlıyordu.
ton.

Rhys kapalı yumruğuyla masaüstüne vurarak, "Kesinlikle öyle," dedi. "Gitmesine izin verdim. Onurlu olanı yaptım."

Kendall derin bir nefes aldı. "Bunun Leydi Julianna ile ilgili olduğunu varsayabilirim, doğru mu?"

"Doğru," diye yanıtladı Rhys, bir şey arıyormuş gibi odanın içinde etrafına bakınarak. "Başka konyağınız var mı? Benimki bitmiş gibi görünüyor." Elindeki boş şişeyi baş aşağı tuttu ve ne olduğunu anlamamış gibi şişeye baktı.

"Evet, var, ama hayır, sende hiç olmayabilir. Zaten çok fazla içmişsiniz gibi kokuyorsunuz."

Rhys gözlerini Kont'a dikti. "Beni seni çağırmak zorunda bırakma Kendall."

"Oh, canım, sarhoş tehditleri değil. Bu çok kötü." Kendall tekrar iç çekti. "Pekala, Bell ben birkaç güzel söz duymaya ihtiyacı olan sarhoş bir aşıkken bana yardım etmek için oradaydı. Sanırım en azından şimdi bu iyiliğini karşılıksız bırakmayabilirim."

Rhys kaşlarını kırıştırdı. "Sen neden bahsediyorsun?" Boş konyak şişesini düzeltti ve masanın üzerine vurdu.

"Arkana yaslan," diye emretti Kendall. "Sana birkaç şey açıklamama izin ver."

"Bell'in söyleyeceği hiçbir şeyi duymak istemiyorum," diye ısrar etti Rhys. "Ne hakkında konuştuğunu bilmiyor."

"Ne yazık ki ne hakkında konuştuğunu *her zaman* bilir, ama endişelenmeyin. Bell bana durumu size açıklamaya çalıştığını söyledi. Korkarım şimdi sıra bende."

Boş şişeyi bırakan Rhys dik oturdu ve sandalyede kendini yeniden ayarladı, böylece artık kambur durmuyordu. "Neyi açıklayacaksın?"

Kendall parmağıyla onun yanağına dokundu. "Her şeyden önce, tüm bu olanları tamamen yanlış düşünüyorsun."

Rhys bulanık gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Yanlış mı?" diye yineledi. "Ne demek istiyorsun?"

"Leydi Emily beni terk ettiğinde üzölmüş müydüm? Evet, ama geriye dönüp baktığımda bana hayatımın en büyük iyiliğini yaptı."

Rhys başını salladı ve gözlerini arkadaşına dikti. Kendall bu gece hiç mantıklı konuşmuyordu. "Sen neden bahsediyorsun be adam? Seni küçük düşürdü. Harap olmuşsun."

"Haklısınız ama bu, Leydi Emily yaptığını yapmasaydı şu anda Frances'e sahip olamayacağım gerçeğini değıştirmiyor. Frances ile Emily ile olabileceğimden çok daha mutluyum."

Rhys arkasına yaslandı ve iki şakağını da ovuşturdu. Oda dönüyordu ve artık hiçbir şeyin anlamı yoktu. "Sana bir iyilik mi yaptı?"

"Hatırı sayılır bir nezaket örneğı. Eğer bir gün onunla karşılaşsam, ona teşekkür etmek niyetindeyim. Anlamıyor musun Worth? Eğer beni sevmeden benimle evlenmiş olsaydı, bana en büyük kötölüğü yapmış olurdu. Ömür boyu ona mahkum olurdum. Frances beni ben olduğum için seviyor. Bu en büyük hediye ve Emily'nin beni fırlatıp atmasından duyduğum geçici alçakgönüllölüğe değer."

Rhys arkadaşının sözlerini doğru yorumladığından emin olmaya çalışarak başını salladı. "Yani, eğer Julianna Murdock'un üzerine atladıysa, ona bir iyilik yapıyor olabilir."

Kendall iki omzunu da kaldırdı. "Eğer onu sevmiyorsa, sevecektir."

Rhys'in kalbi göğsünde güm güm attı. Neden daha önce hiç bu şekilde görmemişti?

"Dahası," diye devam etti Kendall.

Rhys sandalyesine geri yaslandı ve arkadaşına baktı. "Dahası da mı var?"

"Evet, sizin durumunuzla benim Leydi Emily'nin durumu arasındaki fark, Julianna Murdock'la nişanlanmadan *önce* de birbirinize karşı bir şeyler hissediyor olmanız. Onunla tanışmadan önce size gerçekten değer veriyordu, bu da sizi seçecek *olsaydı*, büyük olasılıkla sizi unvanınız için değil gerçek aşk için seçeceği anlamına geliyor."

Rhys az önce duyduğu sözlerin bağımlı beynine işlemesine izin verdi. Bu doğrudu. Julianna'yı Murdock Markisi'yle tanışmadan önce de tanıyordu. O zamanlar ona karşı bir şeyler hissediyordu ve Julianna da ona karşı bir şeyler hissediyordu. O da bunu söylemişti.

Rhys ayağa fırladı ve saçlarını alnından uzaklaştırdı. "Tanrım, dostum, sonunda anladığıma inanıyorum."

Kendall başını Rhys'e doğru eğdi. "Mükemmel. Bunu duyduğuma çok sevindim, çünkü haftalardır tam bir eşek gibi davranıyorsun."

Rhys masanın üzerinden fırladı ve Kendall'ı kravatından yakaladı. "Aman Tanrım. Bugün günlerden ne?"

Kendall Rhys'in elini çekti ve ona şüpheli bir bakış attı. "Gerçekten bilmiyor musun?"

"Ayın on beşi mi? Ayın on beşinin sabahı evleniyor." Boğazı kurumuştı ve damarlarında gerçek bir panik dolaşıyordu.

Kendall sırtarak, "Şanslısın," diye cevap verdi. "Bugün ayın on dördü."

Rhys dönüp şöminenin üzerindeki saate baktı. Neredeyse gece yarısı olmuştu, bu da onu bulmak için sadece birkaç saati olduğu anlamına geliyordu.

Onu bulacak ve bir şekilde evlenmeye ikna edecekti. Çünkü son on sekiz ay içinde hayatının en büyük hatasını *iki* kez yapmış olabilirdi ama üçüncü kez yapacaksa lanet olsun.

"Onunla konuşmalıyım, Kendall. Onu bulmalıyım." Rhys döndü ve kapıya doğru koşmaya başladı.

"Gerçekten *şimdi* gitmenin en iyisi olduğunu mu düşünüyorsun? Sarhoşsun, eski dostum," dedi Kendall, arkadaşını koridorda ön kapıya doğru takip ederek.

"Kaybedecek zamanım yok." Rhys şaşkın bakışlı uşaktan paltosunu, şapkasını ve eldivenlerini alıp ön kapıyı açtı. "Bana Montlake'in evinin yerini göster yeter."

Kendall gözlerini devirdi. "Bunu sana söylediğime pişman olacağımdan kesinlikle eminim ama şimdi düşündüm de Frances, Leydi Julianna'nın kendisi için Prens Naibi'nin önünde bir büfenin üzerine atlayacak bir adam istediğinden bahsetmişti."

Rhys dönüp ona baktı, kaşları iyice çatılmıştı. "Ne? Ne diyorsun sen?"

Kendall içini çekti. "Burayı geri kazanmak istiyorsan büyük bir jest yapman gerektiğini söylüyorum, bu yüzden sana doğru yönü göstermekten daha iyisini yapacağım. Seni oraya kendim götüreceğim."

Kâhyadan arabasını getirmesini istedi ve kendi paltosunu giydi.

CHAPTER THIRTY - THREE

Rhys, Kendall'ın arabası Montlake Dükü'nün evinin karşısında tamamen durmadan önce neredeyse arabadan atlıyordu. Kendini düzeltti ve yolun karşısına geçip merdivenlerden yukarı koştu. heybetli yapının.

Kendall hemen arkasından geldi, belli ki sarhoş arkadaşına göz kulak oluyordu.

Rhys, aynı derecede heybetli bir uşak çağrıya cevap verene kadar kapıya yüksek sesle ve uzun süre vurdu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Kâhya Rhys'i Julianna'ya daha önce yaptığı ziyaretlerden hatırlıyordu belli ki çünkü Rhys'i görür görmez tavrı değişti. "Majesteleri," diye mırıldandı, eğilerek.

Rhys, "Hemen Leydi Julianna ile konuşmalıyım," diye cevap verdi.

Uşak bembeyaz kesildi. "Majesteleri Leydi Julianna'nın bu gece rahatsız edilmemesini istedi," dedi adam, açıkça Julianna'nın babasını kastederek. "Bu onun..." kahya rahatsız bir şekilde boğazını temizledi, "düğününün arifesi."

Rhys uşağın omuzlarını tuttu ve gözlerinin içine baktı. "Bunu çok iyi biliyorum dostum, işte bu yüzden onunla konuşmam gerekiyor."

Kendall, Rhys'i zavallı uşaktan uzaklaştırdı; az önce kraliçe tarafından saldırıya uğramış olsaydı bundan daha şaşkın görünemezdi.

Rhys daha ağzını açmadan Kendall, "Özür dilerim efendim," dedi. Rhys'i arkasından itti. "Ama Leydi Julianna'nın Lord Worthington'ın söyleyeceklerini duymak istediğine inanmak için nedenlerimiz var. Lütfen içeri girmemize izin verip onu getirebilir misiniz?"

Uşak rahatsız bir şekilde etrafına bakındı. "Misafir odasına gelin. Majestelerinden izin almaktan başka bir şey yapamam." Kâhya belli ki efendisinin evinin ön merdivenlerinde daha fazla olay çıkmasını istemiyordu.

"Ama Julianna'yla konuşmam gerek," diye inledi Rhys.

Kendall döndü ve kulağına fısıldadı, "Sabırlı ol dostum. En azından ön kapıdan geçmeyi başarıyoruz."

Uşak onları beyaz bir misafir odasına götürdü ve kapıyı kapattı.

"Julianna'nın odasının nerede olduğunu biliyor musun?" Kendall Rhys'e sordu

uşağın gittiği an.

"Hayır, bilmiyorum," dedi Rhys, kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissederek pencerelerin önünde endişeyle ileri geri volta atarken.

Kendall yanağının içini ısırdı. "Tahmin etmek için elinden geleni yapmanı öneririm, çünkü Montlake'in bu salondan geçmene izin vermeyeceğine inanmak için her türlü nedenim var."

Rhys alaycı bir gülümsemeyle, "Hiçbir zaman benim en büyük destekçim olmadı," diye itiraf etti.

Kendall kapıyı açtı ve koridora baktı. "Fuaye boş. Merdivenlere doğru bir kaçış yapmanızı ve doğru yatak odasını seçtiğinizi ummanızı öneririm."

CHAPTER THIRTY-FOUR

Rhys merdivenleri henüz yarılarmıştı ki fuayedeki bir kargaşa aşağıya bakmasına neden oldu. Montlake, Rhys'i yeni gören uşağıyla birlikte oradaydı. Uşağın işaretiyle

Rhys merdivenin tepesine doğru koştu ve iki tarafı kapılarla kaplı ikinci kat koridorundan aşağı uçtu.

Merdivenlerde gürleyen ayak sesleri ona fazla zamanı olmadığını söylüyordu. Sağdaki ilk kapıyı açtı. "Julianna?"

"Kim o?" diye sordu Mary Montgomery'nin uykulu sesi.

Patlama. Kötü bir seçim yapmıştı. Geri çekilip kapıyı kapatmadan önce usulca, "Özür dilerim," dedi. Montlake Dükü Rhys'in üzerine atılıp onu yere düşürdüğünde bir sonraki kapıyı denemek için dönmüştü.

"Evimden defol Worthington!" Montlake yerde birlikte güreşirken bağırdı.

"Julianna ile konuşmalıyım. Onu seviyorum!" Rhys bağırdı.

"Ben hayattayken ve nefes alırken olmaz," diye karşılık verdi Montlake.

"Neden bana bu kadar karşısın?" Rhys kendisinden çok daha ağır olan adamı itmeye çalışarak sordu.

"Sen sarhoş bir hödüğün tekisin," diye ısrar etti Montlake. Rhys'i ayak bileğinden yakalamıştı. "Hayır, değilim." Rhys onun elinden kurtulmaya çalıştı.

"Gerçekten mi? Şu anda sarhoş görünüyorsun ve ben de senin bir hödük olduğuna kefil olabilirim," diye cevap verdi Montlake.

"Kızını seviyorum," diye karşılık verdi Rhys.

"Ben de öyle ve onun itibarının senin maskaralıkların yüzünden zedelenmesine izin vermeyi reddediyorum."

Rhys neredeyse bacağını kurtarmıştı ki girdiği yatak odasının kapısı açıldı ve Leydi Mary sabahlığıyla dışarı çıktı.

Yerde yatan iki adama baktı. "Neler oluyor baba?" Gözleri kocaman açılmıştı ve sesi endişe doluydu.

"Yatağına dön hayatım," diye cevap verdi Montlake. "Ben sadece evi haşarattan temizliyorum."

"Bay Worthy?" Mary gözlerini kısarak yerde hâlâ birbirleriyle güreşen iki adama baktı.

"Kim?" Montlake sordu.

"Lord Clayton'ın malikanesinin sağdıçı Bay Worthy ile neden kavga ediyorsunuz?"

İkisi de güreşmeyi bıraktı ve gözlerini Meryem'e dikti. Sonra birbirlerinden ayrılıp karşılıklı oturdular, sırtları karşı duvarlara dönüktü, ikisi de hâlâ yoruldukları için ağır ağır nefes alıyor, ikisi de hâlâ birbirlerine güvensiz bakışlar fırlatıyordu.

"Neden bahsediyorsun, Mary?" diye sordu babası.

Mary karanlıkta Rhys'i daha iyi görebilmek için eğildi. "Evet, bu o. Lord Clayton'ın malikânesinden Bay Worthy. Anna ve ben onunla Ağustos'ta kaldığımız süre boyunca tanıştık."

Montlake malikânesine geldiğinden beri neredeyse tamamen ayılmış gibi hisseden Rhys başını eğerek Mary'ye selam verdi. "Sizi tekrar görmek güzel leydim."

"Leydim?" Montlake neredeyse bağırıyordu. Rhys'e aklını kaçırmış gibi baktı.

"Burada ne yapıyorsunuz Bay Worthy? Anna'yı görmeye mi geldiniz?" Mary yüzünde tatlı bir gülümsemeyle sordu.

Rhys başını şiddetle sallayarak, "Evet," diye cevap verdi. "Anna'yı görmeye geldim.

Lütfen ona burada olduğumu söyler misin?"

Mary dönüp baktı, belli ki tam da bunu yapmak üzereydi ki babasının sesi gürledi: "Böyle bir şey yapmayacaksın Mary."

Mary dondu kaldı. Tekrar döndü ve kocaman gözlerle babasına baktı.

"Ona neden 'Bay Worthy' dediğinizi ya da onun size neden 'leydim' dediğini bilmiyorum," diye devam etti Montlake, "ama bu kabadayı Worthington Dükü'nden başkası değil ve kız kardeşinizi görmesine izin vermeyi reddediyorum."

Mary'nin gözleri mümkünse daha da büyüdü. "Worth Dükü-"

Rhys dudağını ısırdı ve Mary'ye en özür dileyen gülümsemesini verdi.

"Özür dilerim Leydi Mary. Bu oldukça uzun bir hikâye ve ben-"

Montlake onun yerine, "Bunu anlatacak zamanım yok," diye sözlerini tamamladı.

Kâhya merdivenin başında durmuş tüm bu fiyaskoyu izliyordu.

Montlake, "Stratham, uşaklardan ikisini getir ve bu alçağı dışarı at," diye emretti.

Görünüşe göre uşaklardan ikisi böyle bir emir için çoktan hazırlanmıştı, çünkü birkaç saniye sonra ortaya çıkıp Rhys'i ayağa kaldırdılar.

Uşaklar Rhys'i merdivenlere doğru sürüklediler ve Kendall'ın şapkalarıyla beklediği merdivenlerden aşağı indirdiler.

"Sanırım gitmeliyiz?" Kendall alaycı bir gülümsemeyle sordu.

Kâhya ön kapıyı açtı ve uşaklar Rhys'i ön merdivenlerden kabaca aşağı attılar. Sonra Kendall'a döndüler.

Kendall avucunu kaldırdı. "Kendi başıma gitmeyi tercih ederim, beyler," diye cevap verdi ve kapı aralığından geçip arkadaşına yardım etmek için aceleyle merdivenlerden indi.

Rhys Kendall'ın ona yardım etmesine izin verdi. Ayağa kalktı ve kendini inceledi. Kolunda kanlı bir sıyrık vardı ve ayak bileği burkulmuştu.

düşerken. İleri doğru bir adım atmaya çalıştı ve destek için Kendall'a yaslanmak zorunda kaldı.

Uşak ön kapıyı çarparak kapattı ve Rhys ellerini kalçalarına dayamış, şehir evine bakıyordu.

Patlama. Patlama. Patlat.

Kendall dudaklarını büzdü. "Görünüşe göre *işler* pek de planlandığı gibi gitmemiş."

CHAPTER THIRTY - FIVE

Julianna yatak odasının kapısı açılıp kapandığında uyandı. Yumuşak ayak sesleri ve yatağının yanında titreyerek yanan bir mum, kız kardeşinin odaya girdiğini gösteriyordu. Hayal mi görüyordu, yoksa odada belli belirsiz bir kargaşa mı duymuştu?

Birkaç dakika önce koridorda mı?

"Anna," diye seslendi Mary usulca. "Anna, uyan."

Julianna kendini yastıklara doğru itti ve gözlerini ovuşturdu. "Ne oldu, Mary? Sen iyi misin? Saat kaç?"

"Ben iyiyim. Sanırım saat neredeyse bir oldu." Mary, Julianna'nın yatağının ayak ucuna oturdu. Elinde bir mumluk tutuyordu. "Sana bir şey söylemeye geldim, Anna. Önemli bir şey."

Julianna'nın kalbi daha hızlı atıyordu. Kız kardeşi ona sabahki düğünü iptal etmesi gerektiğini söylemeye mi gelmişti? "Eğer buraya Lord Murdock hakkında konuşmaya geldiysen, önce sana söylemem gereken bir şey var."

Mary başıyla onayladı. "Devam et."

Julianna derin bir nefes aldı. "Düğünü iptal etmeye karar verdim."

"Ne?" Mary'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama düğün bu sabah."

Julianna başını salladı. "Biliyorum. Dün gece uyumadan önce karar verdim. Haftalardır ilk kez gerçekten uykuya dalabildim. Doğru karar olduğunu bu şekilde anladım."

"Ne yapmak niyetindesin Anna?" Mary yüzüne bakarak ona sordu.
"Gün doğarken Lord Murdock'a haber vermeyi planlıyorum, sonra da gidip

Worthington Dükü'ne onu sevdiğimi söyle."

"Worthington'ı seviyor musun?" Mary kaşlarını çatarak sordu.

"Evet, ona onu sevdiğimi söylesem ve o da karşılık vermese bile, en azından denemezsem sonsuza dek pişman olacağımı biliyorum. Tüm hayatımı başkalarının benim nasıl davranmam gerektiğine dair beklentilerine göre yaşayarak geçirdim. Mutluluğu hak ediyorum. Gerçek aşk için bir şansı hak ediyorum ve sanırım buna sadece Worthington'la sahip olabilirim."

Mary'nin gözleri yaşlarla doldu. "Senin adına çok mutluyum Anna ve gerçekten de doğru şeyi yaptığını düşünüyorum. Aslında buraya Lord Worthington hakkında konuşmak için geldim."

"Öyle mi?" Julianna karanlığın içinden kız kardeşine göz kırparak cevap verdi. "Peki ya o?"

Mary yüzünü buruşturdu. "Bunu size muhtemelen çok daha önce söylemem gerektiğini söyleyerek başlayayım."

Julianna'nın kalbi o kadar hızlı çarptı ki canı acıdı. "Bana ne söyleyeceksin?"

"Bir kere, Lord Clayton'ın ev partisinde binicilik dersi almakla ilgilenmiyordum."

Julianna başını salladı. "Mary, beni sabahın birinde uyandırıp bir ay önce gittiğimiz ev partisinde binicilik dersi almak istemediğini mi söyledin?"

Mary bu kez dudağını ısırıldı. "Evet. Ben de Lord Mixton'la pek ilgilenmiyordum."

Julianna başını salladı. "Sanırım bu neden o zamandan beri ortalıkta olmadığını açıklıyor." Bir eliyle alnını ovuşturdu. "Mary, canım, kendini iyi hissediyor musun?"

Mary derin bir nefes aldı. "Bir şeyi itiraf etmekte pek iyi değilim Anna, ama gerçek şu ki sağdıç Bay Worthy'nin aslında Worthington Dükü olduğunu hep biliyordum."

Julianna'nın başı sanki attan düşmüş gibi döndü. "Ne?" Kız kardeşinin sözlerinin her birini duymuştu ama nedense hiçbir mantıklı gelmiyordu.

Mary başıyla onayladı. "Evet, o olduğunu biliyordum ve onunla daha fazla zaman geçirmen için nedenlerin olsun diye gölün uzak tarafındaki çiçeklere bakmaya gitmek ve binicilik dersleri alman gerektiği gibi bahaneler uydurdum."

Julianna sanki rüzgâr göğsüne çarpmış gibi hissetti. "Ne? Nereden biliyorsun?"

Mary dudağını ısırdı. "Dük ile *resmi olarak* hiç tanışmadığım doğru olsa da," diye devam etti, "gerçek şu ki, küçük kız kardeşler, ablalarının *sevgilileri* kur yapmaya geldiğinde merdivenin tepesine gizlice çıkıp fuayeye bakmak gibi şeyler yapma eğilimindedirler. Stratham'ın onu ismiyle çağırdığını duydum."

Julianna parmaklarını şakaklarına bastırdı. Bekle? Worthington'ı bir yıldan uzun bir süre önce merdivenin tepesinde gördün ve onu bir ev partisinde sağdıç gibi davranırken mi hatırladın?"

Mary omuz silkti ve dudaklarında nazlı bir gülümseme belirdi. "O her zaman çok yakışıklı, Anna. İnsanın yüzünü unutacağı biri değil."

Julianna'nın ağzı geniş bir O harfi aldı. "Madem biliyordun, neden sağdıç gibi davrandığını bana hiç sormadın?"

Mary yine omuz silkti. "Belli ki ikinizin de rol yapmak için sebepleriniz vardı. Bu maskaralığı bozmak bana düşmez. Aslında, az önce babam koridorda onunla kavga ederken bile rol yapmaya devam ettim."

"Ne!" Julianna ayağa fırladı.

Mary ellerini sakince birbirine kavuşturdu. "Evet, gelmemin nedeni de tam olarak bu. Worthington Dükü az önce sana aşkını ilan etmek için geldi ve babam onu sokağa attırdı."

CHAPTER THIRTY - SIX

"T yapacak bir şey yok," dedi Kendall, kendini arabasına atarken. "Belki ona bir mektup yazabilirsin."

Rhys konta ters ters baktı. "Ciddi olamazsın, değil mi?" Topallayarak yolun karşısına, Kendall'ın arabasına doğru çekildi ama henüz arabaya binmemişti. Onun yerine hâlâ Montlake'in kasaba evine bakıyordu. "Duvara tırmanmamın bir yolu olmalı," diye mırıldandı.

"Ciddi olamazsın?" Kendall karşılık verdi.

"Julianna'nın kendisi için büfeye tırmanacak bir erkek istediğini söyleyen sen değil miydin?"

"Bir büfe, evet, ikinci kat penceresi mi? Bu ölümü göze almak demek."

Rhys yine ters ters baktı. "Frances orada olsaydı ve ona ulaşmanın başka bir yolu olmasaydı duvara tırmanmaya çalışmayacağını mı söylüyorsun?"

Kendall nefesinin altından küfretti. "Lanet olsun. Haklısın." Rhys'in duvarı düşünmesine yardım etmek için tekrar aşağı atladı.

Sol taraflarından gelen bir ses dikkatlerini çektiğinde, ikisi de başlarını zıt yönlere eğmiş, şeyin düzlüğüne bakıyorlardı.

"Rhys," diye cınladı Julianna'nın sesi.

Etrafında döndü, önce gördüğünden şüphe etti. Ama Julianna oradaydı. Üzerinde bir sabahlık vardı ve terlik giyiyordu. "Ne yapıyorsun?"

Burada mı?" Rhys sordu. "Koridorda kavga ettiğimizi duydu mu?"

"Hayır." Julianna başını salladı. "Mary beni uyandırdı. Bir ziyaretçim olduğunu ve acele etmem gerektiğini, çünkü babamın onu dışarı attığını söyledi."

Rhys başını geriye attı ve güldü. "Hatırlat da Mary'ye bir sera dolusu düğün çiçeği alayım."

Julianna'nın gözlerinde yaşlar parladı. Ona bir adım daha yaklaştı. "Neden buradasın Rhys?"

Rhys topallayarak ona doğru yaklaştı ve ellerini avuçlarının arasına alarak başparmaklarını parmak eklemlerine sürttü. Bakışları onunkileri yakaladı. "Bir büfenin üzerine tırmanma şansım olmamış olabilir ama seni sevdiğimi söylemeye geldim Julianna. Bunu daha önce söylemem gerektiğini biliyorum ama şimdi söylüyorum. Ve eğer bir değil iki kez aptallık ettiğim için beni affedersen, sana karım olmanı teklif etmek istiyorum."

Kendall arabanın içinden eğilerek, "Sizi temin ederim ki Leydi Julianna, duvara tırmanmaya oldukça hazırды," diye ekledi.

"Duvara mı tırmanacaktın?" Julianna onun yüzüne bakarak sordu. "Yatak odama mı?"

"Doğru," diye cevap verdi Rhys. "Ben de tam Kendall'a arabasında uzun bir ip olup olmadığını soracaktım."

"Cevabım hayır," diye söze karıştı Kendall.

Julianna Rhys'in ellerini sıktı. "Oh, Rhys, bir duvara tırmanmayı *düşünmek* bile bana kalırsa bir büfenin üzerine atlamaktan daha iyidir. Ve benim için babamla güreştiğini duydum."

Rhys ona bir adım daha yaklaştı.

Julianna onun ayağına baktı, yüzünü endişe kaplamıştı. "Topallıyorsun. Fransa'daki yaran mı?"

"Evet, bu ve babanızın iki uşağının nezaketiyle sokağa fırlatılmam. Ama günlerdir uyumadım. Yanlış adamla evlendiğini düşünmeden duramadım." Rhys tek dizinin üzerine çöktü. "Julianna,

Burada, babanın evinin önünde, senden lütfen karım olmanı istiyorum."

Gözyaşları Julianna'nın yanaklarından aşağı süzüldü. "Düğünümün birkaç saat içinde olacağını biliyorsun, değil mi?"

Rhys başını salladı. "Hayır, düğününüzün birkaç saat içinde olması *gerekiyordu*. Şimdi, umarım, iptal edilmiştir."

"Murdock'ın üzerine atlamam gerekecek, biliyor musun?" Kadın dikkatle ona baktı. "Biliyorum. Ama Murdock yaşayacak ve arkadaşım Kendall'a göre, burada, bunun için daha iyi olacak."

"Yapacak. Gerçekten yapacak," dedi Kendall, arabanın içinden gelen boğuk bir sesle.

Julianna Rhys'i ayağa kaldırdı, kollarına atladı ve ona sarıldı. Rhys onu kaldırıp biraz orantısız bir daire çizerek etrafında döndürdü ve tutkuyla öptü.

Julianna onu öperken, "Gerçek şu ki, bu sabah düğünü iptal edecek ve seni aramaya gelecektim," dedi.

Onu tekrar yere indirdi ve ellerini tekrar tuttu. "Öyle miydin?"

"Evet, belli ki ikimiz de kendi iyiliğimiz için fazla inatçıyız. Bu kadar uzun sürmesine asla izin vermemeliydik."

Kendall'ın sesi "Anlaştık," diye geldi.

"Seni seviyorum, Rhys. Seni seviyorum ve o gün bekçinin kulübesinde sana bunu söylemeliydim."

Rhys onu kollarına çekti ve sarıldı. "Sana o zaman da söylemeliydim."

Arabanın içinde Kendall boğazını temizledi. "Artık eve gidebilir miyiz? Bunu söylemekten nefret ediyorum ama saat epey geç oldu ve Mayfair'de olsak bile sokakta durmak pek akıllıca görünmüyor."

Rhys ve Julianna ikisi de güldü.

"Evet," diye cevap verdi Rhys, "ama bizi şehirdeki evime bırakmanız gerekecek, çünkü Leydi Julianna'yı burada iyice tavlama niyetindeyim, böylece babasının evliliğimizi onaylamaktan başka seçeneği kalmayacak." Durdu ve Julianna'ya baktı. "Elbette izninizle leydim."

Rhys'in arabaya binmesine yardım etmesine izin vermeden önce Kendall'ın yüzünü kızartmadan gülerek, "İzin verildi majesteleri," dedi.

Rhys'in yakınlardaki evine doğru hızla yola koyuldular.

CHAPTER THIRTY - SEVEN

M Birkaç dakika sonra Kendall'ın arabası Rhys'in evinin önünde durdu. "Söz veriyorum, eğer sorulursa, hiçbir şey bilmediğimde ısrar edeceğim.

İkinizin de nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve bu gece ne bir şey gördüm ne de duydum," dedi Kendall kararlı bir şekilde başını sallayarak.

Rhys, Julianna'nın arabadan inmesine yardım ederken başını eğerek Kont'a, "Teşekkür ederim," dedi.

Kendall, "Worthington Dükü'nün Leydi Julianna'ya aşkını ilan etmek için Montlake Dükü'nün evinin duvarını tırmanmaya çalıştığına dair başlayacağı kesin olan söylentiye de ne doğrulayacağım ne de yalanlayacağım," diye ekledi.

Rhys kaşlarını çatarak arkadaşına baktı. "Neden böyle bir söylenti çıkacağını düşündün ki?"

Kendall, arabanın kapısını kapatıp arabacısına eve gitmesini emretmeden önce göz kırparak, "Çünkü çalıştırmak niyetindeyim, elbette," diye cevap verdi.

Birkaç dakika sonra, yanında Julianna olduğu halde Rhys gizlice kendi evine girmeyi başardı. Karanlık merdivenlerden yatak odasına çıkarken okul çocukları gibi kıkırdadılar, Rhys yol boyunca hâlâ topallıyordu.

Geniş odanın içinde, şöminenin üzerinde ve yatağın iki yanında mumlar yanıyordu. Devasa yatağı safir mavisi bir yatak örtüsü kaplıyordu. Bütün bir duvarı kaplayan şöminenin önünde iki sandalye ve küçük bir şezlong bulunuyordu. Karşı duvarda yerden tavana kadar uzanan pencereler vardı ve bu pencerelerin önüne büyük safir damask perdeler çekilmişti.

Rhys'in gardırobunun bulunduğu bitişik odanın kapısı çatırdayarak açıldı.

"Bu gece senin yardımına ihtiyacım olmayacak Gilbert," diye seslendi Rhys uşağına, yüzünde sinsî bir gülümsemeyle.

Kapı açıldığı gibi hızla tekrar kapandı.

"Bileğine bakmasına izin vermen gerektiğini düşünmüyor musun?" Julianna gülerek sordu.

"Bu gece olmaz. Lanet olası ayak bileğime yarın bakabilir." Rhys ona doğru zıpladı ve onu kollarına çekti. "Bu gece bizim için."

Julianna onu öptü ve sonra geri çekti.

Kaşlarını çattı. "Bunu yapmak zorunda değiliz, biliyorsun."

"Şaka mı yapıyorsun?" diye bir kahkaha daha attı. "Bir yıldan uzun süredir bunu bekliyordum. Ayrıca, *içimden* bir ses ona kabul edeceği bir şey vermezsek babamın eşleşmemizi kabul etmeyeceğini söylüyor."

Rhys ensesini kaşıdı. "Evet, umarım beni çağırmaz."

Julianna başını salladı. "Yapmayacak. Başta kızacak, bundan eminim, ama sonunda annem bunun en iyisi olduğuna onu ikna edecektir. Annem onu her zaman ikna edebilir."

"Beni her zaman ikna edebilecek misin?" diye sordu, dudaklarının kenarını öperek.

Julianna gülümseyerek, "Umarım öyledir," diye cevap verdi.

Rhys onu kendine çekti ve iyice öptü. "Seni seviyorum Julianna. Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de seni seviyorum Rhys," dedi hızla dönüp sırtını işaret etmeden önce. "Düğmelerimi çöz."

Rhys kıkırdadı. "Hiç vakit kaybetmiyorsun, değil mi?"

O da güldü. "Beni suçlayamazsın. Seninle biraz deneyimim var ve ne kadar iyi olacağını biliyorum."

Sırıltışı düpedüz kibirliydi. "Peki, o zaman." Parmakları elbisesinin arkasında çalıştı. Düğmeleri çözülür çözülmez yüzünü ona döndü ve o da elbiseyi başından tamamen çekmesine yardım etti.

Rhys dikkatle yatağın ucunda boylu boyunca uzanan püsküllü tabureye doğru ilerledi. Oturdu ve çizmelerini çıkardı.

Julianna ona katıldı ve ceketini, kravatını ve gömleğini çıkarmasına yardım etti. Ellerini geniş göğsünde gezdirdi. "Seni ahırda gömleksiz gördüğüm onca zaman ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu bilmiyorsun."

"Ve ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu *bilmiyorsun*. Özellikle de ata bindiğin o gün." Başını iki yana salladı.

"Gerçekten mi?" Kız ona göz kırptı.

"O pantolonlar mı? İşkence," diye yanıtladı. "Tam bir işkence."

"Yatağa gel," dedi Julianna, dudaklarında cilveli bir gülümsemeyle. Julianna ona yatağın kenarına kadar yardım etti ve adam kendini yatağın üzerine attı ve Julianna'nın gecelik askısını başının üzerinden çekip yatağın ucuna atmasını izledi.

Karşısında tamamen, görkemli bir şekilde çıplak duruyordu. Rhys'in bakışları onu yuttu.

"Muhteşemsin."

Ona baktı, belli belirsiz dudağını ısırды. "Yaran seni engellemeyecek-"

"Mümkün değil," diye karşılık verdi, başını şiddetle sallayarak.

Güldü ve onun yanındaki yatağa tırmandı. "Sanırım pantolonunu çıkarmak için yardıma ihtiyacın olacak."

Gözleri parlıyordu. "Evet leydim. Tamamen sizin merhametinize kalmış durumdayım."

Kadın onu yastıkların üzerine itti ve Rhys ellerini başının altına koyarak uzanırken kadın da parmaklarını pantolonunun düğmelerine götürdü. Rhys öfkeli horozunu kontrol altında tutmak için mücadele ederken, her birini birbiri ardına özenle açtı.

Düğmelerin hepsi çözüldüğünde, Julianna ona kalçalarını kaldırmasını işaret etti, sonra iki eliyle pantolonunu çekiştirerek kalçalarının üzerinden aşağıya doğru indirdi ve ayak bileklerinin üzerinden çıkardı. Giysiyi yere fırlattı ve bakışlarının uzun adamın üzerinde gezinmesine izin verdi, zayıf vücut. "Harikasin, Rhys."

"Sanırım sana söylemem gereken şey bu." Ayağa kalktı ve onu kendine doğru çekti. Sonra şilteden aşağı kayd. Kadın onun önünde dizlerinin üzerindeydi ve adam yüzünü onun seksiyi aynı hizaya getirdi. Onu yerinde tutmak için ellerini kalçalarının üzerinde birleştirdi. Sonra kıvrımlarının arasını derinlemesine ve uzun uzun yaladı.

Julianna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yapabileceğimizi bilmiyordum..." Sesi utanmış gibi bir ifadeyle kesildi.

Pozisyonlarına atıfta bulunuyordu. "Ah, tatlım, birbirimizi sevebileceğimiz o kadar çok yol var ki. Bunların her birini sana öğretmek için sabırsızlanıyorum."

Ellerini adamın omuzlarına dayadı ve adam onu tekrar tekrar yalamaya devam ederken ona tutundu. Bacaklarının arasında ıslak bir sıcaklık birikti ve kalçalarından birini bıraktığında, bir parmağını bacaklarının arasından geçirdi ve yavaşça içine kayd. "Rhys," diye seslendi, dizleri biraz titriyordu. Adam parmağını içeri ve dışarı kaydırırken omuzlarına tutundu.

"Sana dokunmama izin ver Julianna," dedi yalamalar arasında.

"Evet," diye seslendi, başını arkaya atmış, uzun sarı saçları kalçalarına kadar inmişti.

Rhys onu tekrar tekrar yalamaya devam ederken, parmağı içinde onu ağlatan bir noktaya dokunana kadar nazik saldırısını sürdürdü.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "O da neydi?" diye nefes aldı.

"Şşşt," diye fısıldadı kalçasına doğru. "Sadece sana dokunmama izin ver." Parmağını tekrar içeri kaydırды, bir kez daha hassas noktaya bastırdı. Julianna'nın dizleri büküldü ve Julianna haykırıp ona doğru bir yığın halinde yığılırken onu emdi.

Sonra onu ters çevirip yastıkların üzerine yatırdı, vücudu bacaklarının arasından aşağıya doğru indi.

Ağzı tekrar kadının kalçalarının arasındaki tepe noktasına ulaştı.

Vücudu titredi ve nefes alışları kısa aralıklarla kesildi. "Rhys, yapabileceğimi sanmıyorum-"

Ağzı tekrar onun üzerine indi. "Evet," diye nefes aldı. "Sana söz veriyorum, yapabilirsin." Sırıltısı hınzırcaydı.

Vücudu bir kez daha titremeye başlayana kadar onu tekrar tekrar yaladı ve ellerini kalçalarının her iki yanındaki çarşaflarda yumrukladı.

Parmağı kadının içinde kaymaya devam etti ve bu kez hassas noktaya başka bir yönden bastırmak için parmağına açığı verdi.

"Oh, Tanrım, Rhys," diye seslendi, başı geriye atılmış, göğüsleri öne doğru itilmiş, muhteşem vücudu zevkle kıvranıyordu.

Onu tekrar yaladı ve memesini emdi, kız adını haykırana kadar hassas noktaya bastırdı, gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı.

Ona bakmak için kendini yukarı çekti. "İyi misin Julianna?"

"I..." Nefes nefese kalmıştı, nefes alamıyordu. "Sanırım öyle. Bu kadar zevkin mümkün olduğunu bilmiyordum."

Kendini beğenmiş bir gülümsemesi vardı. Kızın boynuna sokuldu. "Senin için iyi olmasını istiyorum, sevgilim. Her zaman."

"İyi idi Rhys," dedi gözyaşlarını silerek. "Çok iyi idi. Neden ağladığımı bilmiyorum."

"Bu vücudunun serbest kalmaya verdiği doğal bir tepki, Aşkım." Nefes alış veriş normalle dönene kadar onu bu şekilde tuttu. Kadın dönüp adamın vücudundan aşağı inmek için bir hamle yaptı ama adam onu kendisine doğru tuttu.

"Seni memnun etmek istiyorum Rhys, senin beni memnun ettiğin gibi," dedi, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

"Bu gece Julianna, buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Seninle sevişmek istiyorum." Onu derinden öptü. "Seninle sevişmeme izin ver."

Ona gülümsedi ve başını salladı. "Elbette."

Rhys onu tekrar yastıklara yasladı ve vücudu titreyerek üzerine çıktı.

"Titriyorsun," diye mırıldanarak kollarını onun boynuna doladı.

"Gerginim," diye alçakgönüllülükle itiraf etti. "Bunu daha önce hiç aşk için yapmamıştım. daha önce."

Julianna'nın kalbi neredeyse patlayacaktı. Rhys gibi gururlu bir adamın ona böyle bir şeyi itiraf etmesi her şeyden daha anlamlıydı. Yüzünü ellerinin arasına aldı. Kendisi bakire olabilirdi ama o da bir bakıma öyleydi. "Seni seviyorum, Rhys. Beni senin yap."

Aleti bacaklarının arasına girdi ve Julianna'nın ıslak sıcaklığına doğru kayarken Rhys nefesini tuttu. Hayatı boyunca hiçbir şey onu sonunda bedenini Julianna'nınkiyle birleştirirken hissettiği duygu cümbüşüne hazırlamamıştı. Seks daha önce hep sadece fiziksel bir eylem olmuştu. Şimdi bunu aşk için yaptığına göre, çok daha fazlasıydı.

Kabzasına kadar soktu ve gözlerini açarak yüzünü aradı. "Seni incittim mi, Julianna?"

"Hiç de değil," diye güvence verdi ona, yüzünde geniş bir gülümsemeyle. Eğildi ve ona karşı hissettiği tüm sevgi ve şehvetle onu öptü. Sonra hareket etmeye başladı.

İlk başta yavaşça okşadı, vücudunun ona alışması için zaman tanıdı. Ter tenlerinde parladıkça, daha uzun, daha derin okşamaya başladı. Dişlerini sıkı, kendini tanrısal olmayan zevke karşı destekledi, onun için uzatmak, bir kez daha iyi hissetmesini sağlamak istedi.

"Bacaklarını etrafıma sar, Julianna," diye emretti.

Hiç tereddüt etmeden bunu yaptı ve o anda en erotik fantezilerinden biri gerçek oldu: Julianna'nın mükemmel uzun bacakları ona sarılmıştı. Baş yastığın üzerinde bir ileri bir geri sallanıyor, yüzünde saf bir zevk ifadesi belirliyordu.

Bu çok fazlaydı. Bacakları gerildi. Kalçaları ağrıyordu. Boşalmayı o kadar çok istiyordu ki ihtiyaçtan canı yanıyordu. Bir kez daha boşalmasını sağlamak için elini aralarına sokup başparmağıyla ona vurmaya başladı.

"Rhys," dedi. "Senin zevkini istiyorum."

Kadın öyle buyurgan bir sesle söylemişti ki, adamın kadına itaat etmekten başka çaresi yoktu. Onu kendine doğru çekerek, tüm hayatının en akıl almaz orgasmında tohumunu serbest bırakmadan önce tekrar tekrar içine pompaladı. Sonra onun üzerine yığıldı, kalbi çarpıyor, vücudu titriyor, hiç olmadığı kadar tatmin olmuştu.

Nefes alış verişi düzeline kadar dakikalar geçti ve Rhys yan tarafına yuvarlandı, hemen Julianna'yı kendine çekti ve kollarını ona doladı. "Sen benimsin," diye nefes aldı. "Ve ben de seninim."

"Sonsuza dek," diye cevap verdi, ön kolunu öperek.

Birkaç dakika boyunca bu şekilde yattılar, her ikisi de sevişmelerinin ışıltısının tadını çıkarırken Julianna sonunda onun kollarından kurtuldu ve kendini yanındaki yastıklara doğru itti.

Yüzü ciddileşti. "Bir şeyi bilmeni istiyorum Rhys." "Neymiş o, Aşkım?" Elini onun dış uyluğu boyunca gezdirdi.

"İddiayı kaybettiğini biliyorum ve fakir olman umurumda değil. Hatta istersen çeyizimi borçlarını ödemek için kullanabilirsin."

Rhys nazikçe uzandı ve parmaklarıyla onun yanağını okşadı. "Teşekkür ederim aşkım, ama gerçek şu ki borcum yok."

Kaşları çatıldı. "Sen değil misin?"

Başını iki yana salladı. "Bir kuruş bile değil. Aslında babamın bıraktığı miktarı birkaç kez ikiye katlamayı başardım."

Ağız açık kaldı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Gazeteler her zaman Hollister'da ne kadar kaybettiğinizi yazıyor ve Leydi Helen dedi ki-"

Dudaklarına hınzır bir sırıtış yayıldı. Kızın parmaklarını ağzına götürdü ve öptü. "Gazetelerin her zaman doğru olmadığını öğrenmedik mi? Ve içimden bir ses Leydi Helen'in mali durumum hakkında pek bir şey bilmediğini söylüyor." Gözlerini komik bir şekilde devirdi.

"Servetini kaybetmedin mi?" diye sordu, hâlâ heyecanlıydı.

"Korkarım ki hayır. Görüyorsunuz, gazeteler uğruna kaybettikten sonra -dedikodu fabrikalarını mutlu etmek için- başka bir yere gidiyorum ve fahiş meblağlar kazanıyorum."

Julianna tekrar başını salladı. "Bunu neden yapasın ki? Neden herkesin kaybettiğini düşünmesini istiyorsun?"

Rhys uzun, yüksek sesli bir iç çekti. "Beni gerçekten önemseydiğine inanmak istememle aynı sebepten." Kendini yatak başlığına doğru itti, arkasına bir yastık dayadı. "Hayatım boyunca kadınların beni sadece param ve unvanım için istediğine inandırıldım -özellikle de babam tarafından."

"Gazetede ki haberi görünce benim de onlardan biri olduğuma karar verdin," diye mırıldandı.

Parmaklarını tekrar öptü. "Sanırım bundan çok daha önce seni kafamda mahkûm etmiştim Julianna. Ama saklamaya çalıştığım şey kendi güvensizliğimdi. Sana gerçeği en başından söylemeliydim. Çok kibirliydim, ya da en azından öyleymiş gibi davranıyordum, ama çoğunlukla insanların benim hakkımda düşünmesini istediğim şey buydu. Sonunda her zaman haklı olmadığım gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldım. Hizmetkâr olmak alçakgönüllüydü. Bana pek çok şey öğretti, bunu söylediğim için minnettarım. Dürüstçe söyleyebilirim ki artık olmadığım bir şeymiş gibi davranmayacağım. Sarhoş, beş parasız bir hödük bile olsam."

"Ya da sağdıç?" Ona gülümsedi.

"Ya da sağdıç," diye yanıtladı gülerek.

Parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Ben de hatalıydım Rhys. Seni sevdiğimi söylemeliydim. Bunun yerine, sana olan kızgınlığımın

Hakkımdaki en kötü şeylere inanmam ve gururum mutluluğumuzun önüne geçti. Kendi iyiliğim için çok fazla inatçıydım."

Rhys ellerini dudaklarına götürdü ve onun bileğini öptü. "Tanrı gelecekteki çocuklarımıza yardım etsin, Aşkım. Hiç şüphesiz iki kat inatçı olacaklar."

"Şimdiden evlilik ihtimalleri konusunda endişelenmeye başladım," dedi gülerek.

"Evlilikten bahsetmişken, sabah ilk iş babanla konuşmaya gideceğim," dedi Rhys kararlı bir şekilde başını sallayarak.

Julianna parmak ucunu çarşafın kenarında gezdirdi. Başını salladı. "Evet, sen bunu yaparken ben de Lord Murdock'ı bulup ona gerçeği anlatmalıyım. Ona içten bir özür borçluyum."

"İçimden bir ses Murdock'ın çabucak geri döneceğini söylüyor. Belki Leydi Helen ona eşlik edebilir."

Julianna Rhys'in omzunu tokatladı ama kıkırdamasına engel olamadı. "Bu korkunç ve bunu sen de biliyorsun."

Rhys omuz silkti. "Tam tersine. Sanki adam itaatkâr bir eş arıyormuş gibi görünüyor. Sende öyle birini bulamadığı kesin."

Julianna başını salladı. "Haklısın aslında. Özür dilerken bunu ona belirteceğimden emin olabilirsin." İçini çekti. "Bu olaydan zarar göreceği için üzgünüm. Sen ve ben birbirimizin gitmesine asla izin vermemeliydik."

"Katılıyorum, Aşkım," diye cevap verdi Rhys. "Bu aptalca hatayı bir daha asla yapmayalım." Eğildi ve onu dudaklarından öptü. "Sana bir şey gösterebilir miyim?" demeden önce birkaç dakika sessizce elini tuttu.

"Elbette." Çarşafı kollarının altından yukarı çekti ve saçları iki omzunun üzerinden akarak yastıklara yaslandı.

Rhys yuvarlandı ve başucundaki çekmeceyi açtı. Geri döndüğünde elinde küçük ve beyaz bir şey tutuyordu.

Ona göstermek için avucunu açtı.

Julianna yere bakınca bir mendil gördü. "Benimki mi?" diye sordu.

"Evet," diye başını salladı, "Fransa'ya gitmeden bir gece önce bana verdiğin. Bütün o haftalar boyunca yanımda taşıdım. Sana kızdıktan sonra bile atmaya kıyamadım. Senin gibi kokuyor... leylak."

Julianna eğildi ve onu öptü. "Biliyor musun, çalışma odandan aldığım mendil de hâlâ bende."

"Hayır." Ona gülümsedi. "Nerede o?"

"Gardırobumdaki bir retikülün içinde saklı." Güldü ve onu tekrar öptü. "O da senin gibi kokuyor."

İkisi de güldü ve sonra Julianna, "Mary'nin bunca zamandır senin kim olduğunu bildiğini duyana kadar bekle. Buna inanabiliyor musun?"

Rhys başını geriye attı ve güldü. "Ha. Sen ciddi misin? Eğer öyleyse, kız kardeşin iyi bir oyuncu."

"Ben de ona öyle söyledim. Onun bildiğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu." Julianna başını salladı.

Rhys mendili yan masaya geri koydu. "Neden sağdıçmışım gibi davrandığımı merak etmedi mi?"

Julianna omuz silkti. "Bu senin için Mary."

Rhys Julianna'yı tekrar kollarının arasına aldı. "Düğünççekleri konusunda şaka yapmıyordum. Onun için onlarla dolu bir sera satın almaya niyetliyim. Clayton'a da ona Fısıltı'yı alması için korkunç bir para teklif edebilirim."

Julianna'nın gözleri yaşardı. "Bunu onun için yapar mıydın?" Adam onun omzunu ovuşturdu. "Elbette yaparım."

Julianna'nın yüzünü sinsi bir gülümseme kapladı. "O halde, Fısıltı'yı olduğu yerde bırakmak isteyebilirsin, biz de Mary'yi daha fazla ders için Clayton Malikânesi'ne geri götürürüz."

Rhys'in şaşkın bakışları karşısında Julianna devam etti: "Görünüşe göre Leydi Mary, Henry adında bir sağdıçtan hoşlanıyor."

Rhys'in kaşları havaya kalktı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hiç de değil. Döndükten sonra bana itiraf etti. Görünüşe göre, ben Londra'ya döndükten sonra ona bir binicilik dersi daha vermiş."

Rhys başını salladı. "Henry'yi pek suçlayamam. Ama babanın bu eşleşmeden memnun olacağını sanmıyorum."

"Şaşılabilirsiniz. Son zamanlarda Mary'nin sessiz görünse de bir demircinin ateşle bile bükemeyeceği bir omurgaya sahip olduğunu öğrendim."

"Bundan şüphem yok. Ne de olsa o senin kız kardeşin."

BİR SAAT GEÇMEDEN, ön kapının gürültüyle vurulması Rhys'i derin ve mutlu uykusundan uyandırdı. *Patlama*. Julianna'nın babasının kapıda olduğuna şüphe yoktu. Rhys'i halının üzerine de çağırabilirlerdi. Bunun er ya da geç olması kaçınılmazdı.

Julianna'yı uyandırmamaya dikkat eden Rhys hızla yataktan kalktı ve sabahlığını giydi. Sonra topallaya topallaya merdivenlerden indi, uykulu görünen Lawson da sabahlığını giymiş, ön kapıyı açmıştı bile.

"Saatin kaç olduğu umurumda değil, beni içeri alın," diye dışarıdan Bell'in ısrarlı sesi geldi.

Lawson, "Efendim uyuyor, lordum," diye cevap verdi. "Ona burada olduğunuzu söyleyeceğim."

"Sorun yok Lawson," diye seslendi Rhys, şafak vakti kendisine silahla meydan okumaya gelen Montlake Dükü değil de Bellingham Markisi olduğu için biraz rahatlamıştı. "İçeri al onu."

Lawson itaatkâr bir şekilde geri çekildi ve kapıyı daha geniş açarak markizi selamladı.

Bell yanında ufak tefek, güzel, genç, kızıl saçlı bir kadınla içeri girdi. Rhys gözlerini ona dikti. Belli belirsiz tanıdık geliyordu. Clayton'ın ev partisindeki hizmetçilerden biri miydi? Onu malikânedeki yemekler sırasında bir iki kez görmüştü.

Rhys bir elini korkuluğun dibine dayadı ve gözlerini kırptırdı. "Bu saatte neden burada olduğunu söylemek ister misin Bell?"

Bell'in yüzü acımasız görünüyordu. "Bidassoa hainini bulduk. Hemen Fransa'ya gitmemiz gerekiyor ve yardımınıza ihtiyacımız var."

Dük Sağdıç Gibi Görünüyor'u okuduğunuz için teşekkür ederiz. İlgili kitapları, biyografimi ve benimle nasıl iletişime geçebileceğinizi görmek için lütfen sayfayı ilerletin!

Valerie

ALSOBYVALERIEBOWMAN

Footmen's Club

Uşak ve Ben (1. Kitap)

Dük Sağdıç Gibi Görünüyor (2. Kitap) Beni

Seven Uşak (3. Kitap)

Eğlenceli Gelinler

Beklenmedik Düşes (1. Kitap)

Kazara Kontes (2. Kitap)

Beklenmedik Kadın (3. Kitap)

Karşı Konulmaz Haydut (4. Kitap)

Unutulmaz Kahraman (Kitap 4.5)

Evcilleşmemiş Kont (5. Kitap)

Efsanevi Lord (6. Kitap)

Bir Korsana Asla Güvenme (7. Kitap)

Serserinin Doğru Türü (8. Kitap)

Eşi Benzeri Olmayan Bir Dük (9. Kitap)

Noel'de Öp Beni (10. Kitap) Bay

Hunt, Sanırım (10.5. Kitap) Senden

Başka Dük Yok (11. Kitap)

Gizli Gelinler

Bir Düğün Gecesinde Sırları (1. Kitap)

Gizli Bir Teklif (Kitap 1.5)

Kaçak Gelinin Sırları (2. Kitap)

Gizli Bir İlişki (Kitap 2.5)

Skandal Bir Evliliğin Sırları (3. Kitap)

Ökseotunun Altında Oldu (3.5. Kitap)

Dük Sağdıç Gibi Görünüyor'u okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım Rhys ve Julianna'nın hikayesini beğenmişsinizdir. Yeniden bir araya gelen aşıkların hikayesinden daha çok sevdiğim çok az hikaye vardır ve bu ikisi hakkında yazmak çok eğlenceliydi.

İrtibatta kalmayı çok isterim.

- Gelecek kitaplar, alıntılar hakkında bilgi almak ve e-posta bültenime kaydolmak için web sitemi ziyaret edin: www.ValerieBowmanBooks.com veya www.ValerieBowmanBooks.com/ adresinden [abone](#) olabilirsiniz.
- Facebook'ta bana katılın: <http://Facebook.com/ValerieBowmanYazar>.
- Yorumlar diğer okuyucuların kitapları bulmasına yardımcı olur. Olumlu ya da olumsuz tüm yorumları takdir ediyorum. Değerlendirdiğiniz için çok teşekkür ederim!

Diğer Footmen's Club kitaplarını okumak ister misiniz?

- ♦ [Uşak ve Ben](#)
- ♦ [Beni Seven Vale](#)

ABOUT THE AUTHOR

Valerie Bowman Illinois'de altı kız kardeşle (o yedi numaradır) ve tarihi aşk romanlarıyla büyümüştür.

Smith College'da tarih yan dalıyla İngilizce diploması aldığı soğuk ve karlı bir dönemden sonra ilk fırsatta Florida'ya taşındı.

Valerie şu anda iki yaramaz köpeği de dahil olmak üzere ailesiyle birlikte Jacksonville'de yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda okumakla, seyahat etmekle ya da çılgın reality TV ve PBS izlemek arasında gidip gelmekle meşgul.

Valerie okuyucularından haber almayı seviyor. Onu internette www.ValerieBowmanBooks.com adresinde bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.